

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЪЗМОЖНОСТИ

ЗА

ЩАСТИЕ

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

24.09 - 22.09.1944/5.

В настоящото издание е съхранен стила и пълната автентичност на изразните средства на Учителя Петър Дънов.

**Хелиопол
1995**

Настоящото издание е преработка (единствено откъм страната на съвременния правопис) на „Възможности за щастие“, Съборни беседи, София 1941 г.

Издателство "Хелиопол" и Агенция за авторско право „Хелиопол-Езотерик“, предлагат с оглед правилното разрешаване проблема за съхранение на тази част от българското национално наследство, свързана със Словото – Беседи на Учителя Петър Дънов, да бъде изградена, регистрирана издателска структура "Културна асоциация – Българска духовна общност - Бяло братство", последната единствено разполагаща с правото на издаване на Беседите (срок на регистриране декември 1994г.)

Първият етап по издаване на Беседите след 1944 г., наречен "Опит за създаване на книжовни преносители на богатството от Беседи с оглед ускоряването на разпространението" бе завършен. Досегашният критерий бе: "Без да се помрачава изначалната чистота и искрено отношение на издателя към издаваната от него книга". Той и за в бъдеще се запазва.

Но, вторият етап по издаването на Беседите ще постави центъра на тежестта върху съхраняването на чистотата при предаване на Словото с Беседи на Учителя Петър Дънов, т.е. качествен превод на чужд език, съхранен стил и пълна автентичност на изразните средства.

© "Културна асоциация – Духовна общност
–Общество Бяло братство"

© Хелиопол, 1995

© Братан Мандев – художник на корицата

с/о „Хелиопол-Езотерик“

ISBN 954-578-045-2

Възможности за щастие

Размишление върху стиха: "Това е живот вечен, да познаеш Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото Си проводил".

Днес всички хора търсят щастието. Каквото и да правят – ядат, пият, дишат, гледат, слушат, работят – във всичко търсят щастието. Някои хора са намерили щастието, а други продължават още да го търсят. Които са го намерили, напуснали са земята; които не са го намерили, остават на земята да живеят, докато го намерят. – Защо остават на земята? – Много е естествено. Те нямат пари да си купят билет, да заминат за отечеството си. Значи, който е намерил щастието, има възможност да пътува; който не го е намерил, трябва дълго време да работи, за да спечели пари за билет. Ще кажете, че има безплатни билети. Възможно е, но това е противоречие. Обаче, зад противоречията се крие реалността. Това, което човек твърди и отрича, е реално. Казваш, че си здрав, но можеш да бъдеш и болен. Колкото е вярно едното положение, толкова е вярно и другото. Човекът е, който страда и като здрав, и като болен. Следователно, човек е проява на реалността. Като здрав, той задържа в себе си всичко, каквото има. Като болен, той става щедър и раздава от богатството си. В такъв случай, добре е, от време навреме човек да боледува, да даде нещо от себе си. Най-малкото, което може да даде, това е част от теглото си. Същевременно, той споделя част от благата си с

други същества. Съзнанието му се пробужда, той става щедър и започва да дава по нещо на окръжаващите.

Ще каже някой, че не знае тези неща, че не му са известни. Друг пък ще каже, че всичко това му е известно, че всичко знае. Не е важно, кой колко знае. Важно е човек да прилага знанието си за всяка възраст на място. Докато сте дете, знанието има отношение към вашето детство; когато станете възрастен, знанието има отношение към вас като към възрастен човек; ако сте стар, знанието ви има отношение към вашата старост. Обаче, нито знанието на вашето детство, нито знанието на вашата зряла възраст, нито знанието на старостта ви представляват истинско знание. Който от млад става възрастен и от възрастен – стар, той се намира още в предисловието на живота, в предговора на истинското знание. Младият възприема нещата, възрастният ги изпълнява, а старият оценява. Който не възприема, не е млад; който не изпълнява, не е възрастен; който не оценява, не е стар.

Това са научни истини, които трябва да се докажат. В геометрията има много научни истини, наречени теореми, които се доказват по логически път. За пример, една от тези теореми е следната: срещу равни страни лежат равни ъгли. Обратната теорема: срещу равни ъгли лежат равни страни. Както геометрикът изпитва удоволствие, когато докаже известна теорема, така всеки човек е доволен, когато се домогне до щастието.

Днес повечето хора са недоволни, защото не са придобили щастието. Придобиването на щастието не е външен процес, който може да се постигне по механически начин. Щастието се определя от правилното схващане на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Щастието се определя от правилното схващане на живота, на знанието и на свободата. На физическия свят щастието зависи от хляба, от водата, от въздуха и от светлината. Без тези елементи няма щастие. Който се смущава, той е лишен от светлина. Който не се смущава, той има светлина, вижда ясно, къде върви и не се спъва в пътя си. И да направи някаква грешка, лесно я изправя. Ето защо,

за да не прави грешки, човек трябва да ходи постоянно в светлина. Затова, именно, той се нуждае от знание.

В една от видните американски църкви назначили един проповедник, който още при първата си проповед, се прочул и множество народ се стичал да го слуша. Като чували проповедта му, възхищавали се от начина на предаване на Словото Божие и се убедили в Неговата сила и мощ. На втората му проповед се стекли още повече хора, но каква била изненадата на старите слушатели, като чули да се повтаря първата проповед. За новите слушатели проповедта била крайно интересна, но старите не чули нищо ново. На третата проповед се явили, освен старите слушатели и някои нови, които с удоволствие слушали, как проповедникът развивал Словото Божие. Но какво ще кажат онези, които за трети път вече чуват същата проповед? Те започнали да се отегчават, защото слушали все една и съща проповед. Най-послед един от тях се приближил до проповедника и го запитал: Защо държите все една и съща проповед? Докога ще се продължава това? – Докато научите добре всичко, което казах в първата проповед – отговорил спокойно проповедникът. Това значи: музикантът трябва да научи много добре зададената му работа и тогава да пристъпи към нова. Не е лесно да свири човек. Елементарните работи се изпълняват лесно, но колкото по-навътре се влиза, толкова по-големи мъчнотии се срещат.

Следователно, когато разбере добре елементарните неща, човек не трябва да се спира на тях, но да ги замести с нови. За да върви напред, да замества старото с ново, човек се нуждае от вътрешно самообладание на своя ум, на своето сърце и на силите, които действуват в него. Това значи, да бъде човек господар на положението, в което се намира. Това значи, да бъде господар на себе си, да не се изнасилва. Истински възпитан човек, със самообладание в себе си, е онзи, който не изнасилва очите, ушите, носа, устата, ръцете, краката си, нито тялото си. Ще кажете, че условията на живота са неблагоприятни, че големи мъчнотии се изпречват на пътя ви. Това е оправдание за неразумния човек. Разумният се справя

с всички мъчнотии и условия. Той е господар на себе си, понеже е придобил щастието. Разумният е същевременно смел. Без смелост нищо не се постига.

В едно американско село, някъде в Западна Америка, всяка година изпращали нов проповедник, но никой не могъл да остане повече от една година в селото. – Защо? – Един от селяните, голям юнак, със здрави, мускулести ръце, ставал причина проповедниците да напускат селото. Той не обичал проповедите и за да не се чува Словото Божие в селото му, набивал добре новодошлия проповедник. Всеки нов проповедник бивал бит по три-четири пъти през годината, поради което едва се задържал за една година в селото. Така изминали десет години, но нито един проповедник не останал за по-дълго време между селяните. Като чували това, всички проповедници се отказвали да отиват в това село. Обаче, един млад, силен и смел проповедник казал: Аз съм готов да отида в това село да служа на Господа и в Негово име, ще се справя със своенравния селянин. Като получил назначението си, той се качил на кон и смело тръгнал на път. Още на гарата го посрещнал своенравният селянин и докато се готвел да се хвърли върху проповедника, последният излязъл по-бърз: скочил от коня си, сграбчил го с яките си ръце, повалил го на земята и го набил добре. Ще помниш, кой съм и за какво те бия. Ще ти платя за всички досегашни проповедници. След това го завързал с въже и го внесъл в църквата да слуша проповедта му. Като свършил проповедта си; той го развързал, пуснал го на свобода и казал: Ти опита вече силата на Словото Божие. Ако си готов да получиш същия урок още веднъж, можеш да приложиш стария си занаят – да биеш. – Не искам повече да бия проповедници. Имам желание всеки ден да идвам в църквата, да слушам Божието Слово и да Го прилагам. Благодаря, че ме би, за да ми дойде ума в главата.

И тъй, ако не можете да се справите с големите и малки мъчнотии, които ви спъват, вие всякога ще страдате. Ще кажете, че човек не може сам да се справи с мъчнотиите си. Това не е вярно. Който има ум, може да се справи с мъчноти-

ите; който има сърце, може да се справи със страданията; който има воля, може да се справи с противоречията. За ученика, който иска да учи и да върви в правия път, думата "не мога" не съществува. Радвайте се, когато се намерите пред невъзможност да решите известни противодействия и мъчнотии. Това значи, да опитвате силата на ума, на сърцето и на волята си и постепенно да се калявате. Някой се оплаква, че въпреки желанието му, го заставят да върши някоя неща. И това не е вярно. Никоя сила в света не може да застави човека да направи това, което не желае. В това именно, се заключава неговата сила. По това се отличава човек от Бога, Който може да прави всичко, каквото пожелае. Ето защо, не се извинявайте, когато направите някаква грешка, нито обвинявайте другите хора. Човек прави грешки поради известни слабости в себе си. Който търси вината за своите грешки в окръжаващите, във външните условия, той си служи с бялата лъжа.

Някой греши и казва, че му е невъзможно да постъпи по друг начин. И това не е вярно. За онзи, който служи на Бога, всичко е възможно. Който служи на себе си, за него само има възможни и невъзможни неща. Чувате ли някой да казва, че е невъзможно да живее добре, ще знаете, че той служи на себе си. Кажете ли, че може да живее добре, той служи на Бога. Който служи на Бога, той се ползва от чистия въздух, от светлината, от водата, от храната, както и от всички блага на живота. За него няма лоши дни, лоши условия, лошо време. За всеки даден момент той се ползва от благата на живота. Благо за човека е това, което той използва в даден момент. Следователно, за човека е важна бучката захар, която има на разположение, а не сандъците със захар, които се намират в магазините. За човека е реално това, което може да опита в даден момент, а не милионите блага, които стоят далеч от него. Някой се оплаква, че му е дадена малко любов. Любовта не се дава в количества, малки и големи. Тя се определя от способността на човека да я възприема. Способността

му пък да възприема или невъзприема любовта зависи от неговата разумност.

В древността живял един разумен и добър цар, но поданиците му били неразумни и скъперници. Те нямали любов помежду си. Като разумен, царят не ги морализирал, но им говорил със символи. На главния площад в столицата той направил една голяма чешма, с малък кран; водата била изобилна, но текла по малко, понеже кранът бил тесен. Като се събирали на чешмата да наливат вода, гражданите постоянно критикували царя си. Те казвали: Не е умен нашият цар. При такава силна и буйна вода, сложил толкова малък кран на чешмата, едва наливаме съдовете си. Защо направил такава грешка? Царят чувал протеста на поданиците си, но мълчал. След смъртта му дошъл неговият син. Първата му работа била да сложи по-голям и широк кран на чешмата, да тече повече вода. Гражданите били доволни от тази промяна и запитали новия си цар, защо баща му ги измъчвал толкова години с тесния и малък кран на чешмата. Царят им отговорил: Баща ми взе модел за крана от вашите сърца. Колкото сърцата ви са пускали, толкова и кранът е пускал. Днес, когато сърцата ви станаха по-широки и кранът се разшири. Третият цар, който ще дойде след мене, ще направи още по-голям и широк кран – в зависимост от вашите сърца.

Сега и на вас казвам: Не чакайте да се подобрят външните условия. Откак светът съществува, условията всякога са били добри, но човек не е готов да се ползва от тях – кранът на сърцето му е тесен, малко дава и малко възприема. Казано е в Писанието, че Бог направил света в шест дни и за всеки ден казал, че е добър. За втория ден, обаче, не е дал мнението си. – Защо? – Вторият ден характеризира човека – неговия ограничен ум, неговото тясно и затворено сърце и неговата слаба воля. При тези качества той иска да бъде богат, силен, да стане господар на света. И това е възможно, но не може да се постигне по механически начин. Отвори широко ума си, за да възприемаш изобилно светлина. Отвори широко сърцето си, за да възприемаш изоб-

билно богатата на живота и на природата. Прояви разумната си воля, за да успяваш във всички добри предприятия. Ако очакваш само на външни блага – на богатство, на големи библиотеки, на автомобили и файтони, не само че няма да бъдеш силен и учен човек, но ще умреш с непостигнати желания.

Едно циганче се разболяло и постоянно искало от майка си да му купи малко мляко, едно геврече или някакъв плод. Каквото пожелавало, майка му все отговаряла: Ще купим, мама, всичко ще купим. И млечице ще купим, и геврече, и ябълка, и круша, каквото пожелаеш, ще имаш. Дните минавали, детето все пожелавало нещо, но желанията му оставали незадоволени. Най-после детето умряло. Като го оплаквала, майката казвала: Горкото ми детенце, отиде си на онзи свят, но поне си хапна от всичко, каквото пожела.

Съвременните хора трябва да бъдат разумни, да не си създават ненужни страдания. За пример, трябва ли човек да страда и да се тревожи от това, че няма шапка? Щом няма шапка, ще ходи гологлав. Лошо ли е да ходи гологлав? Не само, че не е лошо, но даже е хигиенично. Мозъкът не търпи никакви тежести. Следователно, шапките, които носите, трябва да бъдат много леки, почти без тегло. Едно време считаха за смахнат, за побъркан всеки, който ходеше без шапка. Обаче, днес повечето хора са гологлави и намират, че това е в реда на нещата. Гологлав ли трябва да ходи човек, или да носи шапка на главата си? За предпочитане е да не носи шапка. Никой не се е родил с шапка. Да носи човек шапка, това е мода. Като разглеждам облеклата на хората и външните им състояния, виждам, че те не са родени такива. Това е резултат на изопачения живот. Да бъде човек здрав, разумен, учен, добър, това е естествено, така е роден той. Да бъде болен, неразумен, нечестен, лош и това се случва, но то се дължи на изопаченото човешко естество, което се е проявило впоследствие. На земята, човек все ще прояви една опака черта, както дрехата има две страни: лице и опако.

Какво представлява opakото и какво – лицето? Опакото е вътрешната страна на нещата, а лицето – външната. Опакото не е красиво, а лицето е красиво. Има платове с две лица. Откъдето и да ги разглеждате, все са красиви. Ако дрехата ви има две лица, като извехтее отвън, можете да я обърнете и да я носите като нова. Дрехите, с които хората ще се обличат в бъдеще, ще се отличават коренно от сегашните. Те ще бъдат изтъкани от нишките на Божията Любов. Който се облича с такива дрехи, ще бъде свободен, ще носи светлина в ума си. **Значи, свободен човек е онзи, който е облечен с дрехата на Любовта.** – Кога е свободна птицата? – Когато хвърчи. – Рибата? – Когато плава. – Човек? – Когато мисли право. Няма по-красиво нещо от правата мисъл. Това значи, да бъде човек свободен.

Много хора, светски и религиозни, се запитват, къде е Господ. Те искат да Го видят външно, във форма на човек или в друга някаква форма. Бог е навсякъде, във всички форми, във всички видове материи. Ако възприемете съзнателно светлината, тя ще ви открие пътя, по който да вървите, за да намерите Бога. Ако дишате правилно и с любов, ще изпитвате необикновена свобода и лекота в дробовете си. Ако пиете вода с любов, тя ще уталожить жаждата ви и няма да се мъчите. И най-после, ако се храните с любов, всякога ще бъдете сити. Значи, Бог е в светлината, във въздуха, във водата и в храната, чрез които ви носи благата на живота. Следователно, ако сте болни и се оплаквате от тъмнина пред очите си, от задуха, от температура, ще знаете, че сте лишени от светлина и от въздух. За да се лекувате, отваряйте очите си, да приемате повече светлина; дишайте дълбоко, за да приемете повече въздух; пийте вода, за да се отнеме температурата ви; яжте хляб, за да се засилите. Онзи, Който присъства в светлината, във въздуха, във водата и в хляба, ще ви излекува. Ползвайте се от елементите на живота, но умерено. И като болни, и като здрави, не яжте много, за да не изразходвате повече енергия, отколкото трябва.

Като знаете, че Бог присъства навсякъде, правете всичко с любов. Храните ли се, яжте с любов. Каквото пригответе за ядене, за себе си или за своя ближен, да бъде най-хубаво. Само така ще познаете, имате ли любов в себе си. Поканите ли гост в дома си, първо ще очистите къщата си, да светне. След това ще пригответе най-хубавото ядене, ще донесете от някой извор чиста вода, ще проветрите стаите си, да влезе повече въздух. Така ще правите и за себе си и за своите гости. Къщата на всеки човек, външно и вътрешно, трябва да бъде добре осветена, проветрена, измита и наредена. След това ще сложите на трапезата вкусно и чисто ядене.

Сега всички хора се оплакват от неуспех в живота си. Много естествено. Те не успяват, защото поддържат два морала: към себе си постъпват по един начин – със снизхождение и любов, а към другите – по друг начин – със строгост и жестокост. Така не се живее. Два момъка се карат за една красива мома. – Защо? – И двамата искат да я задържат за себе си. Това е криво разбиране на любовта. Човешката душа не се обсебва. Любовта не се обсебва. Защо тези момци не се радват на красивата мома, без да я обсебват? И красотата не се обсебва. Като не разбират законите на природата, хората се карат, по-силният удря няколко плесници на по-слабия, който отстъпва по необходимост, от страх, а не от съзнание. Всичко, което се върши от страх, не носи щастие. Има смисъл човек да отстъпва, но по принцип, от любов и съзнание.

Ще кажете, че никой не ви обича. Това не е вярно. Преди всичко, любовта принадлежи на Бога, а не на човека. Ако някой ви обича, Бог ви обича чрез него. Той обича еднакво всички души. Ако никой не ви обича, причината за това е в самите вас – затворили сте прозорците си за светлината и за въздуха, затворили сте крановете за благата на живота, чрез които Бог се проявява. Всеки трябва да признае в себе си, че Бог го обича. Вижте, колко е красив днешният ден! Слънцето грее, небето е ясно и чисто, въздухът – свеж. Всичко това е дадено за вас, да се радвате и да благодарите на Онзи, Който ви дава всички блага и казва: Ако ме слушате и

изпълнявате закона ми с любов, никакво зло няма да ви засегне. Ако не ме слушате, ще имате опитността на ония, които воюват днес и ще ме познаете такъв, какъвто не трябва. Страшно е да познаете Бога по отрицателен път.

Сега, като разглеждам събитията, които стават в света, намирам, че никоя държава няма право да воюва: нито Германия, нито Англия, нито Русия. Кой им е дал това право? Тримата родни братя се бият в дома си. Кой им дава право да се бият? Те се бият без позволенията на бащата. – За какво се бият? – За повече земя. Земята е създадена и за германците, и за русите, и за англичаните – за всички хора. Всички народи имат еднакво право на земята. След свършване на войната, всички ще разискват върху въпроса, кой има най-голямо право в света, да владее повече земя. Най-голямо право има онзи народ или онзи човек, който постъпва съобразно с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина. С други думи казано: който цени живота; който цени знанието и светлината; който цени свободата, той има най-голямо право.

Днес всички хора сме свидетели на големи събития и всеки се запитва, кой ще победи. Аз отговарям на зададения въпрос: **Ще победят онези, които носят в сърцето си Божията Любов, в ума си – Божията Мъдрост, а в тялото си – Божията Сила. Ще победят онези, които изпълняват волята Божия; които търсят Царството Божие и Неговата Правда; които славят името Божие. Вярващите са доволни, че поне вярват в Бога. Това не е достатъчно. Вяра без дела е мъртва. Истинската вяра подразбира изпълнение волята на Бога. Няма ли изпълнение на Божията воля, това е все едно, да вярваш в една държава, без да изпълняваш законите ѝ. Истинският вярващ вярва и изпълнява Божиите закони. Той търси Царството Божие и осветява името Божие.**

Ще кажете, че условията на живота са тежки, че мъчно се изпълняват нещата, че старини идват и т.н. Кой е виновен за това? Всеки е бил млад и не е използвал добрите условия. Станал е възрастен, не е изпълнявал законите. Остарял е, не е оценявал живота. След всичко това търси вината въвн от себе

си. Какво е правил цял живот? Ако беше приложил любовта, щеше да се подмлади. Ако беше приложил мъдростта, щеше да стане разумен. Ако беше приложил истината, щеше да се освободи от ограниченията на живота. Той е живял, без да се подмладява, без да придобива разумността и без да се освобождава и казва, че е на прав път. Не лъжете себе си, не лъжете и другите. Стремете се към вечно подмладяване, към вечно възрастване и освобождаване, за да влезете в правия път. Стремете се към придобиване на вечната любов, на истинското знание, на великата свобода, за да станете нови хора – хора на Божественния порядък. Внесете този порядък в ума, в сърцето и във волята си. Болни ли сте, страдате ли от разстройство на стомаха, от главоболие, от болки в гърдите, ще знаете, че не сте свободни. Свободата започва от тялото, прониква в сърцето и оттам – в ума, в мозъка. Като обхване физическия човек, свободата влиза в духа и в душата му. Обладан напълно от свободата, човек разбира вече Божиите закони, прилага ги и се радва и весели заедно с Бога – своя небесен Баща.

Помнете: любовта разрешава всички противоречия. Дойдете ли до нея, знайте, че тя е свещено нещо. Бог е Любов. Следователно, гледайте на Бога като на най-великото и свършено същество в света. Ако мислите, че и Той е като вас, вие приличате на комарите, които мислили, че слонът е подобен на техния цар. Събрали се комарите на конгрес да разискват върху въпроса, какво представлява слонът. След дълги доказателства, най-после те дошли до убеждението, че слонът е малко по-голям и по-силен от царя им. Така и хората понякога мислят за Бога. Те казват, че Бог прилича на човека, но е малко по-силен и по-голям от него. Човек няма ясна представа за своя велик Баща, Който обхваща всичко във вселената, Който постоянно бди за него. Щом го види скръбен, Той го пита, коя е причината за скръбта му. Някой ще се оплаче, че скърби, защото няма пари. Чудно нещо, човек, който мисли, че е подобен на Бога, не може да намери пари отнякъде и страда. Защо не отиде при някой banker да иска

пари? Светът е пълен с банкери и касиери. Ще кажете, че банкерите не обичат бедните хора. Не ги обичат, защото много сиромаси са мързеливи и не знаят, как да искат. Те отиват при банкерите с мисълта, че са длъжни да им помагат. Който иска пари или някаква помощ, трябва да е готов на всякакви услуги, да се отнесе братски към онзи, от когото иска нещо. **Защо да не се отнесе с него като със свой брат? Защо да не се вгледа и в неговите нужди и да му се притече в помощ? Когато иска нещо, човек трябва да бъде готов да дава.** Ако нямаш пари, имаш сърце, имаш и ръце да работиш.

Религиозните и вярващите очакват Христос да дойде втори път на земята, да им помогне. Те ще останат излъгани в очакванията си. Христос втори път няма да дойде на земята. — **Защо? —** Защото пак ще Го разпнат. Казано е, че Христос ще дойде от облаците, придружен с ангели. Това значи, че Христос ще дойде в умовете и в сърцата на хората като светлина. Ангелите, които ще Го придружават, представляват мъдростта и любовта, с които ще бъде изпълнен. Христос ще дойде само за онези, които имат знание и светлина, да разбират законите на разумната природа.

Мнозина се запитват, какво трябва да правят, докато дойде Христос на земята. **Ще работят, да се приготвят.** Какво прави онзи юнак, на когото предстои борба с противника му? Упражнява се, за да развие мускулите си, за да излезе победител. Мъчнотиите, противоречията представляват неприятелите на човека. За да се справи с тях, той трябва да се упражнява, да развива силата си. Трябва ли да се обезсърчавате и обезверявате от мъчнотиите си? Те могат да ви повалят на земята, но вие пак ще станете и ще работите, докато се справите с тях.

Двама американски борци се борили. Един студент гледал, как се борят и казал една обидна дума по адрес на един от борците, който се приближил до него, ударил му една плесница и го повалил на земята. Студентът разбрал, че има работа със силен човек, затова станал от земята, без да роптае. Обаче, в него се зародило желание да разбере, как този борец е

разви́л такава голяма сила и тръгнал след него. В скоро време той влязъл в следите му и разбрал, по какъв начин е работил, колко време се е упражнявал, за да се прослави като голям борец. Десет години работил студента и когато дошъл до положение да вдига с едната си ръка един кон с кончето му, явил се пред бореца и го запитал: Познаваш ли ме кой съм? – Не те познавам. Студентът вдигнал бореца във въздуха, обърнал го с главата надолу и пак го поставил на земята. След това му казал: Аз съм онзи, на когото преди десет години ти удари една плесница и ме повали на земята. – Признавам те сега за мой учител – отговорил борецът.

Трябва ли съвременните хора да се оплакват от мъчнотиите си? Какъв човек е този, който от мъчнотиите и несгодите не може да развие такава сила, че да ги хвърли във въздуха, да ги обърне с главата надолу и да им покаже, кой е? Обърнете мъчнотията си с главата надолу, кажете ѝ, че вие сте онзи студент, с когото преди години тя си е играла като с дете, поваляла го е на земята, но днес вече той е силен, тя не може да си играе с него. При това положение, мъчнотията ще отстъпи и ще ви признае за свой господар. Ще кажете, че не знаете, как да развивате силата си, за да се борите с мъчнотиите. Това е тайна, но, ако ме слушате, аз мога да вдигна малко завесата на тази тайна. Тя се заключава в следното: да любите и да ви любят. Ако не можете да любите и ако никой не ви люби, мъчнотиите всякога ще ви повалят на земята. Обаче, докато любите и докато ви любят, никаква мъчнотия не може да ви победи.

Хората се поддават на мъчнотиите си, защото не вярват в любовта и казват, че Бог ги е забравил. Наистина, Бог ли ги е забравил, или те са Го забравили? Какво ще кажете за онази жена, на която мъжът прекарва по цели нощи в кръчмата и пие за наздравница на този и на онзи? Тя ли е забравила мъжа си, или той нея? Тя седи у дома си и го чака, а той забравя, че има жена и се весели в кръчмата с приятели. Това удоволствие нищо не допринася. Не само, че не донася никаква полза на човека, но отнема от него всичко.

От това удоволствие човек губи възможностите на своя ум и на своето сърце. Той губи силата и красотата на тялото си. Да се удовлетворява човек, това значи, да злоупотребява с блага на природата. Само едно удоволствие се позволява на човека: да дава на бедните част от своите блага. Срещнете ли някой беден, гладен, нещастен човек, повикайте го у дома си и му сложете ядене, да се нахрани добре. Като яде с апетит, вие имате право да седнете срещу него и да изпитвате удоволствие, че той яде, задоволява глада си и чувства благодарност към Онзи, Който се е проявил чрез вас.

Съвременните хора са крайно неблагодарни. Бог им е дал хиляди блага, всеки момент задоволява нуждите им и пак са недоволни. – Защо? – Липсва им нещо съществено. Някой се оплаква, че няма дрехи, но и след като получи дрехи, пак е недоволен. Друг се оплаква, че възлюбената му не го обича. Той ѝ дава подаръци, купува и всичко, от което има нужда, но тя пак е недоволна. Защо? Защото вътрешно не е задоволена. Едно ще знаете: външно човек не може да се задоволи. Каквото и да прави, каквото и да му дават, все ще бъде недоволен. За да бъде доволен, човек трябва да даде път на Божественото в себе си, да намери истинската любов. Това значи, да освети името Божие в ума, в сърцето и във волята си. Да освети името Божие чрез цялото си тяло.

И тъй, като осветява името Божие, човек се домогва до щастието, което търси. Това се постига с абсолютна вътрешна чистота, със светлина на ума и с топлина на сърцето. Само по този начин човек придобива истинското знание. Може ли да благодари за всичко, което му се дава, човек е осветил името Божие в себе си и съзнава, че Бог живее в него и той – в Бога. Щастие е да срещнете такъв човек. Той разбира и хората, и животните, и знае, как да постъпва с тях.

Преди години срещам един човек, който кара товар с кон, но толкова много натоварил коня си, че последният едва върви. При това, пътят не е равен, но се издига нагоре. Поглеждам господаря на коня, гледам коня, виждам, че работата не

върви. Конят се обръща към мене, иска да ми каже, че напразно го бие господарят му. Пътят е стръмен, товарът голям, мъчно се възлиза нагоре. Конят има желание да послужи на господаря си, но условията са трудни. Спирам се при господаря и не го морализирам, но казвам: Знаеш ли, че твоят кон е много хубав? Той е особена порода. При това, той носи щастието ти. От него зависи да бъдеш щастлив или нещастен. Докато той е при тебе, щастието ще влиза в дома ти. В който ден го изгубиш, щастието ще те напусне. Както виждам, ти си го натоварил много. Извади половината товар, да му бъде по-леко. Като пренесе една част, върни се за останалата. Така и конят ти ще бъде здрав и ти ще бъдеш щастлив. Като му поговорих, той се позамисли и отговори: Прав си, господине, аз съм малко груб, непросветен човек. Виждам, че злоупотребявам с добичето си. След тези думи той се приближи до коня, поглади го по главата и започна да го разговарва.

Следователно, ако искате да помогнете на някого, обикнете го. Човек страда, бият го, защото няма кой да го обича. Щом някой го обикне, веднага страданието му изчезва. Ако влезете в един дом и видите, че мъжът бие жена си, не взимайте нейната страна, нито морализирайте мъжа, но обикнете жената. Щом я обикнете, мъжът ще измени отношенията си към нея. Ако пък жената се отнася зле с мъжа си, обикнете мъжа. Където е любовта, там няма условия за изтезаване. Никой не може да изтезава човека, когото Бог обича. Кой може да бие разумния човек? Той стои далеч от злото и оттам се разговаря с него.

Една хрътка гони заек. Заекът бяга пред нея и успява да се качи на една голяма канара. Хрътката го гледа отдолу и му казва: Слез от канарата да си поговорим. – Каквото искаш да ми кажеш, кажи ми го отдолу, аз ще те чуя. – Искам да ти кажа, че бягаш силно, добър бегач си. – В бягането е моето спасение. – Слез при мене, да се надбягваме. – Не искам, тук ми е добре. От тази канара крачка надолу не слизам. Както

виждате, заекът постъпва добре. Ако се поддаде на ума на хрътката, кожата му ще одерат.

Сега и на вас казвам: За да не одерат кожата ви, работете върху ума си, да придобиете повече светлина. Работете върху сърцето си, да го направите благодарно. Развивайте волята си, за да помагате на всички, които срещате на пътя си. Виждате, че някоя мравка се дави, хвърлете ѝ едно листче, да се качи на него. Едно цвете изсъхнало – полейте го. Няколко клони се преплели – разплетете ги. Една река се подпушила – извадете камъните, изчистете тинята, да си пробие път реката и отново да потече. Гледайте на света като на бащин дом. Знайте, че всичко, каквото срещате на пътя си, има отношение към вас. Бъдете изправни в отношенията си към всички същества, за да бъдете щастливи.

Как се постига щастието? Какви са възможностите за човека да бъде щастлив? Не се иска много от него, за да придобие щастието. Хубавият, светъл ден, който имаме днес, показва, какво трябва да прави човек. Отвори сърцето си, за да потече през него Божията Любов, не капка по капка, но изобилно. Сложи на сърцето си голям, златен кран, през който да тече любовта изобилно, да се ползват всички. Обърни нова страница на книгата си и започни да пишеш със светлината на ума и с топлината на сърцето си. Обичай, както Бог обича. Люби, както Бог люби. Когато имаш нужда от Него, моли се от сърце. Всяка молитва и всяка благодарност, които излизат от дълбочината на сърцето, са всякога приети. Бог чува и най-малкия зов и му отговаря.

Христос казва: "Ако имате любов към мене, опазете моите заповеди". Желая ви да проявите любовта си към Бога, за да разширите сърцата си, да просветите умовете си, да станете свободни. Любовта е единствената сила, която може да освободи човека от несгодите и мъчнотиите му. Любовта е единствената сила, която примирява хората и народите помежду им. Идва любовта, която ще внесе мир в света. Днес народите се бият, но мирът идва вече в света. Няма да се мине

много време и мирът ще дойде. Ново съзнание ще придобият хората и ще разберат, че Бог е дал на всички хора еднакви права. Изпълнявайте Божията воля с любов и съзнание.

Желая на всички да придобиете характера на златото, да не се окислявате. Желая ви да придобиете свойствата на диаманта, да пречупвате добре Божествената светлина.

*

1. Съборна беседа от Учителя, държана на 24 август, 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Същината на човека

Днес всички хора се запитват, какво всъщност е човекът. Всеки иска да знае нещо определено за същината на човека, но малцина имат ясна представа за себе си. Много определения са дадени за човека, за неговото предназначение, но всички са временни, преходни. Те не изнасят нещо съществено. Някои казват, че човек е същество, което мисли. Нима другите същества не мислят? Не е само човекът, който мисли. Според мене, няма същество, което да е свързано толкова тясно с материята, както човека. В този смисъл, човек свързва материалния свят с духовния. Човек е мост, по който трябва да минат съществата от висшите светове, за да слязат в низшия свят. По този мост се качват съществата, за да отидат във висшите светове. Човек е най-красивият мост на земята. По-красив мост от него няма.

Като уподобяваме човека на мост, някои са недоволни и казват: Дотам ли дойдохме, да ни считат за мостове? Да мислиш, че мостът е лошо нещо, това значи, да не разбираш живота. Нима бащата не става мост на детето си? То се качва на гърба на баща си, който се радва, че детето му си играе с него. – Защо бащата не се качва на гърба на детето си, а детето се качва на гърба на баща си? – Защото бащата е силен, а детето – слабо. Значи, силният се впряга на работа, а не слабият. Всеки човек не може да стане мост. Само силният изпълнява тази тежка работа, да минават по него хора, коли, автомобили и т.н.

Да се върнем пак към щастието, към което всеки човек се стреми. За да придобие щастието, човек се нуждае от отличен ум, отлично сърце и отлична воля. Естествено е всички да се стремят към щастието, понеже то съдържа благата на трите свята: на физическия, на духовния и на умствения или Божествения. Значи, ние придобиваме благата на живота чрез ума, сърцето и волята. Чрез тези елементи, именно, човек взема участие във всяка Божествена дейност. Чрез тях Бог се проявява по Божествен начин. Значи, човек е същество, чрез което Бог се проявява по особен начин. Преди човека никой не е знаел, какво нещо е любовта. Тя е била непонятна за съществата, които стоят по-долу от човека.

И тъй новата епоха в света започва с появяването на човека, заедно с когото идва любовта, като фактор в Битието. Казано е в Писанието, че Бог направи земята и небето, но земята беше неустроена и пуста. Бог започна да я устройва с любов. Всички същества започнаха да надникват към земята, да разберат, какво представлява любовта. В бъдеще и най-възвишените същества ще слизат на земята, да видят, какво нещо е любовта. Те ще изучават любовта от проявите на хората. Това не значи, че любовта не се проявява и в другите светове. Бог е навсякъде, значи и любовта е навсякъде, но на земята се проявява по особен начин, поради което може само тук да се изучава. Може ли детето, което е в утробата на майка си, да познае нейната любов? В утробата на майка си детето е ограничено, като затворник. Ръцете и краката му са свити, главата му е обърната надолу. То стои там девет месеца, само мълчи и се чуди, каква е тази майка, която може така да го ограничава, да не му дава възможност да каже една дума. Майката казва: Ще мълчиш и няма да си даваш мнението, няма да ме критикуваш. Аз зная, какво правя. Когато трябва да проговориш, аз ще те освободя. Щом се роди детето, майката казва: Сега имаш право да кажеш една дума – ва. Първият звук, който издава детето, показва, че то излиза от затвора, свободно е вече и започва да диша. С първия звук "ва", с първото заплакване, детето приема въздух и започва

да мисли. Майката го кърми вече и постоянно коригира неговите криви мисли. Тя му доказва, че не е груба, както първоначално то е мислело за нея, докато е било в утробата ѝ. Тя го кърми, къпе, повива и му доказва, че храни най-добри чувства и желаниа към него.

Днес всички хора на земята са притиснати, ограничени, като нероденото още дете и мислят, че Бог се е опълчил против тях, без причина ги поставя в мъчнотии и препятствия. Каквото и да правят, колкото и да роптаят, друго положение не могат да заемат. – Защо? – Защото не е дошъл още деветият месец. Може би, след няколко години хората ще се родят, но сега още не са родени. Аз давам срок десет години, докато бялата раса роди. Детето, което ще се роди, ще бъде дете на шестата раса – човекът на любовта. Детето на бялата раса беше човекът на мисълта, а след десетина години ще се роди новият човек – човекът на любовта. Много баби се приготвят да бабуват на това дете, да не се осакати.

Какво е предназначението на сегашния човек? – Да бъде мост, връзка за минаване на любовта. Радвайте се, че сте мост за Божията Любов, защото вашият живот ще се осмисли. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това? Да се изяви Божията любов чрез вас! Христос казва: "Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". Следователно, Христос дойде на земята да изяви Божията Любов. И ние дойдохме на земята да изявим Божията Любов. Това е нашето предназначение. Ако и вие не изявите Божията Любов, нищо не можете да научите. Любовта ще остане за вас така неразбрана, както е било преди слизането ви на земята. Да разберете любовта, това значи, да пренесете най-разумната жертва. Думата "жертва" не подразбира страдание. Да се пожертвуваш, това значи, да придобиеш най-голямото знание в света. Христос се жертвува и нищо не изгуби. Не само че нищо не изгуби, но придоби най-големите блага в света. Той придоби любовта на човешките души. Когато всички хора дойдат до положението на Христос и приемат Неговата жертва, те ще бъдат истински Христови последователи. Днес няма

още истински християни, понеже всички хора не се жертвуват, както Христос. Днес огънят е запален частично, но един ден, когато се разгори в пълнотата си и обхване целия свят със светлината и топлината си, както днешният ден е ясен, светъл и топъл, тогава ще имате ясна представа за любовта.

Съвременните хора живеят под голям страх: лягат, стават, раждат се, умират – от всичко се страхуват. Влюбват се, разлюбват се, пак се страхуват. След всичко това минават за герои. В бъдеще истинските герои ще бъдат хората на любовта, понеже няма да умират. Сегашните хора умират по единствената причина, че умът им е в стълкновение със сърцето, а сърцето – с Божията воля. Следователно, те сами се разрушават. В материално отношение човек изразходва повече енергия, а придобива по-малко; в сърдечно отношение изразходва повече, придобива по-малко; и в умствено отношение изразходва повече, придобива по-малко. Като дойдат старини, човек губи интелигентността си и казват за него, че е изветрял. Като престане да чувствава, както в младините си, казват, че е отслабнал, изгубил силата си. Силен човек е онзи, който е пестил енергиите на тялото си, който е придобивал повече, а изразходвал по-малко. Ето защо, от всички се изисква да прилагаме икономията в живота, да пестим благата, които ни са дадени, да не изразходваме повече, отколкото трябва. В това се заключава безсмъртието и продължителния живот. Който уравновесява сметките си, който не изразходва повече енергия, отколкото придобива, във физическо, духовно и умствено отношение, той може да се радва на дълъг живот.

Мнозина мислят, че лесно се постига безсмъртие и дълъг живот. За да придобие дълъг живот, човек трябва да е минал през специална школа, да се научи, как да живее. Много теории съществуват за живота, много е говорено, как трябва да се живее, но човек не е дошъл още до истинското понятие, какво всъщност представлява животът. Докато нямате ясна представа за живота, каквито и теории да си създавате, нищо не можете да постигнете. Каква теория ще създадете за свет-

лината, ако нямате органи, с които да я възприемете? Каква теория ще създадете за храненето и за дишането, ако нямате органи, чрез които да възприемате храната и въздуха? Щом имате очи, уши, дробове, стомах, вие можете да си създадете каквито теории искате за светлината, за звука, за въздуха и за храната.

И тъй, животът е основа на нещата, откъдето човек събира фактите, изучава ги поотделно, съпоставя ги и така създава науката. Като обобщава фактите, науката вади заключения, които оформя като закони и принципи. Въз основа на законите се създава философията, защото тя се занимава с принципите на нещата. Много хора философстват, но това не е философия. Има смисъл да философстваш, но когато за основа имаш неопровержими факти, които нито можеш да отречеш, нито можеш да доказваш. Що се отнася до истината, може да се спори върху нея, но фактите изключват всякакъв спор. Как ще спори човек върху факта, дали е роден във формата на човек или в друга някаква форма? Човекът е човек, друга форма не може да има. Как ще спори волът, дали е роден вол или в друга някаква форма? Достатъчно е да го погледнете, за да кажете, че е вол. Че е вол, това е факт, който не може нито да се отрича, нито да се потвърждава. Фактите не се изменят.

Истината пък е метод, който освобождава човека от всички преходни и временни схващания и тълкувания за създаването на Битието, както и за създаването на мъжа и жената. Много теории съществуват за създаването на първите човещи, но нито една от тях не е абсолютно вярна. За пример, мнозина поддържат теорията за създаването на Адам от пръст, а Ева – от реброто му. На Ева, специално на жената, приписват вината за първия грях, поради което нея държат отговорна за нещастията на човечеството. Зад жената стои мъжът, който пожела да има другарка. Жената нямаше желание да дойде на земята, но мъжът я извика преждевременно. Когато всички животни минаваха пред Адам, за да им даде имена, той видя, че те бяха две по две – другар и другарка.

Тогава Адам се обърна към Бога с думите: Господи, на всички животни си дал другарка; аз останах сам, няма с кого да споделя нещо, няма кой да влезе в положението ми и да ми помогне. Тогава Бог видя, че не е добре човекът да бъде сам и му даде другарка. Обаче, след грехопадението, Адам изми ръцете си с жената и каза: Господи, жената, която ми даде стана причина да сгреша.

Съвременните мъже и жени се обвиняват взаимно за грешките си. Когато мъжът греши, обвинява жената. Когато жената греши, обвинява мъжа. Тя казва: Ти си виновен за моето слизане на земята. Аз сама нямах желание да дойда, ти ме изиска от Бога. Какво ще каже мъжът за себе си? По чие желание дойде той на земята? Наистина, ако разглеждате пътя на жената, той представлява живота на човека в миналото му. Както е живял той, така е създадена тя. Жената е резултат на човешкия живот, специално на мъжа, понеже от него е излязла. Въпреки това, мъжът е недоволен от жената, но и жената е недоволна от мъжа. Жененият мъж се оплаква, че не е попаднал на добра жена; нежененият пък съжालява, че Господ не му е дал жена. И единият, и другият съжालяват за нещо.

Като разглеждам човека биологически, виждам, че той едновременно е и мъж, и жена. Дясната половина на човека е мъжка, а лявата – женска. Дясната му страна има повече прави линии, а лявата – повече криви. Има жени, които нямат нищо женствено в себе си. Изобщо, жената трябва да се създава отсега нататък. За да облагороди човека, природата е подложила жената на такива изпитания, на каквито никое друго същество не е поставено. Знаете ли, какво представлява бременността на жената? Цели девет месеца да носиш един плод в утробата си! Знаете ли, през каква дисциплина, през какви терзания минава жената през това време? Мъчнотиите, през които жената е минала, са развили в нея и добри, и лоши черти. За пример, тя има способност да събира материални блага. Ако работите на някого не вървят добре, нека се ожени. За няколко години къщата му ще се напълни. Жената съ-

бира оттук-оттам и в скоро време ще натрупа голяма покъщнина. Но същевременно тя може и да изнася. Дайте ѝ пълна къща със стока, в скоро време тя може да я изпразни. Жената е любопитна, тя обича да изследва нещата до дъното им. Не е лоша черта любопитството, но има опасни страни в него. Ако не разбира някои неща, тя се поставя на хлъзгав път. И мъжът може да бъде любопитен, както жената.

Един учен човек отишъл в един град в България да държи сказка по спиритизма. Много хора отишли да го слушат. Между тях се намерил един господин, който не разбирал въпроса научно, но отишъл от любопитство да слуша. Като чул сказката, той се приближил до сказчика и тихо му пошепнал: Голям вагабонт си – лъжеш хората, говориш неверни работи. Сказчикът помислил, че ще чуе похвали от този господин, но останал изненадан от това, което му пошепнал на ухото. Според мене и двамата са на крив път: който поддържа мисълта, че съществува друг свят, без да е ходил там, не говори истината. Без да иска, той си служи с неверни факти. Но и онзи, който отрича съществуването на друг свят, без да е ходил там, не говори истината. Друг е случаят, ако човек е проверил фактите, които изнася пред хората. Тогава той е сигурен в думите си и може да каже: Има неща, които са верни и доказани за мене, независимо от това, дали са верни за другите. За пример, ако аз съм разположен или неразположен, това не показва, че цялото човечество се намира в същото състояние; ако аз съм свободен или ограничен, това не показва, че и другите хора са в същото положение. Това са частични неща, които не се отнасят до общото положение на работите.

Ето защо, стане ли въпрос за онзи свят, за Бога, човек трябва да има ясна представа за това, което поддържа, или отрича. Ако ти не виждаш Бога в светлината, която възприемаш през очите си, никъде не можеш да Го намериш. Когато възприемаш светлината и чрез нея виждаш красотата на външния свят, ти изпитваш радост и приятност. Когато видиш красива мома или красив момък, приятно ти става. Ти се

радваш, че Бог е създал такива красиви форми. Има ли нещо лошо, ако момък обикне една мома? Ще каже някой, че момъкът е направил някакво престъпление. В любовта няма престъпления. Престъплението е в неоценяването на любовта. Като не могат да я оценят, хората казват, че е престъпление мъжът да обича две жени, или жената да обича двама мъже. Странно е да се говори по този начин в 20 век!

Сега аз не говоря за морала на съвременния човек, който може да заколи една, две, три и повече кокошки и да ги изяде. Аз имам предвид новия морал, според който човек трябва да нахрани кокошките си и да ги пусне да си живеят свободно в гората. Престъпление ли е това? Престъпление ли е да обичаш и мъжете, и жените, без да задържаш любовта им за себе си? Престъпление е, когато обичате човека и задържате любовта му само за себе си. В този смисъл, казвам: Мъж, който не може да обича всички жени чисто, безкористно, не е мъж. И жена, която не може да обича всички мъже чисто, безкористно, не е жена. Такъв е Божият закон. Дали на вас е приятно или на мене е неприятно, това нищо не значи. Такава е истината. Бог обича всичко, което е създал, а човек ще дойде да прави избор, какво може да обича и какво да не обича, кое е било направено добре и кое зле. Бог одобрява своите дела, а човек ще критикува, че това или онова не било направено добре. Като не го одобряваш, направи ти нещо по-добро. Ако не можеш, по-добре мълчи. Тази теория не била права, онази не била права. Нова теория трябвало да се създаде, да измести старите. Ще чакаш, докато всяка теория свърши работата си. Като си впрегнал воловете си, ще чакаш да свършат работата вместо тебе. Те ще орат, а ти ще почиваш. Като свършат работата, тогава ще говориш.

Широта се иска от човека – широта в ума, в чувствата, в постъпките. Като говориш, чист ще бъдеш. Като мислиш и чувствуваш, чист ще бъдеш. Единственото нещо, което животът изключва от себе си, това са белите и черните лъжи. Сянка не се допуска от тях. Човек може да направи някаква грешка, но да се пази, да не внесе лъжата в мислите, в

чувствата и в постъпките си. Съвременното човечество трябва да отхвърли лъжата от себе си във всичките ѝ форми, не по закон, но по съзнание и любов. И мъже, и жени, всички трябва да се освободят от лъжата. Абсолютно никаква лъжа не се позволява, бяла или черна. Ако мъжът на някоя жена обикне друга, жена му трябва да покани съседките си на угощение и да каже: Радвам се, че мъжът ми обикна друга жена. Ако обикне трета някоя, да даде второ угощение. Нека се радва, че сърцето на мъжа ѝ се разширява, приема и другите жени като свои дъщери, с всичката чистота и безкористие.

Ще кажете, че ако се постъпва по този начин, светът ще се развали. – Какво е станало със света досега? В чистота ли живеят сегашните мъже и жени? Външно, пред хората се пази някакъв морал, някакво външно благоприличие, но вътрешно не се пази никакъв морал. Дойдем ли до любовта, мъжът трябва да вижда в жената своята възлюбена сестра. Жената пък трябва да вижда в мъжа своя възлюбен брат. Под думите "брат и сестра" в ограничен смисъл, разбирам хора от една кръв, родени от една майка и от един баща. Под думите "възлюбен брат и възлюбена сестра" разбирам души, произлезли от Бога, които имат еднакви права. И жената иска да обича, както и мъжът. Тогава и мъжът трябва да се радва, когато жена му е обикнала друг мъж, освен него.

Следователно, всички хора трябва да дадат път на любовта във всички нейни възвишени и красиви прояви. Само по този начин човек може да се подмлади и да придобие безсмъртие. Ако направите една грешка, не се осъждайте, но изправете грешката си. Най-малката грешка, която направиш, подразбира най-малкото добро. Изправянето на грешката пък подразбира двойно добро. Значи, направената грешка е едно добро, а изправянето на грешката е двойно добро. Грешката се допуска в живота, за да се удвои доброто в човека.

Казано е в Писанието: "Когато Духът Свети дойде, ще те научи да уважаваш, почиташ и цениш с всичкия си ум, с всич-

кото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си дух това, което Бог е направил. Това и Христос е знаел, затова е казал: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила". Всички хора искат да ги обичат. Няма човек в света, който да не иска да бъде обичан. Който иска да бъде обичан, трябва да носи Божествения образ в душата си. Който носи Божествения образ в себе си, не може да не бъде обичан. Това е Божествен закон. Всички искат да бъдат обичани чрез доброто. Никой не може да ви обича заради доброто. Доброто не е нещо материално, то е извод на любовта. Доброто е приложение на любовта в материалния живот. Който може да приложи любовта във физическия свят, той е влязъл в областта на доброто. В този смисъл, доброто не се дели от любовта, те са неделими. Човек не може да каже, че е направил добро, но може да каже, че е приложил любовта в доброто.

Първото нещо, което се изисква от жените, е да дават свобода на мъжете, да не ги поставят на изкушения. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, веднага започва да се съмнява в него и изпада в изкушение. Щом изпаднат в изкушения и мъжът, и жената правят грешни заключения и се поставят на хлъзгава почва. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, защо не допусне, че тя е неговата сестра? И когато мъжът види, че жена му говори с друг мъж, защо не допусне, че той е нейният брат? Ако приемате, че всички хора са направени по образ и подобие Божие, защо допускате престъплението помежду си? Престъпно ли е мъжът да говори с чужда жена и жената – с чужд мъж? Престъпление ли е мъжът да говори с жена, която е направена по образ и подобие на Бога? Престъпление ли е жената да говори с мъж, който е направен по образ и подобие Божие?

В Битието е казано, че Бог направи човека по образ и подобие свое, мъжки и женски пол ги създаде. Ние не говорим за Ева, която беше направена от реброто на Адам, но

говорим за първия Адам и първата Ева и двамата Божествени човека, които сега слизат на земята, като представители на шестата раса. Вие трябва да бъдете готови, да приемете предците на човечеството, които идват вече в света. Това е Христос, Когото всички очакват. Някои Го очакват да слезе от небето, придружен с ангели, но въпреки това, те се страхуват от идването на Христос. Те казват: Страшен плач и вик ще бъде при слизането на Христос на земята. – Никакъв плач и вик няма да се чува.

Всички говорят за второто пришествие. Страшно нещо е второто пришествие, наистина, но не трябва да се говори за него. Ако искате да говорите за нещо, говорете за вселяването на Бога между хората. Казано е в Писанието: "Ще се вселя между хората. Те ще ми бъдат народ, аз ще им бъда Бог. Ще ги напиша на ръката си и всички, от малко до голямо, ще ме познават". И тогава, Бог, Който е Любов, ще се разкрие в нас и ще ни даде онази свобода, която търсим. Бог е създал вече новата епоха, но ние трябва съзнателно да влезем в нея и да я възприемем. Давид казва: "Господи, не отнемай светия си Дух от мене". Какво ще спечели човек, ако изгуби Божествения Дух? Какво ще спечели човек, ако изгуби Божественото благословение? Сега ние сме призвани да участваме в една епоха, когато всичко старо се руши и новото се създава; когато навсякъде срещате недоразумения, страдания, обезсърчавания, обезверявания, никъде никаква светлина. Какво по-велико благо за човека от това, в този мрак и безнадеждие, да види отворена цялата вселена пред себе си, да види благословието, което Бог изпраща към човеците?

Днес всички хора са призвани да се родят отново. Казано е: "Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие". Никой не може да влезе в Царството Божие, ако не мине през вратата на любовта. Който мине през тази врата, той е придобил вечния живот, за който е казано: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христос, Когото Си проводил". Като влезе

през вратата на любовта, човек осмисля вече и земния си живот.

Съвременните хора се страхуват от страдания, от мъчнотии, от болести, без да подозират, че богатата и придобивките са в самите тях. Като погледнете човека, вие можете да опишете всичко, което го очаква, добро или лошо. Същевременно той разполага с методи, как да се справя със злото. За пример, някой иска да бъде справедлив, но не знае как да постъпва. Нека хване средния пръст на ръката си и го поглади няколко пъти. След това да хване същия пръст на дясната си ръка, да го поглади пак и да каже: Искам да бъда справедлив. Ако иска да постъпва благородно, нека хване един след друг двата показалеца на ръцете си. Като изреди петте пръста на двете си ръце, той придобива малка светлина в себе си, която му показва, как трябва да живее, какви отношения трябва да има с хората. Всеки пръст представлява една книга, от която човек може да чете и да се поучава. Най-голямото благо, което е дадено на човека на физическия свят, това са неговите ръце, а в духовния свят – неговите крака.

За да постъпва справедливо, да работи добре и безкористно, човек трябва всяка вечер да измива краката си с топла вода, а ръцете си по няколко пъти на ден, да бъдат всякога чисти. Повечето хора блъскат краката си тук-там, нараняват ги и после искат да напредват. След това ще търсят различни мехлеми за раните на краката си. Колкото за лицето и ръцете си, хората имат по-големи грижи, отколкото за краката. Те ги мият с различни парфюми и одеколони.

Време е вече хората да оценят богатата, които Бог им е дал. Какво по-голямо благо могат да имат от тялото си? Красиво нещо е човешкото тяло, макар че не е достигнало още до своето съвършенство. И най-напредналите същества се интересуват от това, което Бог е предвидил за човека. Велико бъдеще го очаква. Велик е човешкият образ, човешкото тяло, което Бог е сътворил. Човек е предназначен за велика работа в природата. Той е дошъл на земята като във велико училище да се учи. Няма защо да бързате, по-скоро да свършите. Важ-

но е да научите законите на любовта, на мъдростта и на истината, както и законите на живота, на знанието и на свободата. Ако човек не научи тези закони, животът му остава безсмислен.

Какво представлява животът? Той е най-голямото благо, което е дадено на човека, но той носи и най-големите страдания. Ако биха ми дали най-големите богатства в света, не бих ги сменил с живота, даже и с най-големите мъчности и страдания в него. С какво може да замести човек живота на своята душа? С нищо. Христос казва: "Ако спечеля целия свят, а душата си изгубя, нищо не съм спечелил". Значи, най-ценното нещо е живот на душата. За този живот е казано: "Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христос, Когото Си проводил". Същевременно, Христос дава две големи заповеди за живота: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си". Да възлюбиш Бога, това значи, да възлюбиш Духа, Който е в тебе, Който те ръководи и оправя пътищата ти. Бог ще те направи свой наследник, да разбереш дълбокия смисъл на живота и да станеш свободен.

Като се говори на хората за любовта, те се страхуват, ако я приемат, да не изгубят благата си. Няма защо да се страхуват, любовта едва сега е започнала да се проявява и то в слаба степен. Колкото и да са слаби проявите ѝ днес тя е за предпочитане пред великата любов, за която хората още не са готови. За предпочитане е да имаш едно житно зърно, отколкото житото на целия свят? – Защо? – Защото в житното зърно се крият възможностите на всичкото жито. Достатъчно са пет-шест години, за да се размножи житното зрънце и да напълни много хамбари. Най-малката добродетел, разумно използвана, може да те направи виден човек. Най-малкото благо, разумно приложено, в пет-шест години може да ти донесе големи придобивки. За да се ползва от малкото, което му е дадено, човек трябва да има вяра в любовта, в

Бога. Днес хората са се обезверили в любовта и се оплакват от неуспехи, от мъчнотии в живота си.

Срещате млади хора – ученици, студенти, които се оплакват, че паметта им отслабнала, не могат да помнят. Те отричат Бога, не вярват в любовта. За човека пък имат лошо мнение и след всичко това очакват добри резултати. Това е невъзможно. Те трябва да изменят мисълта си, да повярват в любовта, да приемат Бога в себе си и да повдигнат мнението си за човека. Щастие е да срещнете човек, който излиза от Бога. Щастие е да видите един лъч, който излиза от слънцето, а не от свещта. Слънчевите лъчи се познават по това, че плодовете зреят на тях, а на другите лъчи не узряват. Следователно, Божествените мисли, чувства и постъпки всякога произвеждат плод, а човешките са безплодни. Човек страда от собствените си мисли, чувства и постъпки. Той страда от неразбраната любов. Ако християните по целия свят бяха обединени в една идея, достатъчно е един път да се помолят на Бога и войната ще се прекрати. Днес те се молят, но не са обединени в една идея, всеки се моли за победа на своето оръжие. Това е все едно, всеки член в семейството да се моли за свои лични интереси. Всеки иска от баща си някакво благо само за себе си, а това не може да бъде – бащата е един. Следователно, той има еднакво отношение към всички. Бащата не желае разединението между синовете и дъщерите. И Бог не желае войната, но тя става въпреки Неговото желание, което показва, че човек е свободен да прави, каквото иска.

Бог е дал неограничена свобода на хората и те се бият, но ще носят последствията на своята несправедливост и на неоченяването на Божиите блага. Двама души се бият; свободни са да се бият, но са несправедливи. Богат и сиромаш се карат. Кой от двамата е на правата страна? Сиромашът казва, че е на правата страна, защото богатият не му платил, колкото е уговорено. Богатият намира, че е прав в постъпката си, защото сиромашът обещал да свърши работата много добре, като за себе си, но не изпълнил обещанието си. Значи и двамата не са

изпълнили обещанието си. Ако сиромашът беше работил с любов и добросъвестно, богатият щеше да му плати двойно и тройно.

Помнете: **Всички хора сме служители на Бога.** Кой човек е извършил работата си, както трябва, както Бог изисква? Той ни е дал предварително всички блага: светлина, въздух, вода, храна, жилища, заплати и въпреки това, мнозина не изпълняват работата си, както трябва и започват да разискват, съществува ли Бог, или не. Достатъчно е човек да се запита, кой създаде слънцето, звездите, водите, всичките блага, за да си отговори, съществува ли Бог, или не. Може ли човек да създаде всичките блага, с които е заобиколен? Може ли човек да създаде подобния си? Значи, Този, Който те е създал, Който те е осигурил с хиляди блага, Той съществува. Чии са онези светли, възвишени и благородни мисли, чувства и постъпки, които те повдигат, насърчават и вдъхновяват? Не са ли на Бога? Кой е Онзи, Който при всички обезсърчения, мъчнотии и страдания, те обнадеждава, насърчава и крепи? Не е ли Бог? Кой ти нашепва постоянно на ухото: Не се безпокой, не се смущавай, всичко ще се нареди, всичко ще се оправи. Не е ли пак Бог? Кого Бог не е повдигнал и очистил от калта и праха? Някой падне, окаля се и вика към Господа да му помогне да излезе от трудното положение. След това чува тихия глас да му говори: Стани, не се страхувай. Изтърси калта и праха от дрехите си, върви напред и върши Божията воля. Един ден ще разбереш смисъла на живота.

Сега и на вас казвам: **Смисълът на живота е в придобиването и изявяването на любовта.** Това не значи, че трябва да станете калугери; не казвам и да се жените или да не се жените. Не казвам да станете учени хора, нито пък да останете невежи. Въпросите не се разрешават нито с калугерство, нито с женитба, нито със знание или невежество. **Разрешаването на въпросите е в любовта.** Затова казвам: "Възлюби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила". Щом възлюбиш Бога, всичко, каквото

ти дойде на ума, е позволено. Обаче, преди да си Го възлюбил, мисли, какво правиш.

И тъй, първото учение в света е любов към Бога. Живеете ли по това учение, всички неща са законни.

Желая ви да възлюбите Бога с всичкото си сърце и Бог да ви възлюби за всичко, което правите в Негово име. Носете навсякъде Божието благословение.

*

2. Съборна беседа от Учителя, държана на
24 август 1941 г. 10 ч. с. Изгрев – София.

Тя иде

Представете си, че един човек седи край едно езеро, наблюдава как тече водата и се запитва, къде ще отиде тази вода и кой ще я пие. Какво ще кажете за този човек, който се безпокои за водата на езерото? Ще кажете, че не е с всичкия си ум, че му липсва нещо. Ще кажете, че това не е негова работа, не трябва да се занимава с такива въпроси. Какво ще кажете, обаче, за себе си, както и за всички останали хора, които се смущават от същия въпрос? Всички хора се намират на брега на голямото езеро на живота и се смущават, какво ще стане с езерото, какво ще стане и със самите тях. Кое ви дава повод да се смущавате? Откъде произлиза смущението? Трябва ли плодът да се смущава, че е паднал от дървото? Изгубил ли е нещо? – Къде ще отиде като падне? – На земята, т.е. при своята майка. – Какво прави майката със своето дете? – Тя го вземе на ръце, помилва го няколко пъти, погали го и го сваля на земята. И земята постъпва по същия начин с плода. Следователно, не е лошо, че плодът отива при майка си, но лошо е, когато не знае, как да слезе. Като немирно, палаво дете, плодът се спуска изведнъж от дървото и пада при майка си с шум; удря главата си и в скоро време удареното място започва да гние. От удара и земята се стряска, и плодът се наранява.

Съвременните хора, в известно отношение, приличат на малки, палави и немирни деца. Седи някой, размишлява върху известни въпроси и изведнъж даде път на мисълта, защо се е

родил човек. – Да страда. – Защо Бог е създал света така, а не иначе? Той започва да се безпокои, да блъска главата си в неразрешени въпроси. Какъв трябваше да се родиш? За дърво не си, за бръмбар не си, за риба, за птица – също. Сега трябваше човек да се родиш и да благодариш за положението, което ти е дадено. Ще кажете, че човек е венец на създанието. Не е вярно. Над човека има други същества, по-високи, по-напреднали от него. Ангелите, архангелите, херувимите, серафимите стоят по-високо от човека. Растенията, към които хората се отнасят с пренебрежение, са създадени от ангелите. Те са техни деца. Минавате край някое дърво, поглеждате го отвисоко и казвате: Дърво е това, проста работа! – Просто нещо е дървото, но в своите малки лаборатории то изработва такива вещества, каквито и най-големите човешки лаборатории не могат да изработят. Като дават плодовете си изобилно, те учат хората на безкористност. Те казват: Яжте плодовете ни, но посадвайте семената и не ни правете пакости.

Какво правят хората днес? Като минават покрай някое дърво или растение, което пречи на движението им; те не повдигат клоните му внимателно, но ги чупят, късат листа, цветове и ги хвърлят на земята с негодуване. Чувате някой да казва: Как смее това дърво да пречи на движението ми? Кой го е поставил на пътя ми? Глупаво нещо е дървото! – Не е глупаво дървото. Растенията, дърветата са най-чистите и невинни същества в света. Те не знаят, какво нещо е грях, обида, завист. Като срещнат клони от отрицателните човешки прояви, те започват да ги опитват. Днес опитват една отрицателна проява, утре – втора, трета, докато най-последно внесат известни горчивини в себе си. Като вкусите от плода на тия дървета, казвате: Горчиви са тези плодове, не ги харесваме.

Като знаете това, не се спирайте върху отрицателните мисли и чувства на човека, да не попаднете под тяхното влияние. За пример, ако всеки ден произнасяте думата "безлюбие" по няколко пъти, вие ще внесете в сърцето си известна горчивина, от която мъчно ще се освободите. Не само вие страдате от отрицателните мисли и чувства, но и самите думи. Не е лек

товарът който носи, службата която ѝ е дадена, но учи на търпение. Учете се и вие на търпение, да бъдете доволни от всичко, което ви се дава. Радвайте се и благодарете за светлината, която слънцето ви дава. Радвайте се и на светлината на месечината. Малка е светлината на месечината, плодове не зреят на нея, но е приятна. Своенравна е месечината, лесно се сърди. Докато я виждате пълна, светла, не се минава много време, обърне гърба си към вас, сърди се. — Защо се сърди? — Някога тя искала да се ожени за слънцето, но земята, нейната по-голяма сестра, я изиграла и тя и до днес още не може да ѝ прости. Казват, че животът, който някога съществувал на месечината, се преместил на земята, а на месечината останали само най-учените същества. Те живеят под кората на месечината, поради което повърхността ѝ е съвършено пуста — нищо живо не се среща там. Месечината представлява пустиня, затова е недоволна. Ако искате да си представите безлюбието, идете на месечината. Тя е покрита със сняг и лед, никакъв живот не се забелязва на нея.

Сега, да дойдем до същността на живота. Всеки иска да живее, но въпреки това е недоволен от живота си. — Защо? — Защото не е разбрал същността и смисъла на живота. Това, което хората наричат живот и са недоволни от него, е обикновеният живот. Какво са постигнали в този живот? Нищо особено. Като станат на 45–50 години, започват да се оплакват, че нищо не са придобили. Ако някой е завършил университет, намира, че не е придобил нещо особено. Ако не е следвал в университета, намира, че е късно вече. Той казва: Какво мога да постигна от 50 години нататък? Ако е до учене, не мога да уча; ако е до любов, никой не ми обръща внимание, не мога да завъртя главата на някой момък. Коя мома или кой момък са могли да завъртят главите си един на друг? Главата на човека е поставена на място и никой не е в състояние да я помести, или да я завърти на една или на друга страна. Който се е опитал да завърти главата на някого, в края на краищата сам е завъртял своята. Да живее човек още с мисълта, че може да завърти главата на някого, това е атавизъм, остатък

от миналото, от който всеки трябва да се освободи. Не е въпрос да се самоосъжда човек, или другите да осъжда, но трябва да изправи грешките на своето минало.

Казано е в Писанието: "Не съдете, да не бъдете съдени. Отец никога не съди". Бог се движи между хората, наблюдава ги, вижда заблужденията им, но само се усмихне, поздрави ги и продължава пътя си. Той знае, че те са дошли на земята да се учат. Един ден ще научат уроците си и ще се освободят от всички заблуждения. Бог среща една млада мома и вижда, че тя мечтае за някакъв красив момък, от високо произхождение, с когото мисли да бъде щастлива. Бог знае, доколко ще се сбъднат мечтите ѝ, но се усмихва и на нея и си казва: Когато тази мома види заблуждението си и разбере, че момъкът не я е направил щастлива, тогава аз ще я посетя, ще се разговоря с нея и ще я науча, как трябва да живее. Значи, Бог посещава нещастните, разочарованите, страдащите, бедните. Като срещне някоя грозна мома, на която никой не обръща внимание, Бог се спира пред нея. Веднага грозотата ѝ изчезва. След това хората започват да се интересуват от момата.

Където Бог присъства, всичко се превръща в добро: страданието се превръща в радост, нещастieto – в щастие, сиромашията – в богатство, грозотата – в красота. Дойде ли до вратите на богатите, на учените, на щастливите, Бог ги подминава. От време навреме само Той изпраща някой човек да ги похвали, да поговори за тяхната ученост, за тяхното богатство. Те са доволни, че срещат хора, които ги ценят. Ето защо и едните, и другите са доволни: сиромасите и страдащите – от посещението на Бога, а богатите и щастливите – от близките им, които ги ценят и уважават. Казано е в Писанието, че Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. За да се ползва от благодатта на Господа, човек трябва да има готовността на Закхея, да раздаде всичкото си имане, да изправи грешките си и когото е огорчил, с когото е имал някакво недоразумение, да го изправи.

Защо слиза Бог на земята? За да освободи хората от ненужните страдания и мъчнотии. Хората сами са се натовя-

рили, искат да минават за богати и учени. Външното богатство не е богатство. И външното знание не е истинско знание. Богат и учен човек е този, пред когото всички каси и библиотеки сами се отварят. Като се отвори някоя каса, той чува да му се говори: Заповядайте, вземете си, колкото искате. Като мине край някоя библиотека и пожелае да провери нещо, библиотеката се отваря и от нея излиза точно тази книга, която го интересува. За истински богатия всички каси със злато и скъпоценни камъни се отварят. Обаче, пред фиктивно богатия те се затварят. Какво ще кажат богатите на това? Те не вярват в думите ми и казват: Ние не очакваме на чуждите каси, но и своите не отваряме, да не ни оберат. Който се страхува от обирание, не е истински богат. Той разчита на такова богатство, което, като ледена планина, още утре може да се стопи, водата да се изпари и да остане на сухо. Същото става и с младостта, на която днес се радвате. Някои минават за учени, но не знаят, как да запазят младостта си. Въпреки това, Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Значи, Христос вярва във възможността на човека, от стар да стане млад и от млад да се превърне в малко дете.

И тъй, да стане човек малко дете, това значи, да се радва на малките неща, като малките деца. Радвайте се на всичко, което Бог ви е дал. Вие се вглеждате в хората, харесвате очите, ушите, веждите им, а на своите не обръщате внимание. Защо не се радвате на очите, на ушите, на носа си? Защо не се радвате и на най-малките блага? Някой се погледне в огледалото и казва: Малки ми са очите. – Малки са, но милиарди струват. Който познава науката за очите, ще види, че много нещо е написано в тях. Някои хора имат сини очи, като небето. Те са студени, много обещават, но малко изпълняват. Други пък имат черни очи. Черните очи са като чернозема, всичко расте на тях – и жито, и бодили. Които имат черни очи, са крайно енергични и сприхави. Достатъчно е да ги предизвикате с нещо, за да избухнат. Често очите променят цвета си: сутрин са сини, на обяд – черни, а вечер – кестеняви.

Това става според желанията на човека. Както се променят желанията му, така се променя и цветът на очите му. Докато желанието на човека е да се повдигне, да се свърже с разумния свят, очите му са сини. Той поглежда повече към небето. Щом каже, че иска да поживее като хората, да яде и да пие, той слиза на земята, свързва се с нея и очите му стават черни. Той мисли повече за удобства, да си хапне и пийне, а след това да си полегне на сянка под някоя круша и от време навреме в устата му да пада по един зрял плод. В това отношение хората приличат на турския философ Настрадин Ходжа.

Един ден Настрадин Ходжа отишъл в гората да насече дърва. Понеже за пръв път трябвало да сече дърва, той се качил на едно дърво, стъпил на един клон и започнал да го реже. В това време един пътник минавал покрай Настрадин Ходжа и като видял, че реже клона на който е стъпил, извикал: Настрадин Ходжа, не режи този клон, защото ще паднеш на земята с него заедно. – Не е твоя работа, отговорил Ходжата, аз зная, какво правя. Той продължил да реже клона, но скоро се намерил на земята – станало, както пътникът му предсказал. Това изненадало Ходжата и като се вдигнал от земята, хукнал след пътника, да го пита, кога ще умре. Той му казал: Слушай, приятелю, виждам, че много знаеш. Както каза, така стана – паднах от дървото. Я ми кажи сега, след колко време ще умра. – След три дни.

Връща се Настрадин Ходжа у дома си, носи клона в едната си ръка и си мисли: Това значи, да слушаш женски ум. Послушах жена си да отида в гората да насека дърва, но ето, отрязвах един клон, паднах от дървото, а отгоре на това трябва да се готвя за смърт. Отдалеч още той извикал: Жена, извикай децата, искам да се простя с вас, защото след три дни ще замина за онзи свят. Повече няма да ви нося дърва, трябва да се готвя за заминаване. Жената веднага дошла при него, целунала го, прегърнала го и заплакала. Децата също го целунали. Настрадин Ходжа взел торбичката си и тръгнал. На края на селото той видял една хубава круша, пълна с плодове и

решил да остане тук. Изкопал гроба си под крушата и легнал да чака смъртта си. От време навреме от крушата падали по една-две круши право в устата му и той си хапвал. На третия ден той чул наоколо някакъв шум, голямо движение. Повдигнал главата си да види, какво става отвън и видял, че близо до крушата минава камилар с камили, които карали коли, пълни с грънци. Като го видели, камилите се уплашили и започнали да бягат. От голямото тресене на колите, повечето грънци се счупили. Силно разгневен, камиларят се върнал назад, сграбчил Настрадаин Ходжа и добре го набил. Като видял, че работа излязла съвсем друга, а не както очаквал, той взел торбичката си и се върнал у дома си. Жена му веднага го запитала: Ходжа, какво има на онзи свят? – Там е много добре, круши падат право в устата ти, но трябва да бъдеш внимателен, да не уплашиш камилите, защото ще те бият – работата взима лош край.

И тъй, като ви попитат, как живеете на земята, казвате: Всичко върви добре, докато не си изплашил камилите. Щом ги уплашиш, ще срещнеш камиляря, който ще ти даде добър урок с тоягата си. Днес всички хора се плашат от тоягата на камиляря. Изпаднат ли в сиромашия, плашат се; заболели ли, плашат се; направят ли някаква грешка, пак се плашат, да не кажат хората нещо лошо за тях. Какво ще кажат хората? Ако си богат, ще кажат, че си богат; ако си учен, ще кажат, че си учен; ако си силен и красив, ще кажат, че си силен, че си красив човек. Хората констатира нещата, както са. Не мислете, че те са несправедливи. Като говорят за красотата, за пример, те разбират, какво нещо е красота. Като видят, че някоя мома се е напудрила и червисала, те няма да кажат, че е красива, но ще кажат, че тази мома е набелена и червисана. Какви са чертите и това е друг въпрос. Ние имаме предвид онази красота, която не се изменя. Белилото и червилото всеки ден трябва да се слагат, а естествената красота е постоянна. Всеки човек е естествено красив. Всеки човек разполага със знание, с богатство, със сила, които постепенно може да

увеличава – от него зависи. Всеки човек е добър и може да запази и прояви добротата си, ако знае законите на живота.

Съвременните хора са и добри, и учени, и силни, и богати, но страдат, мъчат се, защото не знаят, как и къде да прилагат силите и знанието си. Някой учен открие нещо, минава за изобретател, получава голяма сума от държавата, но пак не е доволен. – Защо? – Изобретението му не допринася никакво благо за човечеството, но внася разрушение. За пример, пушката, бомбите, гранатите се употребяват днес за унищожаване на човечеството, а не за неговото благо. Някой пък измислил някаква мас за мазане на лицата, да станат бели, да придобият известна мекота. Вместо това, лицата се развалят: порите се запушват, кожата постепенно се отравя и човек губи своята естествена красота. Каквито пушки, гранати, бомби съществуват на физическия свят, такива съществуват и в сърдечния, и в умствения живот на човека. Следователно, не давайте ход на лошите мисли и чувства, за да не се разрушавате. Дойдете ли до някоя лоша мисъл или някое лошо чувство, превърнете ги в добри. През ума ви могат да минават лоши или ненавременни мисли, но не трябва да ги задържате. За пример, дойде в ума ви идеята да станете цар. И това е възможно, но не днес. Вие не сте готови още за цар.

Не е лесно да стане човек цар. Не е лесно да стане човек и красив. Ако сте красив, всеки ще иска да вземе нещо от вас. Можете ли да дадете на всички хора по нещо? Най-малкото, което всеки ще иска от вас, е по един косъм. Можете ли на всички да дадете по един косъм? Какво ще остане на главата ви? С всяко нещо, което хората взимат от вас, доброволно или чрез насилие, вие се свързвате. Можете ли да се справите с всички връзки? Ето защо, човек трябва да бъде внимателен, да знае, какво прави и какво дава и взима от хората. Това не трябва да ви плаши, но разумност се иска от вас. Разумността ще ви помогне да се справите с мъчнотите си.

Един българин се оженил за една лоша и своенравна жена. В скоро време главата му побеляла. Той се чудил, какво да прави, как да и повлияе. Един ден отишли двамата на кла-

денеца за вода. Жената се надвесила над кладенеца, да види, колко е дълбок. — Жена, паси се да не паднеш. Деца имаме, трябва да се гледат. — Не е твоя работа, дали ще падна, или не. Аз разполагам с живота си. За да му отмъсти за направената от него забележка, тя се надвесила много над кладенеца и паднала. Мъжът ѝ започнал да плаче, да търси начин да я извади от кладенеца. В това време видял, че от кладенеца излиза един дявол, съвсем побелял. — Защо си побелял? — запитал го загриженият мъж. — Остави се, преди малко падна една жена във водата, но толкова своенравна и упорита, че не можах да се справя с нея и избягах. Като го изслушал, мъжът веднага съобразил да използва името на жена си за добро, да печели с него и да помага на страдащите. Жена му се казвала Лилита, необикновено име. Мъжът ѝ тръгнал по света да печели с името на жена си. Където чувал, че има болни, той влизал в къщата и казвал: Лилита идва! Като чували името ѝ, болестта веднага излизала навън. Така той изгонвал сиромашията, недоразуменията, споровете между хората. В скоро време той се прочул между хората и навсякъде го викали. Така той отгледал децата си.

Коя е причината, че с името Лилита той могъл да прогонва сиромашията и болестите от домовете и да изглажда всички спорове и недоразумения между хората? Много просто. Мъжът на Лилита си казал: Ако дяволът, най-упоритото същество, можа да побелее и да избяга от жена ми, защо в нейно име да не се справя с болестите, мъчнотиите спорове и недоразуменията между хората? Той разбрал, че както дяволът бяга от белия цвят, така и лошите духове, сиромашията и болестите ще бягат от името Лилита, дадено на лошата жена.

Сега и на вас казвам: Като се намерите пред известни мъчнотии и страдания, кажете: Любовта идва! Ако сте сиромаш, кажете: Любовта идва! Ако сте болен, кажете: Любовта идва! Ако сте неразположен, кажете: Любовта идва! Ако някой ви обиди, кажете си: Любовта идва! Ако ви нападне някой лош дух, кажете: Любовта идва! Любовта е велика сила, от която бягат и лошите духове, и мъчнотиите, и страданията, и

болестите, и недоразуменията между хората. Освен любовта няма друга по-велика сила, която може да освободи човека от всички противоречия и заблуждения, от отрицателното в живота. Няма по-красиво нещо за човека от това, да съзнае, че любовта идва вече в света. Любовта подразбира присъствието на Бога. Какво по-велико благо може да очаква човек от присъствието на Бога в живота? Кой не желае великите и красиви неща в живота си? Достатъчно е само да мине Бог покрай някой човек и да го погледне, за да се заинтересуват от него всички живи същества на земята и на небето.

Сега, като говорим за проява на любовта, разбираме онзи момент, когато Бог изпраща погледа си към някое същество. Няма по-велик момент от този. Тогава цялата земя и цялото небе се отправят към това същество, с готовност да му служат, да му дадат нещо от себе си. Това значи, да попадне човек под добрите условия на съдбата. Това значи, да бъде човек покровителствуван от възвишените и разумни същества. Ето защо, когато ви питат, какво представлява любовта, ще кажете: Любовта е път, по който Бог изпраща благословието си по цялата земя. Напредналите и възвишени същества се интересуват от земята като обект, към който Бог отправя любовта си. И ангелите, и боговете искат да бъдат обичани, защото Бог се изявява чрез любовта. Който не разбира любовта, казва, че тя причинява страдания. Това, което хората наричат страдания, причинени от любовта, не е нищо друго, освен противодействието на любовта. Когато любовта види, че някой човек се лакоми, иска да я обсеби, да я погълне напълно, тя му се противопоставя. Любовта не търпи лакомството и алчността. Тя казва на човека да бъде благодарен и на най-малката любов. От вас се иска да цените любовта, а не да я обсебвате.

Един проповедник често говорил на слушателите си за любовта и вътрешно я пожелавал да го посети тя във всичката си цялост, да разбере същността ѝ. Един ден любовта го посети и го обхвана напълно. В първо време той изпитал приятност от голямото разширяване. Колкото повече време

минавало, усещал, че разширяването ставало толкова голямо, до пръсване. Като видял, че не може да издържи на силата ѝ на голямото напрежение на любовта, той легнал по корем на земята, започнал да рита с крака и да се моли на Бога да го освободи от напрежението. Разбрах, Господи, казал той, че не съм готов за великата любов. Доволен съм на малкото, което ми даваш. Друг път няма да искам неща, за които не съм готов. Велико благо е любовта, но малцина могат да понасят нейните трептения.

Срещате един човек, който ви поглежда мило и с любов. Кой е този човек и защо ви поглежда така, не питайте. Чрез него се проявява Божията Любов към вас. Докато се намирате под влиянието на тази любов, работите ви се нареждат добре. Излезете ли от нейното влияние, работите ви се объркват. Някой вижда, че работите му се объркват и казва, че Господ не го обича, забравил го е вече. Това не е ваша мисъл. Докато живеете, дишате, радвате се на светлината и на хилядите блага в живота, вие не можете да мислите така. Във всички можете да се усъмните, но в Бога никога. Неговата Любов е вечна и неизменна. Ако се отдалечите от Него, вината е във вас.

Помнете: Човек е дошъл на земята да придобие това, което му липсва. Всеки съзнава, че му липсва нещо, но не знае, какво. За да го придобие, той се блъска на една и на друга страна в желанията си. Един иска да придобие богатство, друг – да стане учен, трети – силен и т.н. Обаче, малцина разбират, че им е нужно знание да прилагат законите за придобиване на светли мисли, благородни чувства и възвишени постъпки. Каква полза ще имате, ако спечелите на лотария един милион? Ще имате книжни пари за един милион, но книгата не е злато. Днес има цена, на другия ден се обезценява. След европейската война германската марка спадна толкова, че един обяд струваше милиони марки.

Мнозина се стремят към светийство, искат да станат светии, ангели. Много ангели има на земята. Те вършат работата си добре. Важно е човек, като слуга, като Божи служител, да свърши добре своята работа. Изкуство е да знае човек, как да

служи и как да обича. Няма по-велика наука в света от любовта. Който не знае, как да обича, той си е причинил най-големите страдания. Затова е казано, че само съвършеният човек може да люби. За да приложи любовта си, човек трябва да се върне към детинството си, да стане дете. Любовта на детето е чиста. То обича всеки човек. За него няма условности. Неговата любов се излива непосредствено, то дава любовта си на всичко, каквото срещне на пътя си. Дойдем ли до любовта на възрастния, там има повече актьорство. Във всеки човек, във всяко живо същество има нещо, което заслужава нашата любов. Няма по-голямо богатство за човека от това, да възприема, прилага и оценява любовта.

Ще кажете, че не искате да станете деца, да се връщате назад в живота си. Под думата "дете" ние разбираме това състояние, в което човек може да възприема новото, а не да бъде нервно, своенравно дете, което да измъчва родителите си със своите желания и изисквания. Под думата "млад" разбираме онзи, който изпълнява и прилага новото, което е възприел. Стар човек е онзи, който оценява нещата, а не онзи, който постоянно се оплаква, че краката му не държат, че не вижда, не чува, не може да се разбира с хората и т.н. Сега аз пожелавам да бъдете разумни деца, а не глупави; да бъдете млади и работоспособни, а не насилници; да бъдете стари и да оценявате нещата, да не ги обезсмисляте.

Стремете се да възприемате любовта, да я прилагате и да я оценявате. Само по този начин хората могат да се познават. Без любов няма познанство. Където е любовта, там всички хора се познават. Дали ще бъдете на земята или на небето, любовта свързва хората и открива доброто в тях. — По какво познавате, че любовта присъства между хората? — Когато слънцето грее, любовта идва. Когато цветята цъфтят, любовта идва. Когато птичките пеят, любовта идва. Щом дойде някакво благо, с него заедно идва и любовта. Влезе ли в ума ви една светла мисъл, в сърцето — едно възвишено чувство и във волята — силен подтик, ще знаете, че любовта е дошла.

Всички хора говорят за любовта, но това не е достатъчно. Любовта се проявява в дела. Какво трябва да направите за онзи, когото обичате? Ако е болен, в името на любовта трябва да пожелаете да оздравее;; ако е грозен, в името на любовта трябва да пожелаете да стане красив; ако е слаб, в името на любовта трябва да пожелаете да стане силен. Любовта предава на човека нещо съществено. Като дойде при вас, тя веднага разбира, от какво имате нужда и ви го доставя. Който ви обича, като види, че сте гладен, ще ви донесе хляб; ако сте жаден, ще ви донесе вода; ако сте бос, ще ви купи обувки. Който ви обича, непременно ще даде подслон на вашите добри мисли, чувства и постъпки. Като знаете това, благодарете на Бога за любовта, чрез която Той се проявява. Любовта се проявява чрез различните хора и всеки ще ви предаде част от това, което носи в себе си: музикантът ще ви предаде нещо от своята музика, художникът – от своето художество, здравият – от своето здраве, болният – от своята болест, недоволният – от своето недоволство и т.н. Любовта е проводник и на положителните, и на отрицателните сили в природата.

Казано е в Писанието: "Духът ще ви научи, какво да правите". Значи, когато любовта дойде, тя ще ви научи, какво да правите. Тя ще ви научи да превеждате символите, чрез които природата ви говори. Всяко растение, всяко животно е символ, който трябва да се разбира. За пример, виждате един бял вол и един черен бивол. Волът казва, че той отвън е станал бял, но иска и отвътре да стане такъв. Биволът пък казва, че отвън е черен, но иска поне отвън да стане бял. Той намира, че познава вече законите на черния цвят, затова се стреми към белия. Значи, волът иска да стане отвътре бял, а биволът – отвън. Някои хора са отвътре черни, а отвън – бели. Други – обратно: отвън са черни, а отвътре – бели. И едните, и другите се стремят към белия цвят. Който е бял отвън, иска и вътре да стане бял; който е отвън черен, иска първо отвън да побелее, а после отвътре.

Радвайте се на слънцето, което изгрява и залязва. Радвайте се на цветята, които цъфтят и разнасят благоуханието

си надалеч. Радвайте се на изворите, които текат. Радвайте се на птиците, които пеят. Радвайте се на всеки човек, който ви срещне и ви се усмихне. Бог говори чрез всичко живо и ви поздравява.

Като ученици на Великия живот, съветвам ви да пожелаете такова нещо, от което да научите, как да придобивате Божиите блага и как да ги раздавате. Това нещо е любовта. Пожелайте да ви посети любовта, да ви донесе своите благословения. Радвайте се, ако любовта ви посети и благодарете, че е превърнала грешките ви в скъпоценни камъни, с които да се украсявате. В бъдеще огърлицата и пръстените ви ще бъдат украсени с вашите минали грешки, недоволства и недоразумения. Това подразбира стихът: "Ще залича греховете ви и няма да ги спомена". За това време, именно, говори Христос: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят". За да се ползвате от Божията Любов, обичайте всичко, чрез което Той се проявява. Той присъства между всички, които се обичат и ги свързва. Затова е казано, че където са двама или трима, събрани в Негово име, там е Бог. Без Неговото присъствие хората не могат да проявят любовта си. Те са полюси, а Бог – съединителната връзка между тях.

Желая ви от днес нататък да започнете да се подмладявате, да се върнете назад, най-много от 1–14-годишна възраст. По-горе от 14 години никой да не отива. Какво означават числата от едно до десет? Числото едно означава творческия принцип, две – число на раздори, три – число на примиряване, четири – изкуство за деление на нещата, пет – изкуство за добро свършване на работите, шест – да ядеш сладко, седем – почивка, осем – изплащане на дълговете, девет – примиряване с противоречията, т.е. резултат на всички работи, десет – отиване при Бога, да дадеш отчет за всичко, което си направил на земята.

Съвременните хора се интересуват от много неща, но на първо място искат да знаят, какво ще стане с тях. Какво ще стане с вас? Ще имате и светли, и облачни дни в живота си,

както днешният ден. Днес е облачно. Това показва, че месечината ще ни създаде известни неприятности. С други думи казано: лакомството ще създаде големи неприятности на хората. Не е лесно да се държи човешката глава в изправност. Тя се нуждае от съответна храна. Същото можем да кажем и за човешкото сърце и за човешката воля. Не е нужно много храна на човека, но той се нуждае от чиста, доброкачествена храна. За пример, пчелите не ядат много, но се хранят със специална храна: царицата с един род храна, работниците – с друга и търтеите – с трети вид храна. Изобщо, мислите се нуждаят от един род храна, чувствата – от друг род и постъпките – от трети.

Днес всички хора очакват някакво благословение, без да имат предвид, че това зависи от тях. Посейте в градината си добрите семена на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля, за да получите изобилно Божието благословение. Всяко семе трябва да бъде поставено на своето място, при специална за него почва. Не е ли на мястото си, то не може да даде очакваните резултати. Същото е и в музиката. Ако всяка нота не е на мястото си, нищо не може да излезе.

Желая на всички да се подмладите, да се върнете към своето детство, да се върнете към първоначалната си сила. Казано е в Писанието: "Които очакват Господа, ще се обновят".

*

3. Съборна беседа от Учителя, държана на 25 август, 5 ч. с. 1941 г. София. – Изгрев.

НОВИЯТ ПЪТ

Размишление.

Новият път е този, по който човек може да постигне всичко, каквото душата му желае. Съвременните хора страдат все от непостигнати желаниа. – Защо не могат да постигнат желанията си? – Защото ходят в стария път. Докато са в стария път, ще постигнат само някои желаниа, а повечето ще останат нереализирани.

Сега аз засягам повърхностно мисълта за нереализираните и непостигнати желаниа. Давам ви само семенца, които вие сами трябва да посееете. Като изникнат семената и се развият в големи дървета, те ще дадат плод. Вие ще опитате плодовете им и ще разберете, какво се е съдържало в тях. Вие сте като пътници на голям параход, дошли на земята, да минете голямо пространство, да се учите, да придобивате знания. Наготово нищо не се дава. Всеки сам трябва да оре, да сее, да жъне, за да има право да се ползва от плодовете си. Едно време земята, като голям параход, имала 500 комина; днес са останали само 56. Голяма екскурзия е предприел човек. Той е извървял едва половината път, много още има да пътува. Досега земята е пътувала два и половина милиарда години. Значи, още два и половина милиарда години ще пътува. Като не знаят това, всички хора бързат, всеки иска час по-скоро да постигне нещо, да реализира желанията си. Колкото и да бърза в един живот човек не може да постиг-

не всичките си желания. Дълъг е неговият път. Той ще се ражда и ще заминава много пъти от земята, докато най-после спре на определеното пристанище.

Хората се страхуват от смъртта, затова бързат да свършат работите си. Нищо страшно няма в смъртта. Смъртта е малко изпитание, през което всеки човек минава. Да умреш, това значи, да удариш крака си в един камък и да се спреш някъде да го превържеш. Понеже кракът те боли, ще поплачеш малко и като мине болката, отново ще продължиш пътя си. Ето защо, смъртта не е нищо друго, освен удряне на краката в камъните. Колкото по-невнимателно вървиш, толкова по-силно ще удриш краката си и толкова по-големи болки ще имаш. За да не страдате, ходете внимателно, избирайте равни пътища. Всеки ще умре, но би могъл да умре по естествен начин, без големи сътресения и мъчнотии.

Всички хора се интересуват от смъртта и питат, къде отива умрелият. Някои казват, че умрелият отива при Бога, а други отричат съществуването на духовния свят и казват, че със смъртта животът на човека се свършва. Аз пък виждам, че умрелият стои на пътя и плаче. – За какво плаче? – За съборената си къща. Когато срещне, той го спира и запитва, може ли да си направи нова къща. Отговорът е много прост. Ако имаш материал, можеш да си направиш нова къща. – Нямам материал. – Щом нямаш материал, ще стоиш на пътя и ще плачеш. Ако искаш да работиш, ще ти дадат работа, докато спечелиш пари, да си построиш нова къща. Докато си направиш къщата, ще живееш под наем, като кираджия.

Казвате, че умрелите отиват при Бога. Бог е навсякъде. И под наем да живееш и собственик да си, пак си при Бога. Ако си собственик и не знаеш, как да се справяш със своята собственост, Бог заповядва да те извадят от къщата и да те оставят на пътя, да се принудиш да потърсиш някоя къща, да влезеш в нея като кираджия. Докато не признаеш собственика на къщата за господар, няма да направиш своя къща. Ще ходиш от къща в къща, докато най-после разбереш, че Един е истинският Господар в света. Един е Господарят и на собстве-

ниците, и на наемателите. Щом признаете Бога за Господар на света, всичките ви работи ще се наредят добре. Достатъчно е да помислите за Бога, за да се изпълни душата ви с любов и радост, лицата ви да светнат като днешния ден. Само при това положение човек започва да разбира, че е пътник, на когото предстои дълъг път. Това са два и половина милиарда години! Колко време са нужни, за да пренесете това число от едно място на друго? Ще кажете, че времето не се носи. И времето се носи. За пример, някой човек живял 45–50 години и тежи около 60–70 кг. Той е сгъстил времето в себе си, събрал е 45 години на едно място и където ходи, навсякъде ги носи. Едногодишното дете тежи 7–8 кг. Значи, детето е събрало малко време в себе си. Старият човек пък постепенно губи от топлото си. – Защо? – Той бил търговец, продал стоката си и олекнал. Това не значи, че е изгубил нещо. Материята, т.е. стоката е превърнал в пари. Като пипне джоба си, изпитва радост, парите му дрънкат веселят го.

Днес всички хора търсят нов път, но още живеят по стария начин. Новият път подразбира нова мисъл и нови чувства. Докато човек мисли само за топлото си легло, да спи, колкото може повече, да се завива в топли и дебели юргани, всякога ще бъде далеч от новия път. Който се лени и мисли само за удобства, никога не може да възприеме новото. Подвижен трябва да бъде човек и в мислите, и в чувствата си. Някои искат да станат духовни, но не са се справили с леността си. Те мислят, че само по външен път могат да станат духовни. – В какво се заключава външният начин на работа? Ще кажете, че за да бъде духовен, човек трябва да яде малко, да бъде слаб, да се облича скромно. Вярно е, че духовният човек не трябва да бъде много дебел, но и сух не трябва да бъде. Съберете дебелия и сухия, разделете ги на две и каквото се получи, ще се образува истински духовния човек.

Какво представляват дебелината и сухотата? Дебелината, т.е. пълнотата може да се уподоби на жената, на сестрата, а сухотата – на мъжа, на брата. – Защо братът е сух, а сестрата – пълна? – Защото братът е минал през огън и се е стопил.

Понеже някога и той е бил дебел, но не изпълнявал Божиата воля, прекарали го през огън. За да не попадне в същото положение, сестрата трябва да изпълнява Божиата воля. Като изпълнява Божиата воля, тя дава част от своите мазнини на брата си и обмяната става правилно. Ето защо, за да не стане суха, сестрата трябва да се научи да дава, а братът – да взима. Ще кажете, че това е алегория. Разбирайте, както искате, но казвам: Горко на сестрите, които имат богатство, но не дават. Горко на сиромасите братя, които не знаят да взимат. Блажени са богатите сестри, които знаят да дават. Блажени сиромасите братя, които знаят да взимат. Блажен е, който сее; блажен е и който жъне. Блажен е, който има дял в сятото и в жънатото.

Какво разбираме под думите тлъст и сух? Тлъсти хора са ония, които имат жито за сеене. Сухи пък са ония, които нямат жито за сеене, но могат да работят. Значи, тлъстите дават житото, сухите го взимат и го посяват на нивата. И едните, и другите са на мястото си. Всеки има своето предназначение. Ако светът беше съставен само от тлъсти, или само от сухи хора, животът щеше да бъде крайно еднообразен. Еднообразието ражда нещастията. Човек не може нито постоянно да работи, нито постоянно да почива. Нужна е смяна на състоянията. Недоволството произтича от чрезмерна работа, която уморява човека. За да си почине, той трябва да бъде доволен. Какво придобива човек, ако постоянно държи в ума си мисълта да стане богат, учен, силен? Какво ще направиш, ако имаш един милиард лева в някоя банка? Голямото богатство е товар, с който човек мъчно се справя.

Помнете: Новият път в живота съветва хората да не товарят умовете си с излишни мисли, сърцата си – с излишни чувства и телата си – с излишни постъпки. Освободете се от всичко излишно. Задържайте в душата си само същественото, от което тя се нуждае. Човек може да се освободи от ненужния товар по три начина: или като приложи любовта, или като приложи мъдростта, или като приложи истината. – Кое е излишното, с което човек се товари? –

Всяко нещо, с което човек е натоварен и не знае, защо му е този товар, представлява излишен товар. То не е нищо съществено. Той пъшка под този товар. Същото е и с товарните животни. Натоварите една кола с пясък и впрегнете два вола да я карат. Воловете теглят колата, пъшкат, мъчат се. Ако ги запита някой, какво носят, ще кажат, че не знаят. Те не знаят и къде го носят. **Пазете се и вие да не носите товар, който не знаете, какъв е и къде го носите.** Когато се натовари с нещо съществено, човек се радва. Колкото и да е тежък товарът, той е доволен. Обаче, ако носи нещо несъществено, той пъшка, мъчи се, чувствува се обременен. **Следователно, пазете се от ненужните страдания, които са излишен товар.** Като не разбира законите, човек сам си създава страдания, които обременяват душата и духа му.

Какво трябва да прави човек, за да се освободи от ненужните страдания, от излишния товар? – Още със ставането си от сън, той трябва да нагласи добре своя ум, своето сърце и своята воля, като струни на цигулката си и да започне да свири. Тонът до е основният тон на волята, ми – на сърцето и сол – на ума. Трите тона до, ми, сол образуват хармоничен акорд, който показва, че човек се е нагласил правилно, т.е. влязъл е в хармония с Божествената воля, с Божественото сърце и с Божествения ум. Този човек е същевременно в хармония с ума, сърцето и волята на всички разумни същества. Той може да се нарече щастлив. Който не е в хармония с общия тон на живота, той е нещастен и постоянно се оплаква, че никой не го обича. Нещастieto му се заключава в това, че живее в любовта, а не я вижда. Майка му и баща му го обичат, носят всичките блага, от които и той се ползва; братята и сестрите му услужват, но той иска друго нещо. Едва става сутрин от сън, чака го вече готова трапеза, с различни блага. Сестрите и братята му го канят да се нахрани добре. Каква по-голяма любов искате от тази? Нищо друго не ви остава, освен да седнете пред трапезата наред с всички и да благодарите на Онзи, Който ви дава изобилно блага.

Следователно, щом станете сутрин от сън и се изправите на краката си, благодарете, че можете да ходите, да стоите прави. Краката са основа на живота – добродетелите, с които можете да работите. Колкото и да са слаби краката ви, бъдете благодарни и за тях. По-добре ли е да нямате крака? Който има крака, а не може да се държи на тях, не може да ходи, той няма основа на живота. Изкуство е да знае човек, как да ходи, как да прегъва коленете си. Щастieto на човека зависи от умееенето му да ходи. Като свива и изправя краката си, човек лесно минава през мъчнотиите, поставени на пътя му. – Защо са поставени мъчнотии на човешкия път? Кой ги е поставил? – Това са въпроси, на които няма да се даде отговор, не сте готови още да ги разберете.

Някои си задават въпроса, кой е създал света и защо го е създал. Да се задават такива въпроси, това значи, да си въобразява човек, че може да разбере всичко. Какво може да разбере ученикът по музика, ако току-що е постъпил в училището? И да има желание учителят да му говори нещо върху музиката, ученикът няма да го разбере. Учителят ще говори, а ученикът ще слуша и най-после ще заспи – не разбира нищо от предмета. Той едва се е запознал с първия тон на музиката. Като работи известно време в това направление, той ще започне да разбира, какво нещо е музиката, как е създадена тя и какво е нейното предназначение. Ако питате, за кого е създадена музиката, ще ви кажа: Музиката е създадена за развлечение на младите, красотата – за развлечение на възрастните, а почивката – за развлечение на старите. – Какво представлява почивката в живота? – Това, което наричаме почивка в живота, представлява пауза в музиката. Значи, за да разбира музиката, човек трябва да започне да работи отначало. – Кое е началото? – Главата е начало. Всяко нещо има свое начало, т.е. своя глава. И човек, като живо същество, има глава, която ражда нещата.

Като изучаваме растенията и животните, виждаме, че и те имат глава, т.е. начало на създаването си. Когато се е създавала главата на растенията, земята е имала съвсем друг

вид от този, в който днес я виждаме. Когато се е създавала главата на животните, земята е имала пак особен вид; когато се е създавала главата на човека, земята е придобила нов вид. Днес се създава нов човек, с нова глава. Следователно, старата глава на човека трябва да се замести с нова. Докато е още със старата глава, той не може да разбира светлите и възвишени идеи, които идват от разумния свят. Не само от нова глава се нуждае човек, но и от ново сърце и ново тяло. Хората умират, за да се освободят от старите си глави, сърца и тела и да ги заместят с нови. Само новите глави могат да разберат, възприемат и приложат новите идеи. – Защо се раждат хората? – За да опитат Божиите блага и Великата Божия милост. Когато някой се оплаква, че животът му е тежък, че не може да се справи с мъчнотиите, Бог казва: Вземете старата глава на този човек и му дайте нова. Това наричаме ние смърт. Като умре, той започва да плаче, да се вайка, иска пак да живее на земята, да изправи грешките си. Бог отново му дава живот, да опита новите условия и да се изправи. Така човек ту умира, ту отново се ражда, докато дойде до съвършенството, към което се стреми. Своенравен е човек, мъчно се изправя, но въпреки това, Бог му дава условия да живее, да се ражда много пъти на земята, за да научи великите Божии закони и да ги прилага.

Първото нещо, което се изисква от всички хора, е да проявят доброто, което е вложено в тях. Без доброто животът няма основа. Още със ставането си от сън, човек трябва да си постави за задача да направи едно добро, което до вечерта още да пренесе своя плод. Значи, ще посадиш семето на доброто, ще го полееш, да расте и ще го наглеждаш. Вечерта ще отидеш при него, ще обереш плода му и ще го принесеш дар пред Божия олтар. Така постъпва всеки баща. Той се връща вечер от работа и носи на децата си нещо за ядене, или някакви играчки. В който дом влезете, трябва да носите нещо хубаво – всеки според възможностите си: музикантът ще внесе в дар нещо от своята музика, художникът – една от своите картини, добрият човек – своето добро, което е подоб-

но на аромата на цъфналите цветя, които отдалеч привличат работните пчелички.

В това отношение, всеки човек, който е дошъл на земята да учи, не е нищо друго, освен цвете, което трябва да цъфне, да завърже и да узрее. Цветът и плодът са неговите богатства, които трябва да се разнесат по целия свят. От всички краища на света ще дойдат работливите пчелички, да съберат мед и да го занесат в кошерите си. Всяка мисъл е цвят, който цъфти в сърцето и всяка постъпка е цвят, който цъфти в тялото. Ако не цъфти в ума, в сърцето и в тялото си, човек не може да бъде здрав. Това е живот вечен, постоянно да цъфтиш, да завързваш и да зрееш и от плодовете си да се ползваш и ти, и твоите ближни.

Цъфтенето, като вечен процес, става не само с мислите, с чувствата и с постъпките, но и с любовта. И любовта цъфти. Има любов, която цъфти в тялото, в сърцето, в ума, в душата и в духа на човека. Как става това цъфтене, не може да се обясни. То може само да се опита, но не днес. Сегашните хора са в началото на красивия живот – в живота на великата любов. Един ден те ще влязат по-навътре и тогава ще разберат, какво значи, да цъфти любовта в техния ум, в тяхното сърце и в тяхната воля. Още по-късно ще разберете цъфтенето на любовта в душата и в духа им. Когато опитат тези процеси в себе си, хората ще се познаят като братя и сестри на един и същ Баща. Докато дойде този ден, те ще бъдат чужди един за друг и отношенията им ще бъдат, както тия между търговец и клиент. Търговецът дава толкова, колкото получава от клиента. Ако нещо не получи, нищо не дава. Засега размяната или обмяната между хората са монетите – книжни, медни, железни, сребърни и златни. Те са подобни на мостове, които свързват един човек с друг. Когато правите мост, служите си с дървени и железни греди. Дървените лесно гният, а железните – ръждясват. И едните, и другите не са устойчиви. Те трябва да се заместят със златни. Изобщо, всички мостове в човешкия живот трябва да бъдат от златни греди и вместо камъни, диаманти. – Възможно ли е това? – За

психическия живот на човека всичко е възможно. Защо мостът между мислите и чувствата, между чувствата и постъпките да не бъде златен?

Като ученици на живота, пазете се да не изгубите красотата, музиката и смисъла на живота. За пример, в музикално отношение, тялото, сърцето и умът имат свои основни тонове. Основният тон на тялото е до, на сърцето – ми, на ума – сол. Всеки тон от своя страна съдържа известни качества, които трябва да проявява. В този смисъл, не е достатъчно умът да отговаря на тона сол, но всяка мисъл трябва да има достатъчно светлина, звучност, ухание, сладост и мекота. Ако мислите не съдържат тези качества, човек не може да мисли право. Да мисли право, това е задачата на всеки човек на земята. Когато гледате картините на някой художник, от тях разбирате, какви мисли са го вълнували. За пример, ако той рисува някой човек и под очите му сложи големи сенки, това показва, че този човек е минал през тежки изпитания. Значи, художникът е възприел състоянието на обекта и го е изразил на портрета. Ако сенките под очите са слаби, животът на този човек е лек. Дали веждите на човека са дебели или тънки, това показва, през какви физически мъчнотии е минал той. Ако физическите мъчнотии са били големи, веждите са станали дебели. Тънките вежди показват, че човек не е минал през големи физически изпитания. Следователно, когато рисува образи на хора, художникът влага в тях и своята мисъл. Сегашните момци обичат повече моми с тънки вежди, а не с дебели. Който има дебели вежди, има повече да плаща – големи са дълговете му. Който има тънки вежди, почти е наредил материалните си работи.

Когато хората се разочароват, казват, че не се нуждаят от любовта на никого. Момата казва, че не се нуждае от любовта на момъка; момъкът пък, че не се нуждае от любовта на момата. Това не е вярно. Всеки човек иска да обича и да бъде обичан. Това е велико, Божествено право на човешката душа. Любовта е подтик, импулс в живота. Ето защо, като живее, човек се нуждае от любовта на Бога, на ближния си и от

своята любов. Човек се нуждае от любовта на растенията и на животните, от любовта на светлината, на въздуха, на водата и на земята. Човек се нуждае от всякакъв вид любов. В това, именно, се заключава предимството на човека над другите животни. Всяко живо същество предава любовта си на човека по свой специфичен начин: растенията – чрез своите плодове; въздухът – чрез съставните си елементи и чрез животворната сила, която повдига и укрепва духа;; светлината – чрез благо-то, което носи в себе си. Който разбира законите на светлина-та, лесно я възприема.

Съвременните хора искат нещо, но не знаят, как да го при-добият. Религиозните хора очакват някакъв бъдещ живот на небето, но не знаят, как да го придобият, нито знаят, къде е това небе. Младата мома търси добър момък, да я направи щастли-ва, но не знае, как и къде да го намери. Тя мисли, че като се облича хубаво, по-лесно може да го намери. Вярно е, че добре облечената мома спира погледа на момъка, но, като се ожени за нея, щастието ѝ няма да дойде от хубавата шапка и рокля, нито от модерните обувки, но от нейната глава и нейните ръце. Щом е разумна и работлива, тя може да бъде щастлива.

И тъй, за да бъде щастлив, да намери това, което иска, човек трябва да отвори ума, сърцето и тялото си за новото, да чуе гласа на Бога, Който се разхожда в райската градина и му говори. Бог изпраща любовта си към всички живи същества и ги учи, как да живеят. Някой се оплаква от брата си, че му взел известна сума и не иска да я върне. Господ казва: Ще ви се даде двойно повече. Благодарете, че поради нещастията, които ви сполетяват, имате възможност да отидете при Бога. Ако не ставаше нужда да се оплачете на някого, не бихте потърсили Бога. Нуждите на хората ги заставят да търсят помощта на възвишените и разумни същества. За пример, ако човек не се нуждае от просвета, не би търсил учител; ако не се нуждае от правосъдие, не би търсил съдии и т.н. Дали животът е добър, или лош, това да не ви смущава. По-добър живот от сегашния не можете да намерите. Ще кажете, че днес стават войни, кражби, убийства. В бъдеще всичко лошо

ще се превърне на добро. Лошите думи ще се превърнат на скъпоценни камъни. Ако хората не ви разбират, вие трябва да ги разбирате. Радвайте се, когато разбирате хората; радвайте се и когато те ви разбират. Ако разбирате учителя си, ще се ползвате от неговите уроци. Ако той ви разбира, ще знае, как да ви предаде урока си, да го научите лесно. Изобщо, добре е хората взаимно да се разбират.

Кой разбира човека най-добре? – Разумната природа. Следователно, искате ли нещо, влезте във връзка с разумната природа, да вземете от нея това, от което се нуждаете, но и да и дадете нещо от себе си. Природата дава, но иска да получи нещо от вас. Един от важните закони на природата е законът на обмяната. Не можеш да обичаш, ако не те обичат. И обратно: не могат да те обичат, ако не обичаш. Природата се радва, когато ние оценяваме благата, които ни дава и благодарим за тях.

И тъй, проявете доброто и ходете в правия път. Впрегнете ръцете си на работа, за да проявите справедливостта си. Ценете красотата, за да развивате очите си. Възприемайте хармоничните звукове, за да придобиете разумността. Радвайте се на благоуханието на цветята, за да бъдете здрави. Всеки човек е цвете със специфично ухание. Ако обонянието ви е силно развито, като се приближите към някой човек, веднага ще го уподобите на някое цвете – карамфил, роза, теменуга и т.н. Благодарете, че сте цвете от Божествения свят и с благоуханието си привличате разумните същества при себе си. Ще кажете, че човек е най-съвършеното същество на земята, създадено по образ и подобие Божие. Думите "образ и подобие" означават предаване на Божията Любов в по-голяма степен, в сравнение с всички други същества. И растенията, и животните предават любовта, но човек я предава в най-висока степен. Когато възприема и предава Божията Любов правилно, човек е направен по образ и подобие Божие. Когато предава само своята любов, човек е изопачил образа на Бога в себе си и е създал свой образ в който има нещо изкривено: или очите, или носа, или ушите, или черепа, или ръцете, или краката. Като разглеждате сегашния човек,

виждате, че нещо му липсва. Това показва, че той се е отклонил повече или по-малко от Първичния образ, по който е бил създаден.

Всички хора се нуждаят от едно огледало, което постоянно да носят със себе си. Каквато мисъл, или каквото чувство мине през ума и сърцето ви, огледайте се, да видите, по-красиви ли ставате, или губите красотата си. Гледайте красивото в света и работете върху себе си и вие да го придобиете. Радвайте се, че срещате хора с красиви очи, уши, носове, ръце и крака, да знаете, какво се изисква от всеки човек. Красиви са очите на някой човек, защото той възприема и предава Божията светлина чрез тях. Ако очите на някого не са красиви, това показва, че Божествената светлина не се пречупва правилно чрез тях и вместо светлина, от него излиза тъмнина. Тъмнината, която излиза от очите на човека, говори за неговия изопачен живот. Той крие нещо в себе си, за което не иска никой да знае. Всяко нещо, което е взето без позволение, трябва да се върне. Злото не се крие в предмета, който е взет, но в непослушанието. Никога не взимайте нещо без позволение на любовта. Искате ли да откъснете един плод, питайте любовта. Ако ви позволи, откъснете го. Ако не ви позволи, откажете се от него. Пазете свято заповедите на любовта. Тя заповяда на първите човеци да не ядат от забранения плод, но те не я послушаха.

Като се намерят в мъчнотии и изпитания, хората се запитват, какъв е смисълът на живота. Смисълът на живота се заключава в послушанието. – Кого трябва да слуша човек? – Любовта. Само онзи проявява послушание, който носи любовта в себе си и е готов да и служи. Като обича някого, той ще говори само върху неща, които неговият възлюбен обича. И ще му дава само такива работи, каквито той обича. Ето, Бог ни обича и ни дава само такива неща, които и ние обичаме и които са за наше добро. Той ни е дал тяло, сърце, ум – неща, които ние разбираме, ценим и можем да използваме като пособия за развиването на нашата душа. Като знае цената на това, което Бог му е дал, човек трябва да държи в

изправност своето тяло, своето сърце и своя ум. Никакъв недъг не се позволява да има човек – нито в ума, нито в сърцето, нито в тялото си. Бъдещият човек трябва да има съвършено тяло, съвършен ум, съвършено сърце – без никакъв недъг. За да се създаде такова тяло, човек трябва още отсега да работи за изправяне на своите недъзи. Да се изправи човек съвършено, това значи, да се роди изново, от вода и Дух. Затова е казано, че роденият от Бога грях не прави.

Казано е в Писанието: "Докато не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие". За да се новороди, човек трябва да прави всичко с любов. – Защо? – Защото само любовта изправя нещата. Като обичаш, ти знаеш, как да постъпваш. Каквото даваш, ще даваш с любов. Ако даваш плод, ще дадеш най-хубавия, който имаш. Ако кажеш някаква мисъл и тя ще бъде най-хубавата, която имаш. Ако дадеш чувство и то ще бъде най-хубавото. Кой няма да благодари за най-хубавото, което му се дава? Всички живи същества – и растенията, и животните, и хората говорят за любовта, търсят я и като я намерят, всеки я проявява по свой начин. Хората се различават един от друг по начина, по който проявяват любовта. Затова, именно, те делят любовта на човешка и на Божествена. Любов, която има отношение само към един човек и се опетнява, е частична. Тази любов наричаме човешка. Любов, която има отношение към всички хора и никога не се опетнява, е Божествена.

Единственото нещо, което никога не се опетнява, е Божията Любов. Единственото нещо, което никога не се опетнява, е Божията Мъдрост. Единственото нещо, което никога не се опетнява, е Божията Истина. Вложете любовта, мъдростта и истината като основа на живота си, за да бъдете всякога чисти и да се ползвате от Божието благословение.

Сегашният свят се нуждае от добри сестри, от справедливи братя, от разумни бащи и от любещи майки.

*

4. Съборна беседа от Учителя, държана на
26 август 1941 г. 5 ч.с. София. – Изгрев.

Зората на живота

Размишление.

У п р а ж н е н и е. Ръцете настрана. Дясната ръка се поставя пред лявата, бавно се движи по нея до рамото, минава пред гърдите и се връща в първото си положение – настрана. След това лявата ръка се движи бавно по дясната, идва до рамото, минава пред гърдите и се връща пак в първото си положение – настрана. Това се прави няколко пъти – с лявата, с дясната ръка.

Съвременните хора търсят едни и същи неща, но въпреки това се различават едни от други. Причината за голямото различие между тях се крие в техните възгледи за живота. Всеки тръгва от своя философия за живота, от свои специфични разбирания и мисли, че те са най-правилни. Като тръгват от своята философия, те искат да си обяснят отвлечените въпроси на живота и там се объркват. Малцина са готови за отвлечени въпроси. Повечето хора трябва да се занимават с елементарни въпроси. Ще кажете, че искате да се домогнете до истината, да знаете причините на нещата. И да знаете причините на нещата, пак не сте дошли до истината. Истината стои над фактите, над законите и принципите, над причините и последствията на нещата.

Някои питат, защо се е случила дадена стомна. Много причини има за случване на стомната: или по невнимание на

онзи, който я е носил, или защото е вече ненужна. Когато свърши работата си със стомната, господарят ѝ я хвърля настрана и и счупва. – Защо се чупят яйцата? – По много причини: или за да се опържат, или за да се сложат в яденето, или за да излезе пиле от тях. Когато кокошката разбере, че пиленцето трябва да излезе на бял свят, чукне яйцето и то си подава главичката навън. – Кой начин на счупване на яйцето е най-добър? – Когато кокошката сама го чукне. Ето защо, научете се и вие по този начин да чупите яйцата, да излиза живот от тях. Така чупете и стомните си. Когато животът е затворен в някоя форма и е дошъл часът на освобождаването му, позволено е да чукнете някъде тази форма, да се отвори и животът да се прояви. Животът стои над всички форми, над всички условия и възможности. Той носи в себе си и условията, и възможностите.

Едно е нужно на хората: истинско, положително знание. Някои мислят, че знаят много. Сегашното знание е знание на миналото. Настоящото знание сега се придобива. Какво ще бъде това знание, мъчно може да се каже. С думи то не се предава. Какво знание носи даден човек, ще разберете от неговия живот. Както говори, такива сили носи в себе си. По говора на човека можете да определите характера му. Ще кажете, че българският език е груб. Колкото и да е груб, всички българи не говорят еднакво. Някои говорят меко, а други – грубо, остро, натъртено. Това зависи от силите, които крие човек в себе си. Какво представлява човек днес, как говори, как се проявява, това не трябва да ви спъва. Той живее още в своето минало. Друг е въпросът, ако човек е влязъл вече в настоящия си живот. Тогава можете вече да се произнасяте.

Срещате някой кален, нечист човек – не го осъждайте. Един ден той ще се очисти и ще светне. Гледайте, дали можете да му услужите с нещо. Щом се е окалял, той може да е човек, който се е жертвувал за близките си, готов е на всякакви услуги. Виновен ли е човек, че муха е кацвала на него? Когато мухите и комарите кацват върху вас, те искат да взе-

мат нещо, или пък да обърнат вниманието ви, че не живеете добре. Когато мъж и жена се карат, някоя муха кацва по носа, по лицето на единия или на другия, застава ги да изменят говора си, да се разговарят музикално. Щом престанат да се карат, мухата хвърква настрана. Какво заключение ще извадите за някоя къща, в която има много мухи? Където има много мухи, там има и много нечистотии. Къща, в която се поддържа голяма чистота, мухите са малко, или почти ги няма. Някоя домакиня се оплаква, че има много мухи в къщата си. Обаче, ако след нея дойде друга домакиня, мухите напускат къщата. Какво заключение ще извадите от тези два случая? Естественият извод е следният: първата домакиня е била нечиста, поради което мухите са търсили храна. Втората домакиня е поддържала голяма чистота в къщата си, затова мухите избягали навън, там да си търсят храна.

Какво представляват хапливите мухи? Те не са нищо друго, освен лоши мисли и чувства, които безпокоят човека. Когато мухите хапят силно, това показва, че времето ще се развали; когато не хапят, времето върви към подобряване. Причината, че мухите хапят при разваляне на времето, е електричеството в атмосферата. Когато има много електричество в атмосферата, една част от него се натрупва върху хоботчето на мухата, като върху острие и тя се безпокои, търси начин да се освободи от него. Тя започва да хапе хората, животните и се освобождава от излишното електричество на хоботчето си. Това електричество се съединява с електричеството в човека и той се дразни, докато електричеството отиде в земята.

Какво трябва да се прави с хапливите мухи? – Да се поправи времето. – Ако мухите влизат в къщи, как да се освободим от тях? – Като чистите редовно къщата си. Мухите са инспектори на чистотата. Като влязат в някоя чиста къща, те веднага излизат навън. Ако къщата не е чиста, остават вътре. Значи, всяка нечиста мисъл е муха, която идва да ревизира общото състояние на човека. Ако вътре в него владее абсолютна чистота, тя веднага излиза вън. Не е ли чисто

вътре, нечистата мисъл намира храна, с която поддържа съществуването си. Колкото и да махаш с ръката си, нечистата мисъл няма да те напусне. Трябва да се очистиш вътрешно, за да я заставиш да излезе навън.

Когато в главата на човека влизат чисти мисли, той се радва. При радостта, мускулите на лицето заемат особено положение. Те приемат повече възходяща посока. Когато през ума на човека влизат нечисти мисли, той скърби, мъчи се, става тъжен – мускулите му увисват надолу. Ще кажете, че не искате да страдате. И скръбта е на място. Тя е толкова необходима, колкото и радостта. Като скърби и страда, човек си почива. Всъщност, смяната на състоянията, от радост в скръб и от скръб в радост представлява почивка, а радостта и скръбта са условия, при които човек работи и учи.

Какво трябва да учи човек на земята? Първото нещо, с което трябва да се заеме, е изучаването на Божествения език. Особена е азбуката на този език. Тя се изразява чрез движения, чрез символи, чрез образи. За пример, срещате човек, който държи очите си повече затворени. – Защо са затворени очите му? – Това е една от буквите на Божествения език. Вие можете да дадете различни тълкувания на известен символ, но той представлява само една буква – повече от едно значение няма. Срещате друг човек с отворени очи. Колкото по-близо идва до вас, толкова повече очите му се разширяват. – Защо отваря той очите си? – Защото е изгубил нещо и с очите си ви пита, не сте ли намерили изгубения от него предмет. Ето защо, като изучавате Божествения език с любов и прилежност, вие радвате своя Учител и Той ви обича. Като придобивате знания, вие Го препоръчвате като добър и опитен Учител.

Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Колко хора са оправдали своето подобие с Бога? Казват за някого, че говори много сладко – мед капе от устата му. Колко души сте срещнали, от устата на които капе мед? Не подразбираме, че не в буквален смисъл трябва да капе мед от устата им, но да носят любовта в себе си. Който

има любов в сърцето си, говори сладко. Той знае, как да постъпва, как да се отнася с хората. Като срещне някого, той знае, на какво разстояние да стои от него – нито много близо, нито много далеч. Разстоянието между двама души трябва да бъде такова, че да става правилна обмяна между тях. – На какво разстояние седи човек от печката? – Разстоянието се определя от степента, до която тя е нагрята. Ако печката е силно нагорещена, човек седи далеч от нея; ако е слабо нагорещена, той седи близо до нея, да приема топлината ѝ.

Следователно, всеки човек трябва да взима от ближния си толкова, колкото му е необходимо в дадения случай. Вземе ли повече, отколкото му трябва, обмяната между тях не е правилна, поради което те не могат да се обичат. Ако бакалинът, от който купувате стока, ви излъже няколко пъти, вие не искате да имате вече отношения с него и го напускате. Той ви става неприятен. Ето защо, за да имате добри и правилни отношения с хората, вие трябва да им давате най-хубавото, което имате – най-хубави мисли, най-хубави чувства и най-хубави постъпки. Най-малкото нарушаване на този закон внася дисхармония в отношенията ви. За да запазите добрите си отношения с хората, всяка сутрин нагласявате ума си да мисли право; нагласявайте сърцето си да чувства право; нагласявайте волята си да постъпвате право. За всяко нещо се искат специални условия: за ума – достатъчно светлина, ни повече, ни по-малко – толкова светлина ви е нужна, колкото да се виждат предметите ясно; за сърцето – достатъчно топлина и за волята – достатъчно сила. Без светлина, без топлина и без сила човек не може да има правилни отношения нито към себе си, нито към ближните си, нито към Бога.

И тъй, стремете се към правилна обхода, към взаимно уважение и почитание. Стойте на такова разстояние едни от други, че да не виждате лошите си черти. Докато са далеч едни от други, хората виждат само доброто в себе си. Щом се приближат повече, отколкото трябва, те не могат вече да се търпят. Те виждат лошото в себе си и бягат. Пазете нужното разстояние помежду си, за да не изгубите любовта си. Ако

двама души не се обичат, това показва, че нещо им липсва, някакъв недоимък се явява между тях. За да се възстановят отношенията им, те трябва да потърсят други двама души да донесат това, което им липсва. Значи, омразата, неразположението между хората се дължи на някакъв недоимък в тях. Щом дойде изобилието и любовта идва. Недоимъкът създава противоречията, а изобилието ги изглажда. – Откъде идва изобилието в света? – От любовта. – Кой разпределя благата, които любовта носи? – Умът. Значи, сърцето носи благата, умът ги разпределя, а волята ги използва. Само по този начин човешкото тяло се държи в равновесие. Няма по-голямо благо за човека да ходи изправен и да се движи хармонично. Правилното движение е музика, хармония. За да не нарушава хармонията в движенията си, човек не трябва да се дразни. Всяко дразнене е излишно изразходване на нервна енергия, вследствие на което се изтощава нервната система. Когато нервната система се изтощи, човек става крайно чувствителен. Като слуша музика, когато не се свири добре, той не може да търпи. Като среща грозни хора, бяга, не може да ги гледа. Пазете си нервната система, да не губите излишна енергия, за да понасяте всичко в света. Научете се да обличате грозните неща в красиви обвивки. Така постъпва природата. Ако човек нямаше мускули, а беше само от кости, щеше да бъде грозен. Природата, обаче, го е облякла в мускули, в празнините е сложила някакви органи и го е направила красив. Какво щеше да представлява човек с две празнини на лицето, вместо очи? Природата е запълнила двете празнини и го е украсила с очите. Те са украшение на лицето. На устата пък е сложила специални мускули – устни, които също го правят красив. За да не губи красотата си, човек се стреми към безсмъртие. Само безсмъртният е господар на всяка частица от тялото си. Смъртният, обаче, не е господар на нищо. Като умре, той изгубва красотата си, губи всичко, с което е работил.

И тъй, за да не губи това, което е придобил, човек трябва да се стреми към безсмъртие, в което е красотата на живота.

На земята, като смъртен, човек не е толкова красив, колкото в невидимия свят. – Защо? – В невидимия свят той е безсмъртен. На земята човек не е толкова добър и справедлив, както в духовния свят. Човек носи в себе си доброто и справедливостта, но не ги проявява всякога. За пример, той счита, че към приятелите си може да не бъде толкова добър и справедлив, както към чуждите хора. В това отношение той е на крив път. Човек трябва да бъде еднакво добър и справедлив към всички хора. Ако приятелят ви е направил някаква услуга, работил ви е, свирил или пял, вие трябва да му благодарите така, че и той да бъде доволен от вас. **Оценявайте всичко, което хората правят заради вас. Бог е, Който ги праща да ви услужват, да ви правят добрини.** Щом оценявате доброто, откъдето и да идва то, първо вие се повдигате, а после помагате и на другите. Като оценявате доброто, което ви правят другите, вие се облагородявате и образувате хармонична връзка помежду си. Любовта трябва да свързва хората, понеже тя носи живот, тя носи всичките блага. Вън от любовта, никакъв закон не може да накара хората да живеят добре. Вън от любовта, никаква сила не може да премахне мъчнотиите и противоречията в пътя им. С любовта всичко се постига. Като любиш, можеш да станеш и певец, и музикант, и учен, и художник, и философ. И тогава, ще раздаваш щедро това, което си придобил. Ще бъдеш щедър и справедлив, на всеки ще даваш толкова, колкото в момента му е нужно. Само така можеш да удовлетвориш окръжаващите. Това значи, даром сте взели, даром давайте.

Сега, като ученици, съветвам ви да приложите музиката при самовъзпитанието, да развивате ума и сърцето си. Пейте и свирете, без да мислите, дали ще ви харесат другите. Ако задоволите себе си и другите ще задоволите.

Сега аз ще ви изпея една малка песен, със следното съдържание: "Зора се чудна зазорява, зора на нов живот, която мен в живота призовава. Зора се чудна зазорява; зора що носи чудните блага. Таз зора ме призовава на работа в живота мой".

Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте от високо произхождение: царски синове, княжески синове, графове, барони. Всеки се държи на висотата на положението си. Добра почва сте, но тя се нуждае от семена, които да израснат и да се отгледат. Земята е щедра и справедлива: на всички дава еднакво храна, не прави разлика между хората. Тя дава еднакви условия за живот и на бодилите, и на плодните дървета, но ние нямаме еднакво отношение към тях: към плодните дървета сме разположени, а към бодилите – не. Бодилите са подобни на лошите мисли, които отнемат нещо от човека и помрачават съзнанието му. Плодните дървета са добрите мисли, които дават нещо на човека и повдигат съзнанието му. Щом е така, сейте в съзнанието си, като в почва, добри мисли и желаниа, за да се радвате на добри и сладки плодове.

Следователно, искате ли почвата ви да ражда доброкачествени плодове, дайте път на Божественото Начало в себе си. Нека То бъде подтик в живота ви, да ви вдъхновява. Човек все трябва да обича нещо, за да се вдъхновява и да работи с любов. Детето може да се импулсира от една ябълка или от една круша. От какво може да се импулсира възрастният? В импулса има движение. Като се съберат всички импулси в света, образува се онази хармония, която движи целия космос. Където е любовта, там са импулсите, там е хармонията. Щом любовта отсъства, всички импулси изчезват и хармонията се превръща в дисхармония.

Опитайте се да изпеете песента "Зора се чудна зазорява", но така, че зората да обхване цялото ви естество и вие да я почувствувате като импулс за работа, за нов живот, за движение.

Време е вече всички живи същества да излязат вън, на светлина. Зората на новия живот изгря! Жабите трябва да излязат от водите, магаретата – от рудниците, хората – от затворите и всички в един глас да запеят новия химн на свободата, новия ден на зората – денят на новата светлина. При това положение всеки ще прояви своята дарба и ще започне съзнателно да работи.

Някъде в Америка, в една каменовъглена мина, едно магаре било затворено цели десет години в един рудник, да пренася въглища от едно място на друго. На единадесетата година то било изкарано навън, на светлина. Като видяло слънцето, магарето започнало да се търкаля, да реве от радост, да скача. С това то искало да изрази радостта си от новия живот, който му бил подарен. И магарето разбрало, че животът се заключава в светлината и свободата.

Много от сегашните хора са се спрели на едно място и мислят само за смъртта, какво ще стане с тях, като умрат. Много просто – ще се освободят. – Какво ще стане с децата ни? – Чудни са хората, като се безпокоят за децата си. Децата са самостоятелни, съзнателни души, като родителите си. Бог дава деца на хората, за да им покаже, че трябва да станат като тях, да възприемат новото и да се учат. Хората имат братя и сестри, за да изработят братски и сестрински отношения и да придобият известно благо чрез тях. Изобщо, майките, бащите, братята, сестрите, децата носят някакво висше благо, което трябва да се приеме и обработи. Всеки човек носи по едно Божествено благо, което никой друг не може да донесе. Благото, което бащата носи, никой друг не може да донесе. Благото, което слугата носи, господарят не може да донесе и т.н. Следователно, всеки човек е ценен дотолкова, доколкото носи благо, което му е дадено от Бога. Щом донесе благо, човек свършва вече работата си, както слугата свършва работата на своя господар. Благодарете за службата, която ви е дадена. Носете благото в света така, както ви е дадено, без да се изкусите да го продадете или да го използвате само за себе си.

Като ученици, работете съзнателно върху себе си. Дойде ли ви някаква болест, не се страхувайте, но приложете любовта в живота си. Тя лекува всички болести. Гледайте на болестите като на благо, дадено, за да работите върху себе си. Всяка болест се дължи на известни нечистотии в капилярите, които тровят кръвта, предизвикват натрупвания във вените. Казват, че някой страда от разширяване на вените. Това не е

нищо друго, освен наслоявания по стените на вените. Кръвта трябва да се пречисти. Чистата кръв в организма преодолява на всички физически и психически неравновесия. Между движението на кръвта в артериите и във вените трябва да има известна хармония, както между мажорните и минорните гами. В това отношение, движението на кръвта в артериите представлява мажорни гами, а във вените – минорни.

Помнете: Всеки човек трябва да служи на любовта според своите вътрешни разбирания, а не според това, какво му се диктува отвън. Слушайте вътрешния си глас. Той говори в името на любовта. Като го слушате, ще се подмладите, силни ще станете и в Царството Божие ще влезете. Радвайте се, че тихият глас на Бога говори едновременно на всички души, на млади и на стари. Радвайте се, че Той дава от своите блага на всички. Като разменяте благата си, вие се ползвате от всичко, което Бог изпраща в света. Радвайте се, че Бог се проявява навсякъде.

Казано е в Писанието: "Така да просветнат делата ви пред човеците". Това значи: така да просветнат вашите умове, вашите сърца, така да просветнат вашите мисли, чувства и постъпки, че който ви види, да каже: Ето един човек, носител на Божията Любов!

Желая ви да се всели Царството Божие на земята още днес.

Желая ви да придобиете качеството на светлината, да влизате и през най-малките дупчици, за да изпълнявате волята Божия.

"Зора се чудна зазорява, зора на нов живот.

Зора се чудна зазорява, зора на новата любов".

*

5. Беседа от Учителя, държана на
27 август 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Правилно дишане

Размишление.

Има числа, приложението на които се отразява нездравословно върху човешкия организъм. За пример, числата 20, 22, 23, 24 и 25 се отразяват болезнено върху човека. Ето защо, ако човек прави упражнения за дишане и диша по толкова пъти на ден, колкото са дадените по-горе числа, организъмът му ще се разстрои. Също така и бързото дишане е нездравословно. Който диша бързо, той се изтощава бързо и не може да свърши започнатата работа докрай. И бързото ядене е нездравословно. Като се храни, човек не трябва да бърза, а бавно да яде, за да не разстрои стомаха си. Именно, в дишането и в яденето човек не трябва да бърза. – Кога бърза човек? – Когато го гонят, когато нещо го притеснява, когато не е свободен. Някои хора бързат и когато ходят. Едва излязат от къщата си и забързват. Видите ли, че някой човек още при излизането си забързва, ще знаете, че той ще се спъне някъде, ще се спре и няма да свърши работата си навреме. Правилно е в началото човек да върви бавно и постепенно да ускорява хода си.

Съвременните хора вдишват и издишват по 20 пъти в минута. Това е бързо дишане. При бързото дишане окисляването на кръвта става бързо, поради което част от нея не може да се пречисти. Тази е причината, където много хора имат повече нечиста, венозна кръв в организма си, отколкото чис-

та. При бързото окисляване на кръвта, горенето в организма става неправилно, вследствие на което една част от горивните материали не могат да изгорят и се натрупват във вид на утайки по артериите и вените. Който диша бързо, има слаба воля. Приложете волята си при дишането и постепенно намалявайте вдишките: от 20 слизайте до 19, 18, 17, 16, 15. Ако можете да стигнете до десет вдишки в минута, това ще се отрази здравословно върху организма. Който иска да усили волята си, трябва да диша бавно. Силната воля е в състояние да регулира дишането, да го направи нормално. Волята се калява при съпротивления. Ако няма с какво да се бори, ако няма какво да преодолява, човек не може да кали волята си. Без мъчнотии и противодействия, волята на човека отслабва. Тази е причината, поради която повечето богати хора са слабоволни. Те имат на разположение всичко, каквото им трябва и не срещат мъчнотии за преодоляване. Някои богати хора мислят, че като заповядват на този – на онзи, имат силна воля. Който заповядва, огрубява, но не калява волята си. Волевият човек не е груб. В ръката на човека волята е чук, с който удря върху наковалнята и изработва ценни предмети.

Като говорим за дишането, ние го свързваме със съзнанието, защото дишане, без участие на съзнанието, не е истинско, не е правилно. При съзнателно дишане и Божественият живот взима участие. Ако при дишането съзнанието на човека не е будно, той не може да възприеме благата, които са скрити във въздуха. Така и Бог крие благата си от онези хора, които нямат любов към Него. И да им даде блага, те не могат да ги използват.

Всички хора искат да бъдат здрави. Това желание е естествено, но те трябва да знаят, че здравето е свързано със съзнателното дишане. Ето защо, поне по три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, преди лягане, човек трябва да употребява по 10–15 минути за дишане. Като диша, той трябва да благодари за въздуха, който приема, както и за благото, което се крие във въздуха. Това значи съзнателно дишане. Сегашният човек всичко прави, за всичко мисли, а за дишането

най-малко. Той мисли, как да спечели повече пари, как да стане щастлив, кога ще отиде на театър, на концерт и т.н. Той смята, че дишането е естествен процес, който става механически и няма защо да мисли за него. Вярно е, че дишането е естествен процес, но тъй, както диша човек, само горната част на дробовете взема участие. Долната част на дробовете не се пълни с въздух, поради което кръвоносните съдове в тази част губят своята еластичност и човек сам се задушава. Такова дишане е неестествено, наричаме го плитко, повърхностно, горно дишане.

Следователно, като дишате, ще поемате въздуха бавно, спокойно, без никакво бързане. Като поемете известно количество въздух, ще го задържите в дробовете си, докато приемете от него онази животворна сила, която крие той в себе си. Няма по-голямо благословение за човека – да диша бавно и да задържа въздуха в дробовете си, докато приеме жизнената сила, т.е. праната, която носи в себе си. Докато не усетите тази сила в себе си, не изпускайте въздуха навън. Докато дробовете не се надуват като мех и не разширят гръдния кош, не трябва да изпускате въздуха навън. Когато Яков среща Господа, какво Му каза? – Господи, няма да Те пусна, докато не ме благословиш. Господ му отговори: "От този ден ти няма вече да се казваш Яков, но Израил". Правете и вие същото с въздуха. Поемете въздух, напълнете дробовете си и не го пушайте, докато не ви даде благото, което носи в себе си.

И тъй, дишайте дълбоко, съзнателно при всички случаи в живота си. Неразположени сте, скръбни сте, дишайте дълбоко. Боли ви гръбнака, кръста, дишайте дълбоко. Боли ви крак, ръка, дишайте дълбоко. Боли ви глава, стомах, корем, пак дишайте дълбоко. Не се страхувайте от болките. Те са благословение за вас. Ако нямаше болести и страдания в живота, положението ви щеше да бъде по-лошо от това, в което се намирате днес. Болестите и страданията ще оправят хората. Ако те боли глава, това показва, че не мислиш добре. Щом започнеш да мислиш добре, болките ще изчезнат. Който не е справедлив към хората, болят го ръцете. Той е справед-

лив към себе си, а несправедлив към окръжаващите. Който страда от болки в краката, не проявява доброто в себе си. Дайте ход на доброто и на справедливостта в себе си и всички болки ще изчезнат.

Пак повтарям: Дишайте дълбоко при всички условия на живота, добри или лоши. Ще кажете, че външните условия са лоши, големи бури има, силни ветрове веят. Нека вятърът си духа – това е негова работа. Нека бурята бушува – това е нейна работа. Вашето първо задължение към себе си е да излезете вън и да дишате дълбоко. Най-много, което ще стане с вас, е това, че косите ви ще се разпилеят, дрехите ви ще се разкопчечат. Ще поправите косите си, здраво ще стегнете дрехите си и ще продължавате да дишате. Пазете се от неестествените навици и разбирания, които сте наследили от деди и прадеди. Те не ползват човека. Дишайте бавно, спокойно, равномерно и без страх. Обикновеното дишане трябва да достигне до 15 вдишки и издишки в минута. Когато правите упражненията си, ще се стремите постепенно да стигнете до една вдишка, едно задържане и едно издишване в минута. Постигнете ли това, можете да лекувате всички болести, даже и туберкулоза. Добре е, като правите упражнението за дишане, същевременно да правите и движения с ръцете. Правете следното упражнение: ръцете, свити на юмрук, поставяте на раменете. Разтваряте бавно ръцете настрана, вдишвате дълбоко въздух, задържете го и след това спущате бавно ръцете надолу, отстрани на тялото и бавно издишвате. Ако се уморите, починете си малко и направете упражнението още няколко пъти. По този начин вие поемате достатъчно прана от въздуха и кръвта се раздвижва; капилярите се разширяват и кръвообращението се усилва.

И тъй, когато дишате, не мислете за нищо друго, освен за въздуха, който приемате. Знайте, че Бог е и във въздуха и трябва да се държите пред Него с всичкото уважение и почитание. Може ли двама войника в строя, да се разправят пред генерала за странични работи, напр., че единият взел от другия пари назаем и не иска да му ги върне. Може ли двама

братя да се карат пред баща си, че единият дължи на другия няколко крини жито? Преди всичко, житото е на бащата. Синовете нямат право да се карат за това, което не е тяхно. На същото основание, човек няма право в присъствието на Баща си да се занимава със странични мисли. Следователно, като дишаш, ще мислиш само за дишането. Само по този начин можеш да бъдеш здрав.

Първото нещо, от което човек се нуждае, това е да бъде абсолютно здрав. За да не губи здравето си, той трябва да се въздържа от неща, които могат да го разрушат. За пример, пътувате в горещ, летен ден. Изпотявате се, ожаднявате и бързате да се напиете със студена вода. Не бързайте, изворът няма да се пресуши. Седнете пред извора да си починете, облечете една дреха, поседете така 15–20 минути, полюбувайте се на красивата местност и след това пийте. Като тръгвате на път, не бързайте. Спрете се малко и се запитайте в себе си, отворен ли е пътят ви, или не. Ако не е отворен, отложете пътуването си за друг ден.

Като ученици, вие трябва да се учите на търпение. Каквото и да ви се случи, да считате, че нищо не ви е постигнало; да носите мъчнотиите и страданията с търпение и с радост. Ако искате да знаете, колко сте търпелив, направете следния опит: дайте една игла на някой ваш приятел и го накарайте да я забие два милиметра в ръката ви или в хълбока и следете, как ще ви се отрази. Можете и сами да си забодете иглата. Ако подскочите и започнете да викате, не сте търпелив. Ако изпитвате приятност или безразличие, търпелив сте. Понеже не са търпеливи, хората избягват мъчнотиите и несгодите. Те не знаят, че чрез мъчнотиите, именно, човек калява волята си. Бързият темп, с който хората се движат, ядат, говорят, дишат, показва, че са нетърпеливи и нервни. Бавно и дълбоко ще дишате, за да изхвърлите нечистотиите и утайките, които се наслояват в дробовете и стават причина за различни болести. Като диша дълбоко и задържа дишането си, човек може да премахне всякакви бодежи в гърдите или в гърба, които понякога водят към лоши последствия.

Мнозина искат да се покажат пред хората, като носители на нови идеи. Те говорят едно, а вършат друго. Това не са нови хора. Новите хора се отличават с търпение и самообладание. Преди да се разгневят, те са обуздали гнева си чрез дълбоко дишане. Те поемат дълбоко въздуха и дълго време го задържат в дробовете си. Така те трансформират състоянието си и не се гневят. Хората на новите идеи не се занимават с чуждите грешки. Да се занимава човек със своите или с чуждите погрешки, това значи, да цапа ръцете си, ума и сърцето си. Той не желае да се цапа нито със своите грешки, нито с чуждите. Не само това, но той е готов, ако види някаква нечистота в своя приятел, или ближен, да я очисти, без да го упрекне. Всяка нечистота, вън или вътре във вас, се отразява зле върху организма. Като знаете това, не допускайте ни една нечиста нездравословна мисъл в ума си, едно нездравословно чувство в сърцето си и една нездравословна постъпка във волята си. Ето защо, вечер, преди да си легнете, отделете 10–15 минути, да си дадете отчет, как сте прекарали дена, какви грешки сте направили. Изправете грешките в мисълта си, подишайте дълбоко и като се успокоите, легнете си. Сънят ви ще бъде добър и укрепителен. Дълбокото дишане успокоява нервната система. Колкото повече човек задържа въздуха в дробовете си, толкова повече енергия приема от него. Като диша човек така и нечистият въздух няма да му се отрази зле. – Защо? – По-малко въздух ще поема, а с това и по-малко прах и нечистотии.

И тъй, здравето на човека зависи от дълбокото и правилно дишане. Като диша правилно, човек прави в минута около 10–12 вдишки и издишки. Щом заболее, броят на вдишките се увеличава. Когато броят на вдишките намалява, животът се продължава; когато броят на вдишките се увеличава, животът се съкращава. Когато дишате, дръжте в ума си добрите, здравите и разумните хора. Не мислете за лошите, болните и неразумните хора. Ако мислите за тях, те ще противодействуват на дишането ви. Добрите хора дишат правилно; също така мислят, чувствуват и постъпват правилно. Ще

помните: когато дишате обикновено, ще правите по 10–12 вдишки в минута. Когато се упражнявате в дишането, ще правите от 4 до 1 вдишки и издишки в минута. Ще започнете от четири и постепенно ще слизате. Ако стигнете до една вдишка и издишка в минута, вие сте придобили много нещо.

Днес ви дадох много числа, здравословни и нездравословни, да мислите върху тях. Числата от 20 нагоре са нездравословни. Който прави 25 вдишки в минута, едва ще доживее до 25 години; който прави 24 вдишки в минута, ще живее 26 години; който прави 23 вдишки, ще живее 28 години; който прави 22 вдишки, ще живее 30 години; който прави 20 вдишки, ще живее 35 години. Това са приблизителни числа, а не абсолютни. Колкото по-надолу слизате във вдишките, толкова повече се увеличава броят на годините. Като дойдете до четири вдишки, годините се увеличават на 85–90. И най-после, като стигнете до една вдишка и издишка в минута, годините се увеличават на 120.

Дишайте дълбоко, задържайте въздуха дълго време в дробовите си, за да калите нервната система, да не се влияете и дразните от това, което виждате в живота. Много драматични и трагични сцени има в живота, но всички не са реални. Много от тях са фиктивни, като тия, които представят в театрите. На сцената излизат актьори, припадат, умират, но това не е действителност. В края на действието виждате, актьорите възкръснали. Добре, че са възкръснали. Рядко се срещат истински актьори, т.е. такива, които играят свои собствени роли. Повечето актьори играят чужди роли, както в театрите.

Един френски селянин, добър и чистосърдечен човек, отишъл в Париж и пожелал да види прочутата черква "Notre Dame". Като търсил тук-там черквата, видял, че на едно място се събират много хора. Влязъл след тях и спрял, където те спират. Понеже всички си купували билет и той си купил, като помислил, че с билет се влиза в черквата. Влязъл в един голям салон и седнал на стола, който му посочили. По едно време видял, че завесата се вдига и няколко души водят разговор помежду си. Той разбрал, че работата се отнася до един

крадец, когото обвиняват в кражба. Селянинът видял, как крадецът извършил кражбата, но, въпреки това, не си признавал. Едни го обвинявали, други го защитавали и работата, вместо да се оправи, повече се обърквала. Възмутен от лъжата на крадеца, селянинът станал от мястото си и се обърнал към публиката: Господа, защо мълчите? Защо не кажете истината? Не видяхте ли, че този крадец извърши кражбата пред вас? Аз го видях, когато открадна, а той продължава да се защитава и извинява. Срамота е, господа, да мълчите! Публиката го изслушала, всички се засмели сърдечно и почнали да му ръкопляскат.

В живота има реални и нереални неща. Човек трябва да ги различава, да знае, кои са реални и кои – не. Когато времето се развали, както днес, това е представление. Вятър духа – това е представление. Тихо, приятно е времето – това е представление. Цветята цъфтят, увяхват и отново израстват – това са сцени от великата драма на живота. Спирайте вниманието си върху хубавите картини, записвайте си ги, за да останат в паметта ви за вечни времена. Спирайте се пред чистите планински извори, пред красивите местности, като пред здравословни картини, които предизвикват хубави мисли и чувства във вас. Хората помнят повече отрицателните и грозни неща, а положителните и красиви забравят. Помнете красивите неща, а всички спомени за счупени, паднали, разрушени неща дръжте далеч от паметта си. Защо трябва да помните, че някога едно голямо дърво паднало и счупило крака ви? Забравете това. Отрицателните неща пречат на правилното дишане, а положителните го подобряват. Правилното дишане изисква спокойна и красива мисъл. Следователно, мислете за цветята, които цъфтят; за бистрите планински реки, които текат и напояват долините. В красотата е хармонията на живота. В красотата е Божественото Начало.

Помнете: Правилното дишане зависи от любовта. Ще дишате дълбоко, ще задържате въздуха дълго време в дробовете си с любов. Това ще правите три пъти на ден, по 10–15 минути. Дишайте с радост и с любов, с лице засмяно, изпра-

вени. Гръбнакът ви да образува успоредна линия с правата, която съединява центъра на слънцето с центъра на земята. Гърдите напред, изпъчени, а не хлътнали навътре.

Това са елементарни правила за дишане, които трябва да се спазват, за да бъдете здрави и добре разположени. Като дишате правилно, вие се свързвате с ритъма на природата и се укрепвате по дух и по тяло.

У п р а ж н е н и е з а д и ш а н е. Ръцете се изнасят настрана бавно, като се поема дълбоко въздух; после се издигат нагоре, а въздухът се задържа. Ръцете над главата, бавно спущане на ръцете надолу, като се издишва бавно.

*

6. Беседа от Учителя, държана на
29 август 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Служене с любов

Размишление.

Природата, от която всички хора се интересуват, може да се уподоби на необятна книга, за едни – затворена, за други – отчасти отворена, или на грамаден склад, в който има безброй неща, привидно разхвърляни, в по-голям или по-малък безпорядък. Тук виждате големи камъни, там – по-малки. Защо са тези камъни, защо са разхвърляни, не знаете. Какво е целила природата, като ги е създавала, не знаете. За вас е важно, че вие можете да ги използвате за строеж на къщи, на огради и т.н. Другаде виждате треви, ниски и високи, до тях цветя, дървета, всички с определен стремеж нагоре, към слънцето. Между тревите, цветята и дърветата се явява спор, всяко растение иска да израсте по-високо, другите да не му отнемат нужната светлина. От големи спорове за светлината, тревите са останали ниски и слаби. Големите дървета не са обръщали внимание на споровете и недоразуменията, но са расли нависоко, използвали са светлината и днес се радват на дълъг живот. Пак в природата срещате малки и по-големи мушици и насекоми, които по цели дни хвърчат от едно място на друго, блъскат се в хората, във всичко, каквото срещнат на пътя си. Къде отиват и се връщат, какво е предназначението им, не знаете. Жива е природата и дава живот на милиарди

* Матей, 13 гл.

същества: риби, птици, млекопитаещи, хора – всичко живее и се радва на живота си.

Като влезете между хората и тук виждате спор и недоразумения. Те се делят на бедни и на богати. Бедният няма къща, няма мебели, не е добре облечен. Като седне да яде, ще извади само една-две чинии, няма повече. Храната му е проста, оскъдна, едва задоволява глада си. След това отивате в къщата на някой богат. На вратата стои слуга, отваря я само за важни и знатни хора. Къщата му е добре мебелирана, със скъпи килими по пода. Яденето му е богато, пишно. Като се върнете у дома си, сравнявате живота на бедния и на богатия и се питате, защо Бог е създал света така, защо е допуснал тази неправда. Дали всичко това е наредено от Бога, въпрос е, но питам: Какъв свят бихте създали вие? Как бихте разпределили богатата, които природата ви дава? Ето, всеки човек има един организъм – най-голямото богатство в света, нека си отговори, справедлив ли е към всички свои удове? Той дава на главата си най-голяма свобода. Главата се ползва и с най-големи привилегии. По-рано ѝ слагаха шапка, днес и от този товар я освободиха. Сега повечето хора, мъже и жени, ходят без шапки. Обаче, дават ли такава свобода на краката си? Те носят обувки, които често пъти стягат и нараняват краката. Жените пък горят косите си с разни електрически машини, да ги къдрят. Това свобода ли е? Ще кажете, че правите това, за да бъдете по-красиви. Който иска къдриви коси, да отиде при негрите, да научи изкуството, по естествен начин да се къдри. Къдравите коси имат отношение към чувствата на човека. Хора, които имат къдриви коси, са крайно упорити. Намислят ли да направят нещо, никой не е в състояние да ги разубеди. Както косите им не се поддават на гребена, така и те не се поддават на чужди съвети. Не е лесно да се справи човек с къдравите си коси. Всеки косъм е самостоятелен. За да се възпита такъв човек, трябва да се възпитат всичките му косми, един по един. Това са 250 000 косми. Не е лесна тази работа.

Често хората се оплакват, че не могат да се хармонизират, не могат да се разбират. Много естествено. Човек не може да сложи в хармония космите на главата си, та ще влезе в хармония с хората. Със себе си не можеш да се хармонизираш, че с хората ли ще живееш в хармония. Излезеш вън, духне те вятър и разбърка косите ти. Вземеш гребен да ги оправиш, но вятърът не иска да знае, пак ги разбърка. Той се бори не само с косите на хората, но и с дърветата, и с животните. Каквото срещне на пътя си, разтърсва го. Вземе тояга и започне да удря дърветата едно след друго, заставя ги да работят, да не стоят на едно място. Понякога и човек изпада в положението на вятъра: вдигне тояга и започва да удря, каквото му падне. Удари едно гърне, второ гърне и като се види заобиколен от счупени гърнета, започва да мисли, какво е направил. Счупеното гърне го погледне, засмее се и като Епиктет, му казва: Господарю, ти губиш сега. Ако бях здраво, щях да ти върша работа. Сега, нищо друго не ти остава, освен да купиш ново гърне.

Като не разбират законите на живота и не познават себе си, хората се чудят, откъде идват противоречията. Те не подозират, че сами ги създават. Причините за нещастията, страданията и противоречията на хората се крият в тях. Те имат слабости, недъзи, които ги отклоняват от правия път на мислене. Тази е причината, където хората имат различни идеи, различни разбирания. За пример, някой гледа на Бога като на същество, от което може само да изисква. Значи, Бог е длъжен само да дава и да помага, а човек е свободен от всякакво задължение към Него. Да мислиш така, това значи, сам да си създадеш противоречия. Друг пък гледа на любовта като на благо, което се отнася само до него. Той мисли, че като обича нещо, никой друг няма право да се ползва от него. Това разбиране на любовта е създавало робството. Ако обичаш някой човек, пазиш го само за себе си; ако обичаш някой предмет – дреха, обувки, книги, пазиш ги добре, да ти служат повече време. Не ги ли обичаш, ще ги захвърлиш настрана. Това не е любов. Истинската любов внася разширение в

човешката душа. Щом обичаш някого, ще го оставиш свободен. Нека и другите хора се радват на този човек. Обичаш някоя дреха, някоя книга, остави и другите да се радват на тях.

Светът се нуждае от хора с широки и благородни сърца, със светли умове и с възпитана воля. Само такива хора могат да любят Бога и да Му служат. На тях само може да се разчита, те могат да победят. Всички останали – българи, французи, германци, англичани, руснаци, ако не любят Бога, повече ще се заробят. Ако слънцето и звездите не вършат работата си, както трябва и те ще объркат пътя си. Ако земята не върви по определения си път и тя ще се изгуби някъде. Целият свят ще се обърка, само Бог ще действа разумно и ще създаде нова вселена, нов свят, нов космос. Всичко е в Бога и всичко от Него произлиза. – Кой ще победи сега? – Бог ще победи. Победата е в ръцете на добрите, разумните, възвишените същества, които вървят в Божия път и изпълняват законите Му. Едно време ангелите и боговете се биха, но понеже се отклониха от правия път, сгрещиха и останаха на земята. И до днес още те живеят на земята и мъчат хората. Те са лошите ангели. Добрите ангели останаха на небето, откъдето помагат на страдащите и слаби души на земята. Ето защо, ако следвате пътя на ангелите, вървете в пътя на добрите, които всеки момент ви се притичват в помощ и ви учат, как да прилагате доброто и любовта в живота си.

Дошло е вече времето за пресяване на хората. Който служи на Бога е и готов да направи жертва за Неговата Любов, Правда, Милосърдие, Добродетел, добро го чака. Който не е готов за никаква жертва, смърт го чака. Ще умре и няма кой да го погребее. Божието благословение не може да се излива върху него. Човек е дошъл на земята да се учи, а не да благува. Царството Божие не е дошло още между хората. Земята е опитно училище, работилница, в която огън гори, чукове се вдигат и слагат; дъски се стържат с рендета, метали се топят и т.н. След всичко това хората очакват ред и порядък на земята. Преди да дойде този порядък, те ще минат през

безпорядъка на света. Всяко нещо, което излиза от работилницата, трябва да бъде добре направено. Докато е на земята, човек трябва да работи, за да извае нещо хубаво от себе си, че като влезе в духовния свят, да го приемат направо, да не го връщат назад. Можете ли да пуснете една кална, нечиста жаба в чистия извор? Попадне ли в извора, тя ще го размъти и вие не можете да пиете от неговата вода. За да се ползвате и вие и окръжаващите от чистия извор, трябва да извадите жабата навън. Духовният свят е подобен на чистия извор. Който влиза в него, трябва да бъде чист. Не е ли чист, ще го изхвърлят навън, както изхвърлят жабата от чистия извор.

И тъй, докато сте на земята, работете съзнателно и с любов, да се справите със съдбата, която се налага днес на света. Работете, докато Божието благословение е над вас. Отнеме ли се Божието благословение, нищо няма да станете нито от вас, нито от вашите близки. Ще кажете, че при дадените условия не може да не се гневите, да не се сърдите едни на други. Гневете се, но с любов; сърдете се, но с любов; карайте се, но с любов. Каквото правите, с любов го правете. Казано е в Писанието, че и Бог се гневи, но с любов. Където е любовта, там всичко е добро и намясто. Щом любовта ви напусне, веднага идват мъчението, съмнението, лъжата, злото и т.н. Докато Адам и Ева слушаха Бога и Му се подчиняваха, те живееха като деца. Щом Ева си позволи да яде от забраненото дърво, веднага дойде лъжата. Непослушанието създаде първата драма. Значи, Ева е родоначалница на драмата. Когато и Адам яде от забранения плод, Бог заповяда да ги изпъдят от рая. С излизането им от рая се създаде трагедията. Като влязоха в света, Ева роди два сина: Каин – земеделец и Авел – овчар. Един ден двамата братя решиха да принесат жертва на Господа, всеки от най-хубавия си плод. Каин внесе в жертва най-хубавите си плодове, Авел – едно от най-угоените си агнета. Бог благоволи към Авел и прие жертвата му, а от Каин не прие. Това смути духа на Каин и той реши да убие брат си. Каин си мислеше: Ако Бог прие жертвата на Авел – агне, колко повече ще приеме моята.

Вместо агне, аз ще пожертвувам брата си – цял човек. Обаче, не излезе, както мислеше. Не само че жертвата му не се прие, но той чу гласа на Бога, Който го питаше: Каин, къде е брат ти? – Не съм стражар, Господи, да ходя по следите му. Каин направи престъпление – уби брат си, а след това излъга, че не знае, къде е. Той чу пак Божия глас: "Кръвта на брат ти вика след тебе". Каин се уплаши, да не го убие някой за стореното престъпление, но Бог му каза, че който се осмели да го убие, ще бъде седмкратно наказан. Ти ще живееш и ще носиш белега на престъплението, докато се разкаеш.

Пазете се от грешките на хората. Ползвайте се от чуждите грешки, но не се занимавайте с тях. Не мислете, че можете да изправите грешките на хората. Всеки сам може да изправи грешките си. Да се занимават с чуждите грешки, това значи, да се свързвате с дявола, т.е. със злото в света.

В един манастир имало един игумен, който живеел разкошно, харчел манастирските пари, без да дава сметка, за какво ги употребява. Случило се, че внезапно умрял и оставил сметките си неуредени. Новият игумен, който го заместил, започнал да разглежда сметките на стария игумен и се видял в чудо, не могъл да се оправи. От страх да не попадне под отговорност, той започнал да се моли, да се яви по някакъв начин старият игумен, да оправи обърканите си сметки. Най-последна молбата му била чута. Старият игумен дошъл от онзи свят, оправил сметките си и си заминал, но оставил след себе си такава нечистота, такъв смрад, че манастирът станал необитаем. В скоро време манастирът съвършено запустял.

Казвам: Не се свързвайте със злото и с дявола в света. Който греши, той сам ще оправи грешките си. Ще кажете, че от любов към работата си вие се бъркате в чуждите грешки, да внесете ред и порядък в света. Сам човек това не може да направи. Задача на всеки човек е да изправи своите грешки и своя живот. Ако не спазва това правило, човек се свързва с дявола, който го заплашва и по неволя човек започва да му служи. Същевременно той обещава големи придобивки и блага на човека, с което го примамва към себе си. Когато

хората се оплакват от неуспехи и страдания и търсят причината за това, казвам: Хората не успяват в живота си, защото служат на дявола с любов, а на Бога – от страх. За да се освободят от страданията, те трябва да изменят начина на живота си: да служат на Бога с любов, а с дявола да не стават съдружници. Станете ли съдружници с него, ще ви сполетят най-големите страдания, нещастия и болести. Дяволът е майстор да разрушава, а не да гради. Той е майстор да внася заблуждения в хората. Затова, именно, той живее в тъмнина и увлича хората в тъмнина. Искате ли да се освободите от него, потърсете светлината на живота. Щом излезе на светло и слънце го огрее, дяволът бяга.

Страшно е, когато реката се отбие от своя път. Страшно е, когато любовта напусне човешката душа. Страшно е, когато Бог напусне човека. Страшно е, когато човек се откаже от Бога. Където отсъства любовта, там нещастieto и страданиято присъстват.

Сега хората ще проповядват, че работите трябва да се уреждат с любов. Право е това твърдение, но който има да взима големи суми, сам не постъпва с любов. Ако някой има да му дава, по десет пъти ще праща хора да му ги върнат. Ако доброволно не му ги върне, насила ще го заставят. Това са услуги, които не са правени с любов. Затова, именно, казвам: Каквото правите, да е с любов. Някой сложи в капан парче кашкавал или сланина, да залъже мишката, да влезе вътре. Като влезе вътре, мишката става жертва на котката. Рибарят пък направи мрежа и я хвърля няколко пъти във водата, да улови риба. Колкото е по-тежка мрежата му, толкова по-доволен е той – повече риба е уловил. Така и дяволът постъпва с човека. Първо го привлече към себе си, докато го хване. След това го слага на скара, опече го, извади, каквото му е нужно, а непотребното изхвърля навън.

Помнете: всяка постъпка, която не се основава на любовта, не е права, не е Божествена. – Какво направиха евреите с Христос? – Разпнаха Го. – От любов ли Го разпнаха? – От ревност. За да запазят учението на Мойсей, те разпнаха

Христос и казваха: Бог е говорил на Мойсей, но на този не е говорил. Откъде знаеха те, че Бог е говорил на Мойсей, а на Христос не е говорил? Като защитаваха Мойсей, те очакваха да получат Божието благословение. Ако искате да получите Божието благословение, вървете в правия път. Изкривите ли пътя си, губи се благословието.

Днес всички хора търсят правия път. Много проповедници им го сочат, но, въпреки това, малцина вървят по него. Дълъг и мъчен е този път, затова някои обикалят, искат да избягат страданията. Колкото и да обикалят, както и да го избягват, в края на краищата, всички ще минат по него. За да се намалят страданията на хората, Бог праща пророци и проповедници на земята, които да им покажат кратък и прав път. Затова е казано в Писанието, че Бог не съизволява в смъртта на грешника. Наистина, без Учители, пророци и проповедници, страданията на хората щяха да бъдат по-големи. Ако слънцето не грееше, мрак щеше да скове земята и никакви растения нямаше да съществуват. – Какъв щеше да бъде животът при това положение? – Какъвто е животът на ескимосите. Могат ли ескимосите да бъдат вегетарианци? Вегетарианството може да се прилага само при добри условия, а не при лоши. Добрият живот е възможен при добрите хора. Какъв ще бъде животът при лошите хора? Ако господарят на някой слуга е лош и го бие по няколко пъти на ден, може ли слугата да бъде усмихнат? Може ли болният да бъде радостен и засмян? Ще кажете, че болестите и страданията идват от Бога. Ако това е вярно, какво ще кажете за стиха, в който се говори за Бога, че не съизволява в смъртта на грешника?

Мнозина отричат съществуването на Бога, но ние твърдим, че единственото реално същество е Бог. Кой създаде света тогава? Кой създаде знанието? Кой дава благата в живота? Ако човек е единственият реален фактор в света, защо не го изправи? Клинът разцепва дървото, но той не създаде самото дърво. При това, клинът сам не влиза, трябва да дойде някой отвън, да го набие. Човек е клинът, с помощта на който светът може да се оправи. Но трябва да дойде някой отвън, да

забие клина в дървото. Бог слиза между хората, забива ги като клин в дърветата и оправя света. Следователно, Бог съществува, както и слънцето съществува, но за вярващите, т.е. на онези, които имат очи да виждат изгряването на слънцето. За невярващите, за лошите хора, за онези, които не виждат, слънцето залязва. В това отношение лошите хора гасят свещта, но не знаят, как да я палят. Добрите хора палят свещта, но не знаят да палят и да гасят свещи. Те са и добри, и лоши. Да палиш свещ е по-добре, отколкото да гасиш. Запалиш ли веднъж свещта, не я гаси, остави я свободно да гори. Човек е запалена свещ, която никой не трябва да гаси преждевременно. Сегашните свещи се запалват и изгарят. Бъдещите свещи ще горят вечно. Важно е да се запали веднъж свещта. Запали ли се, вечно ще гори. И днес има свещи, които горят и не изгарят. Това са човешките мисли и чувства. Мисъл, чувство и постъпка, които се запалват, горят и не изгасват, са реални.

Христос казва: "Ако ме любите, ще опазите моя закон. Нова заповед ви давам: Да имате любов помежду си". С други думи казано: Служете на Бога с любов. Нека любовта бъде подбудителна причина в мислите, в чувствата и в постъпките ви. Само така ще познаете Бога, защото, където е любовта, там е Бог. Само по този начин ще дойдете в съгласие помежду си. Остане ли едни други да се убеждават, нищо не се постига. Нито се убеждавайте, нито отричайте нещата.

Един от важните въпроси на съвременните хора е, кой ще победи в сегашната война. Казах и пак ще повторя: Бог ще победи. – Защо? – Защото воюва с любов. Ние сме против всички войни, които стават без любов. Ние сме за живота, който се извява чрез любовта. Блажен е онзи, който живее и страда с любов. Нещастен е онзи, който живее, мъчи се и страда без любов. Щом прилагате любовта, свободни сте да правите, каквото искате: ще пиете, но чиста, кристална вода; ще ядете, но чиста, доброкачествена храна. Може ли някой да превърне водата във вино, той има право да пие от него. Обаче, на никого не се позволява да пие вино или ракия от чужди кръчмари.

И тъй, искате ли да се разберете като братя, като синове на един Баща, приемерте любовта да действува между вас. — Как се постига това? — Като станеш проводник на доброто. Защо да не сте от страната на Господа? Всеки, който се е определил от страната на Господа, живял е с доволство, с радост, с любов. Той е бил далеч от отрицателните прояви на живота.

Желая ви да бъдете господари на всичко, което правите и навсякъде да прилагате любовта. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка да бъдат проникнати от любовта.

Служете с любов!

*

7. Беседа от Учителя, държана на
31 август 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрев.

Предназначението на човека

Размишление.

Какво е предназначението на човека? Защо е дошъл човек на земята? Това са въпроси, които всички хора си задават, но и до днес още остават неразрешени. Повечето хора се занимават с това, за което не са дошли – съзнанието им е такова. Колкото по-високо е съзнанието на човека, толкова по-близо е той до своето предназначение. Ще кажете, че човек е разумно същество. Това твърдение е отчасти вярно. Не всеки човек е разумен. Разумен ли е онзи, когото ранили няколко пъти на бойното поле и въпреки това, пак се хвърля в боя? Разумен ли е онзи, който постоянно отива в кръчмата и всякога се връща с пукната глава? Разумен ли е онзи, когото проказата е хванала от главата до краката? Каква разумност е тази, която довела хората, до положение да боледуват и да умират? Идете в гробищата, ще видите цял град от кръстове и паметници. Чувате някои да говорят, че погребали еди-кого си. С това те считат, че изпълнили някакъв дълг. Това не е предназначението на човека. Дълг на човека е да ражда. Ние уважаваме майките, които раждат. Ние уважаваме всички хора, които градят, творят, без да разрушават и събарят. Ще кажете, че

* Матей, 11:1–16.

някой си направил къща, която след няколко години се съборила. Каква къща е тази, която лесно се събаря? Какво платно е това, което лесно се нищи?

Като не разбират своето предназначение, хората се запитват едни други, вярват ли в Бога. Какво разбирате под думата "вяра"? Ако си гладен и те нахраня, вярваш ли в мене? Това вече не е вяра, но факт. Вярата подразбира нещо, което не е станало. Значи, да вярваш, че някога ще те нахраня. И като вярваш в това, да се сбъдне. Без вяра нещата не могат да станат реални. Значи, вярата е предшественица на реалността. Тя е врата, през която човек влиза в реалността. Някой казва, че вярва в окултизма. Какво нещо е окултизмът? Тайна наука. Той разкрива тайните на природата. Тогава всички химици, всички адвокати, всички съдии са окултисти. Те изучават законите на природата и на живота, комбинират ги по един или по друг начин и правят различни съединения. Обаче, опитите им повечето пъти свършват с експлозии. – Защо? – Получили са експлозивни вещества. За да не получават такива вещества, те трябва да бъдат чисти. Като прави опити, като изследва тайните на природата, химикът трябва да бъде чист. Адвокатът, съдията, които съдят, трябва да бъдат чисти, да не са направили нито едно престъпление. Всеки човек, който прави престъпления, не може да бъде нито майка, нито баща, нито учител, нито съдия, нито търговец. Абсолютна чистота се изисква от всеки човек.

В какво трябва да вярва човек? В доброто. Който носи доброто в себе си и го проявява, той може да бъде и баща, и майка, и учител, и проповедник, и съдия, и адвокат – всичко може да бъде. Този човек е всякога с Бога. И като се спъне и падне на пътя, Бог е пак с него. Той му казва, че пътят, по който върви, не е прав. Разбере ли това, падналият стъпва на краката си и намира правия път. Радвайте се, когато светлината е пред вас. Радвайте се и когато светлината е зад вас. Тогава сте на изпит, умът ви се изпитва. Псалмопевецът казва: "Гледах Господа пред лицето си". Блажен е този, на когото пътят е огрян от Божията светлина.

Съвременните хора са разделени помежду си, всеки има свой възглед в умствено и в религиозно отношение, благодарение на което не се разбират. Много християни има днес, но и те са разделени. Един е православен, друг – евангелист, трети – католик, четвърти – методист, баптист и т.н. Колкото повече вярвания се явяват между хората, толкова по-мъчно се разбират. Казват: Светът ще пропадне от сектанти. Злото не е в сектантството, но в отсъствието на любовта. Ако хората се обичаха, ако имаха любов помежду си, всичко щеше да върви добре. Природата е пълна със сектанти. Всичко, което човек е направил, почива върху сектантството, т.е. върху подразделението. Вижте, какво представлява колелото. То има няколко оси, които излизат от общ център. Благодарение на осите колелото се върти. Осите са сектанти, но вършат работа. – Кога? – Когато са събрани на едно място. Липсва ли една от осите, колелото спира. Започнат ли осите да излизат навън, всяка свободно да се проявява, колата спира. Ето защо, опасността не е в съществуването на сектите, но в тяхното отделяне от общия център на живота, от колелото на живота – от любовта.

Кое верую е право? Според нас, право верую е това, което е в състояние да подобри времето – от лошо да го превърне в добро; право верую е това, което може да подобри състоянието на изворите; право верую е това, което подобрява живота на майките, на бащите, на учителите; право верую е това, което внася реформи в обществения живот, както и в живота на цялото човечество. Правото верую на земята е право и в онзи свят. И оттам идва това, че вестниците пишат: Проповядвайте на християнските народи. Напълнете главите им с чисти и прави мисли, да разберат, че не вършат Божията воля. Ако християните не се вслушат в гласа на Бога и не изпълнят Неговата воля, земята ще се разтърси така, че коренно ще се измени. Ако съвременните хора не се помирят и не си подадат взаимно ръка, очаква ги такава участ, каквато никой не може да си представи. Ако се помирят, Божието благословение ще дойде върху всички народи – Цар-

ството Божие ще се въдвори на земята. Това трябва да знаят всички хора, всички водители. Това ще бъде денят на Господа. Денят Господен е ден за възмездие на престъпленията, които хората са вършили и вършат на земята.

Време е вече християните да се обединят, да станат проводници на Божията Любов. Само по този начин Бог ще изпрати благословието си на всички хора и народи. – Кой ще победи? – Онези хора, които носят любовта. Докато господствува безлюбието, от сегашния порядък няма да остане и пращинка, за спомен на бъдещето. Помнете: в продължение на 45 години сегашният ред и порядък в света ще се изменят, няма да остане помен от него. След това ще дойде новото, което всички очакват. Такава е Божията воля. Ще кажете, че като умрете, каквото ще да става след вас. И смъртта не разрешава въпросите. Къде ще отидете след смъртта си? Ако след смъртта си човек не отиде при Бога, при Христос, или при своите братя и сестри, той е изгубен. Ако не намери Учителя си, той е изгубен.

Смисълът на човешкия живот е в любовта, да намери тези, които го любят и които той люби. Любовта е мощният двигател на целокупния живот. Ето защо, дали сте на земята или на небето, без любов не можете да живеете. Да вярваш в любовта, това е правото верую. – Ти в какво вярваш? – Вярвам в Бога, Който живее в светлината, във въздуха, във водата и в хляба. Вярвам в Бога, Който живее в моя ум, в моето сърце, в моята воля, в моята душа и в моя дух. Вярвам в Бога, Който живее във всички хора, в цялата вселена. Навсякъде виждам Бога мощен и любещ. Когато тъпче, всичко превръща на прах. Когато учи и възпитава човека, слага го в пещ с 50 милиона градуса топлина, да го стопи и пречисти, като слънце да светне. Кой може да стои на този огън, без да се стопи? И най-големият дявол ще стане правоверен. В огъня на любовта всички противоречия изчезват. Любовта примирява и най-големите врагове. Ще дойде любовта в света, ще дойде денят на примиряването.

Едно трябва да спазва човек – да не се озлобява и ожесточава. През каквито изпитания и да мине, трябва да остане тих и спокоен. Желайте, любовта да победи и да се възцари правдата и истината. Не се настройвайте нито против германците, нито против англичаните, нито против руснаците. Всеки е на мястото си. Според нас, англичаните са търговците на света – господари на морето, германците – индустриалци – господари на въздуха, руснаците – земеделци – господари на земята. Във всеки човек има и търговци, и индустриалци, и земеделци. Същото се отнася и до народите. Значи, всеки българин носи в себе си и търговеца, и индустриалеца, и земеделеца. При това, всеки народ се счита за избран от Бога. Всеки мисли, че на него е дадена ролята да оправи света. Прави са народите да мислят, че са избрани от Бога, но не само един народ, а всички заедно. Всички народи трябва да се обединят в един и всички заедно да изпълнят Божи-ята воля. Тогава ще се сбъдне това, което Бог е казал: "Ще се вселя между хората, аз ще им бъда Бог, а те ще ми бъдат народ". Благословен да е денят, когато всички народи бъдат избрани от Бога. Благословен да е денят, когато всички майки и бащи бъдат избрани от Бога. Когато майката ражда, няма да бъде обременена с мисълта, че нови грижи и се налагат, но ще се радва, че е избрана от Бога да роди дете, създадено по образ и подобие Божие. И бащата ще се радва, че е избран за служител на Бога. Учителят няма да работи само за пари, но ще се радва, че ръководи деца, посочва им правия път към Бога. Дошло е времето, всички хора и народи да посрещнат Бога и да се радват, че са Негови избраници.

Когато някой пророк или Учител дойде между хората, мнозина се съмняват в него и считат, че той внася заблуждения в човешките умове. Който проповядва на хората, че трябва да се осигурят, че старост ще дойде, че смърт ги чака, той внася заблуждения. Обаче, който проповядва Божественото учение, той посочва на хората правия път, той ги води в пътя на светлината и на свободата. Божественото учение отрича старостта, отрича и смъртта. Според нас смъртта не е

нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова. Ако старата ви дреха е нечиста, скъсана и окаляна, няма ли да я съблечете? Ще я съблечете, разбира се. Ако има възможност да се закърпи, ще я закърпите, а след това ще я оперете. Ако не може да се кърпи и пере, ще я изгорите и ще облечете нова, чиста дреха. Има ли нещо лошо в събличането на старата дреха и в обличането на нова? – Къде е онзи свят? – Пред тебе, но ти не го виждаш. Този и онзи свят са на едно и също място, но хората са слепи, не виждат нещата ясно. – Далеч ли е онзи свят? – Близо е. Колкото е разстоянието от мравешкия до човешкия свят, толкова е и от този до онзи свят. Знаят ли това мравките? Те се качват по главата, по носа, по тялото на човека, без да подозират, че това е разумно същество, което може в един момент да ги облагодетелствува и в един момент да ги унищожи. Човек може да им достави много храна, да ги осигури за цял живот, но и в един момент може да мине с ралото си върху тях, да разруши целия мравуняк.

Сегашните хора се нуждаят от права мисъл, от право разбиране на живота. Днес и младият, и старият мислят криво. Младият казва, че докато е млад, трябва да си поживее; като остарее, тогава ще мисли за друг живот, тогава ще прилага доброто. Това е крива философия. И като млад, и като стар човек трябва да живее добре, да бъде здрав и работоспособен. Младият трябва да има здрава глава, здрави дробове, здрав стомах, да яде сладко, да работи добре. Значи, като млад, ти ще ядеш сладко и ще работиш прилежно. Старият не трябва ли да бъде здрав? И старият трябва да бъде здрав, да работи и да се радва на живота. Право ли е старият да се оплаква от разстройство на стомаха, от слаби очи, от слаб слух? Трябва ли старият да се оплаква, че краката му не го държат вече, че ръцете му треперят? След всичко това хората минават за учени и разумни. Каква наука е тази, от която човек не може да се ползва в старините си? Каква религия е тази, която не може да крепи човека и в младини, и в старини?

Един турчин прекарал живота си в ядене и пиене; всичко, каквото имал, продал и парите изял. Като се видял в положението на последен сиромас, той отишъл при султана да се оплаче от сиромашията си. Султан ефенди, казал той, цял живот ядох и пих, пет пари не задържах в джоба си. Помогни ми по някакъв начин, да изляза от сиромашията. Султанът му казал: Като си ял и пил само и си дошъл до крайна сиромашия, кажи ми, коя част от кокошката е най-сладка. – Трътката, султан ефенди. Султанът като видял, че турчинът ял и пил, но поне научил нещо, заповядал на слугите си да му дадат 250 лири и да го пуснат да си отиде.

Друг турчин, също краен сиромас, чул, че султанът дал на приятеля му 250 лири, решил и той да постъпи по същия начин. Отишъл при султана и му разказал, как осиромашал от ядене и пиене. – Кажи тогава, коя е най-сладката част на бивола. – Задната. – Ударете му 25 тояги и го изпъдете вън. Който е осиромашал от ядене, трябва да знае, коя част на кокошката и на бивола е най-сладка. Най-сладката част на бивола е рибицата.

Като живее, човек трябва да изучава реалността на нещата, да познава себе си, не само като характер и темперамент, но да познава и своето вътрешно "аз". Дойдете ли до темпераментите, казвате, че съществуват няколко темперамента: сангвиничен или въздухообразен, умствен или нервен, холеричен и флегматичен. Сангвиниците са подвижни, с хубав цвят на лицето, с добре развити дробове. Те се радват на добро здраве. Нервният темперамент включва хора с добре развит ум. Холериците са динамични хора, лесно избухват. Зидарите, каменарите имат такъв темперамент. Холерикът обича да чука камъни, да удря, да сече дърва и т.н. Флегматиците пък са повече лениви хора. Затова, именно, някои наричат флегматичния темперамент "болен темперамент".

В миналото, в Цариград се наплодили много "хайлази" – мързеливи хора, дембели, които по цял ден мислели само за ядене и пиене и като се нахранвали, прекарвали повече в легане и в сън. Понеже нищо не работели, те обременявали

бюджета на държавата: от ден на ден броят им се увеличавал и вземал заплашителни размери. Един ден султанът извикал един от министрите си и му казал: Какво ще правим с тези дембели? Докога ще ги храним? Министърът отговорил: Преди всичко, трябва да ги изпитаме, кои са истински дембели и само тях да оставим. – Как ще ги опиташ? – Ще заповядам да запалят дембелхането. Наистина, един ден слугите запалили дембелхането и всички дембели, с изключение на двама, избягали. Когато пожарът се засилил и пламъците нахълтали в дембелхането, един от двамата проговорил: Приятелю, ще изгорим. Вторият се обадил: Как не те мързи да говориш! Така министърът разбрал, кои са истинските дембели и заповядал само те да останат в дембелхането, като модели.

Съвременните хора трябва да изучават мислите и чувствата, които минават през умовете и сърцата им, да знаят, кои да приемат и кои да отблъскват. Ако не различавате мислите и чувствата, вие можете да попаднете под влиянието на такива, които да се отразят зле върху организма ви. Добрите мисли и чувства се отразяват благоприятно върху човешкия организъм. Отрицателните мисли и чувства, като страх, съмнение, недоверие, омраза внасят нещо болезнено в организма и човек започва да отслабва, пожълтява. За пример, докато момата не се съмнява в чувствата на своя възлюбен, тя е весела, жизнерадостна. Ако и внушите мисълта, че възлюбеният ѝ не я обича вече, тя започва да бледнее – плаши се да не го загуби. Щом се убеди, че я обича, пак се развеселява. Докато вярва, че възлюбеният ѝ я обича, тя прилича на цвете, добре гледано и поливано. Щом се усъмни в любовта му, тя клюмва глава, като изсъхнал и попарен цвят.

Едно се иска от човека: да бъде носител на любовта. Дойде ли някой при вас, приемете го, както трябва. Ако му дадете нещо, дайте му го, както трябва. Какво означават думите "както трябва"? Ще ви дам един пример за обяснение смисъла на тези думи. Един господин, който минавал за окултист, дойде при мене да се оплаче от жена си и да иска съвет, какво да прави. Питам го, какво е намислил той. – Искам да се

разведа. – Ако се разведеш с жена си, ще се ожениш ли за друга? – Разбира се, че ще се ожена. – В такъв случай, съветвам те да не се развеждаш. – Защо? – По-добра жена от своята не можеш да намериш. Всички жени са под еднакъв знаменател. Това значи: всички жени са плодове на едно и също дърво и се греят на Божественото слънце. Различието, което съществува между тях, се дължи на това, че всички не се огряват еднакво от слънцето: едни са още твърди, кисели, стипчиви, а други – меки, сладки, узрели. Един ден, когато всички узреят, ще станат благородни, добри жени. Същото се отнася и до мъжа. Като знаете това, трябва да имате търпение, да дочакате времето, когато Божественото слънце грее най-силно и под неговите лъчи узряват всички плодове. Когато Божественият Дух се всели в човешките души, всички хора ще узреят. Да узрее човек, това значи, да влезе в щастливия живот. Да узрее човек, това значи, да придобие щастието и да разполага с всичко, каквото желае.

Понеже човечеството минава през големи изпитания, през страшни войни, всички искат да знаят, кой ще победи. Според мене, въпрос за победа не може да се поставя. Двама братя се бият. Може ли да стане въпрос, кой от двамата ще победи? Щом са братя, те трябва да се помирят. – Кой е поставил народите на местата, на които ги виждаме днес? Кой им дава права? Това е въпрос, на който не може да се отговори. Това е все едно, да питате, кой дава право на запалената свещ да стои на светилника, или кой дава право на добрия, на справедливия, на разумния и на учения човек да се проявяват. Кой е пратил тези хора на земята? Всеки човек, който прави добро, или който прилага правдата, е изпратен от Бога. Всеки познава, кой е добър и кой – лош човек. Това познават и растенията, и животните. Дървото дава доброволно плодове си на добрия човек; кравата свободно дава млякото си. Ако лош човек я дои, тя спира млякото си. Следователно, когато някой се оплаква, че хората не го обичат, казвам: Хората не ви мразят, но спират млякото си, доброволно не го дават. –

Какво трябва да направи, за да му дават млякото си? – Той трябва са смекчи характера си и да им покаже, че ги обича.

Мнозина казват, че са излезли от Бога. – Как ще докажат това? Какъв документ носят? – Първият документ, с който хората могат да докажат, че са излезли от Бога, е любовта, която носят. Който люби, той е излязъл от Бога. Единственото право, с което човек се е родил, е да люби, както Бог люби. Това е неговото Божествено право. Всички други права, на които човек разчита, са човешки. За пример, човешко право е да искам от длъжника си сумата, която съм му дал. Ти си му дал известна сума, но парите не са твои. Остави го свободен, той сам да плати дълга си. Човек има право само на Божествени неща, с които се е родил. Човешките права са преходни, временни. Дръжте се за любовта, като за единствено право, с което можете да наредите живота си.

И тъй, искате ли да помогнете на себе си и на близките си, приложете любовта в живота си. Приложете любовта в своите мисли, чувства и постъпки, за да бъдете силни, да успявате в добрите си желания. Човек може да постигне всичко, което желае, когато възлюби Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Който е възлюбил Бога така, само той може да каже: "Аз и Отец ми едно сме". Христос каза за себе си: "Аз и Отец ми едно сме". Той каза още: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята". – За какво употреби Христос тази власт? – За да сложи ред и порядък в света, да донесе мир на земята. Мирът идва вече в света. Сегашните войни не са нищо друго, освен предвестници на мира. Преди да дойде красивото и доброто в света, първо ще дойде лошото. За да имате хубав хляб, житото трябва да мине през воденица, да се смели, да се замеси брашното, да се направи от него хляб и най-последно да се опече. Значи, преди да дойдете до красивия и добър живот, първо ще минете през страдания.

Съвременните хора се намират още под влиянието на дявола, който им е внушил да не се занимават с Господа, да не Го търсят. Докато са живи, да си хапнат и пийнат. Един ден,

като заминат за другия свят, тогава да мислят за Бога. Ние пък казваме: Приемете Божията светлина с любов, да станете умни. Дишайте с любов, да бъдете здрави. Яжте с любов, да станете силни. Всичко правете с любов, не на думи, но по съзнание. Като прилагате любовта, вие ще бъдете благодарни за всичко, което ви се случва. Благодарният човек е щастлив. При каквото положение и да се намира, каквато служба и да върши, той е доволен. – Защо? – Той знае, че няма високи и долни служби, както няма важни и маловажни органи в човешкия организъм. Понякога малките органи изпълняват по-важна служба от големите. За човека е важно да бъде на мястото си и да изпълнява службата си с любов.

Всички хора искат да бъдат красиви. Това желание е естествено. Обаче, те не знаят, как да станат красиви, затова се стремят по външен път да постигнат желанието си: правят си косите, горят ги с електрически машини, белосват лицето си, червисват устните си, обличат се със скъпи, модерни дрехи и т.н. И това не е лошо, но е временно. Космите представляват антени, чрез които човек се съобщава с възвишения свят. Ето защо, като ставате от сън, първо измийте лицето, врата, ушите си с топла вода и след това се изтрийте с чиста, мека кърпа. Намокрете косата си с вода и се срещете добре, да не стърчат космите ви. Ако горите косите си с желязо, като антени, те губят своята възприемателна способност. Облечете се с чисти дрехи. Вечер, преди да си лягате, измийте краката, ръцете и лицето си с топла вода. Като миете краката и ръцете си, благодарете им за работата, която сте свършили с тях през деня. Като се миете, сутрин и вечер, носете в ума си чисти мисли, а в сърцето си – благородни чувства. Същевременно носете в себе си образите на красиви моми и момци и когото срещнете, представяйте си го като красива мома или красив момък. Каквото правите, свързвайте се с Бога и радвайте се на изгриващото слънце, на цъфналите цветя, на узрелите плодове. Радвайте се на проявите на Бога чрез всички хора: поети, музиканти, художници, скулптори.

Христос казва: "Станете като децата". – Като кои деца? – Като любещите деца. Най-малък е онзи, който люби, но същевременно той е и най-силен. На земята по-силен от царя няма. Той заповядва на всички; същевременно той се подчинява на любовта. Значи, любовта е велика, мощна сила, защото управлява всички, на всички заповядва и всички ѝ се подчиняват.

Бъдете готови да приемете любовта, да се жертвувате за нея, т.е. в нейно име да направите всичко, което е нужно за вашето щастие, както и за щастието на ближните ви. Без любов светът не може да се обнови. Вечна и неизменна е любовта, както на земята, така и на небето. Всички хора могат да ви забравят, но Бог – никога. Той казва: "Написал съм ви на дланта си". Значи, Той всякога ще си спомня за вас. Записвайте и вие на дланта си всичко, което трябва да направите в името на любовта. Каквото правите, с любов го правете. Това значи: каквото правите, правете го с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.

Най-лесната работа е прилагането на любовта. Какво се иска, за да приложиш любовта си? Да откъснеш един лист от кочана, в който има 365 листа. Един богат американец срещнал един беден човек, на когото подал един кочан с напечатани листа и му казал: Иди в една от най-богатите гостилници, нахрани се добре, откъсни от кочана един лист и го дай на гостилничаря. С този кочан можеш да си послужиш 365 дни. Да откъснеш един лист от кочана, това значи, да проявиш любовта. – Мъчна работа ли е тази? – Няма по-лесна работа от откъсването на един лист от кочана.

Т. м.

*

8. Беседа от Учителя, държана на
31 август 1941 г. 10 ч. пр.об. София. – Изгрев.

Прави възгледи

Размишление.

Сегашните хора се оплакват от несгодите и мъчнотиите на живота. Те искат да си обяснят причините за съществуването им, но не могат. Колкото по-големи са мъчнотиите им, толкова по-голямо е недоволството. На кого да се сърдят за мъчнотиите си, не знаят. Времето се разваля, студ хваща, недоволни са, но няма на кого да се сърдят. Къщата им има неудобства, недоволни са, но пак няма на кого да се сърдят. Да се сърди на себе си, не може; да се сърди на хората, не може; да се сърди на природата, пак не може. Но, въпреки това, сърди се, гневи се човек, упорства. Ще кажете, че човек е благородно същество. Наистина, благороден е той, но и упорит. По-благородно същество на земята от човека няма, но и по-упорито същество от него няма. Казано е в Писанието: "И разкая се Бог, че направи човека". Значи, Бог се разкая, че преждевременно е поставил човека в рая. Дълго време още трябваше да стои вън от рая, за да се приготви за райския живот. Понеже първите човеци не бяха готови за рая, изпъдиха ги вън, в широкия свят, там да се учат и възпитават. Няма по-велико училище за човека от живота. И няма по-велика възпитателка за човека от природата.

Каквото и да се говори за създаването на първите човеци, това е голяма история. Двама души бяха в рая, но не живеяха в единство, имаше нещо, по което се различаваха. Когато

двама души не са на еднакво ниво във физическо, в духовно или в умствено отношение, те не могат да вървят заедно: единият ще върви по-напред, другият – след него. Какво ще стане, ако двама души – единият висок два метра, а другият – 1,65 см, тръгнат на път? Високият прави големи крачки и върви напред. По-ниският прави малки крачки и остава назад, не може да върви наред с високия. За да бъдат на една линия, високият трябва да намали разкрача си, а ниският – да го увеличи. Ако ниският каже, че и той иска да намали разкрача си, както високия и двамата ще се намерят в първото положение: единият ще върви напред, другият – след него. За да вървят заедно, високият трябва да се нагоди към ниския, а ниският – към високия. Не се ли нагаждат един към друг, хората ще бъдат на такова разстояние помежду си, че всякога ще се натъкват на противоречия.

Срещат се двама души: единият е добър цигулар, а другият не знае да свири. Това различие не трябва да ги отдалява. – Защо? – Защото единият ще свири, а другият ще слуша и ще преценява. Вторият ще каже, че природата не го е надарила, лишила го е от възможността да свири. Той може да не свири, но има ухо да слуша и да разбира. Приложи ухото си, слушай музиката на цигулара и двамата ще станете добри приятели. Природата е дала различни дарби на хората, но те трябва да ги развиват. Единият дава, другият взима. Не могат двама души едновременно да дават или да взимат. Важно е човек да знае, как да дава и как да взима. Разумният знае, кога и как да дава и да взима. Даването е закон, чрез който човек изпълнява Божиата воля. Ако я изпълнява правилно и с любов, той се ползва от Божието благословение. С други думи казано: ако даваш правилно, природата ти дава кредит; ако не даваш правилно, тя спира кредита ти. Същият закон се отнася и към вземането. Ако взимаш правилно, природата ти отпуска кредит; ако не взимаш правилно, тя спира кредита ти.

Представете си, че ви дават една семка. Вие взимате семката и я хвърляте настрана. В случая, вие не сте взели правил-

но семката. – Защо не сте я взели правилно? – Защото не сте разумен. Разумният знае, как да постъпи със семката. Той отива на нивата си, посажда семката, полива я и я оставя на грижите на природата. След време от тази семка ще израсте голямо дърво, което ще дава изобилно плодове. Когато диша, човек пак взима. Ще каже някой, че не иска да диша студен въздух. Един момент може да се откаже да диша, но втория момент ще се принуди да поема и студен въздух. Отказването от известно благо е пак неправилно взимане. Природата наказва всеки, който не знае да взима. – Защо? – Защото с неправилното взимане човек нарушава законите на природата. Когато яде, когато пие вода, когато диша, човек взима известни блага от природата, в замяна на което тя гради в него. Чрез разумното взимане човек доставя материали на природата, да гради. Промените, които стават в природата, са резултат на това, което тя създава. Като знае това, човек трябва да бъде готов, да се справя с всички промени в живота и в природата. Затова е казано: "Примириявайте се с Господа".

И тъй, да се примири човек, това значи, да приема всичко с любов и да дава всичко с любов. Каквото учи той, трябва да го изучава с любов. Вън от любовта, нещата губят своя смисъл. Като учи някакъв език, човек трябва да се научи да пише правилно буквите. За пример, като пишете буквата "М", ще гледате и двете връхчета да бъдат еднакво дълги. Някои пишат първото връхче по-голямо от второто. Според графолозите, това са хора, които мислят повече за себе си. Онези пък, които пишат второто връхче по-голямо от първото, са хора, които мислят повече за другите, по-малко за себе си. Ако онзи, който мисли повече за себе си, има слуга, ще изисква от него много работа, но като дойде до плащането, ще гледа да намали заплатата му. Ето защо, когато някой слуга се хваща на работа, трябва да види, как пише господарят буквата "М". Ако напише първото връхче по-високо, да не става слуга на такъв господар. И господарят има право да провери, как слугата пише буквата "М", за да знае, да го

вземе ли за слуга, или не. Ако и слугата, и господарят пишат буквата "М" правилно, с два еднакво високи върха, те са един за друг. Обаче, има и друго нещо. Върхчетата на буквата могат да бъдат еднакви, но силно заостреѝи. Това показва, че този човек е сприхав. Ако върхчетата са заоблени, този човек е мек, кротък, отстъпчив.

Като изучава езиците, човек трябва да разбира и техния вътрешен смисъл. За пример, думата "сол" в различните езици има различни значения. На английски език, думата "сол" означава душа, нещо подвижно. В българския език тази дума има две значения: сол, която осолява, ограничава нещата. Когато някой каже, че го насолили добре, това значи, че го накарали да млъкне. И най-последно, същата дума "сол" в музиката означава музикален тон. Където влезе тонът "сол", всички го чуват.

Едно се изисква от човека: да прави разумна, съзнателна връзка между нещата. Всички неща в природата са тясно свързани. За пример, между главата, ръцете и краката има известна връзка. Когато върви, човек движи ръцете си, а главата в това време мисли. Когато десният крак излиза напред, лявата ръка отива назад; когато левият крак излиза напред, дясната ръка отива назад. Между десния крак и лявата ръка се образува едно течение от енергии; между левия крак и дясната ръка се образува друго течение. Тези две течения се прекръстосват. В това време пък енергии от природата събуждат мисълта и главата започва да работи. Доколко човек е работил с главата, с ръцете и с краката си, се познава по костите му. Един ден, когато човек замине за другия свят, Бог ще се произнесе научно за неговата дейност на земята по костите му. Той ще каже: Донесете ми костите на еди-кой си човек. Като разглежда главата му, Той ще види, с кои центрове е работил повече и с кои – по-малко. После ще разгледа костите на ръцете му и ще види, доколко е бил справедлив. Като разгледа костите на краката му, Той ще се произнесе за неговата доброта.

Като се говори за онзи свят, хората искат да знаят, ще се срещат ли там с близките си и ще се познават ли. Ако двама музиканти свирят добре, те непременно ще се срещнат и ще се запознаят; ако двама оратори говорят сладко и красноречиво, непременно ще се срещнат и познаят; ако двама души ходят добре, непременно ще се срещнат. Докато човек се движи, всякога ще среща хора и ще се запознава с тях. Престане ли да ходи, никого не може да среща. Ако някой го посети и му дойде на крака, това е друг въпрос. Изобщо, страшно е положението на човек, който не може да ходи, да се движи. Понеже краката са символ на човешките добродетели, страшно е положението на човек, който не е работил върху добродетелите си. Който е развил добродетелите си, върви тихо, плавно, като че не стъпва на земята. Колкото по-груб е човек, толкова по-тежко, по-шумно ходи. Като говорите за срещи и запознаване с хората, нужни са ред условия. За пример, ако отивате на чешма, която дава изобилно вода, малко хора ще срещате и малко познанства ще правите. Ако отивате на чешма, която дава малко вода, ще чакате много време, докато напълните съдовете си. В това време ще се срещате с много хора и ще се запознавате. За да не седите без работа, можете да си вземете някоя книга да четете, или да пишете нещо. Кое е по-добре за човека: да отива при чешма, която тече изобилно, или при такава, която слабо тече? Ще кажете, че изобилието е за предпочитане. В едни случаи изобилието е за предпочитане, а в други – не. Рибите живеят в изобилно количество вода, но знаят ли нещо за водата? Хората, които са извън водата, като среда, знаят за нея повече, отколкото самите риби. Значи, за да прецени човек дадени условия и да ги разбере, трябва да излезе вън от тях, да ги смени с други. На същото основание, казвам: Животът може да се оцени и разбере само тогава, когато излезете от неговите рамки и влезете в нови условия, в нов живот. Животът има много форми, през които човек трябва да мине, за да научи това, което се крие в тях. Рибата, птицата, млекопитаещото, човекът са форми, чрез които животът се извява. Има по-съвършени форми

от човешката. Даже бъдещата човешка форма ще се различава от сегашната. Челото ще образува права линия, няма да има никакъв наклон. Но и сегашната човешка форма е красива, съдържа много ценни неща за изучаване. За пример, човешкото лице има много форми: кръгли, елипсовидни, продълговати и т.н. Всяка форма представлява специален предмет за изучаване.

При самовъзпитанието човек трябва да се спира върху промените, които стават във външния свят и да ги разглежда като незавършени процеси. Само по този начин той може да си въздействува добре и възпитателно. За пример, срещате някой човек, разглеждате го и казвате, че очите му не ви харесват, не искате втори път да го видите. Това не е правилно отношение. Гледайте очите на този човек като на обикновени очи. Той няма очите на светията, на талантливия, нито на гениалния човек. Светлината на неговото съзнание е още слаба, не може да одухотвори очите му. Ще дойде ден, когато и неговите очи ще бъдат красиви. Гледайте на нещата така, както гледат разумните и възвишени същества. Ако някое разумно същество дойде на земята, ще се интересува от всичко. Всяко живо същество представлява ценен обект за изучаване. Когато дойде до човека, пред него се разкрива дълга история на миналото. В лицето на човека, той чете като по книга, през какви поколения е минал, как е работил и т.н. От сегашния човек съдим за епохите, през които е минал, за начина, по който е работил. В това отношение всеки човек е справочна книга, в която е написано миналото му. В бъдеще и името му ще фигурира в тази справочна книга.

Както лицето на човека говори за живота на миналите поколения, така и най-малката му болка или неразположение говори за промените, които стават в природата. Мнозина се оплакват от ревматизъм в коленете, в стъпалата, в гърба, в ръцете и т.н. Човешкият организъм е барометър, който показва и най-малките промени на времето. Който разбира вътрешния смисъл на нещата, може да чете по промените в природата като по книга. За пример, вятърът вие в различни

посоки: изток, запад, север и юг. Ако посоката на вятъра е към изток, това показва, че хората трябва да бъдат справедливи. Когато хората са справедливи, работите им се нареждат добре. Нарушават ли законите на справедливостта, работите им се развалят. Когато не успяват в живота си и работите им не вървят добре. Причината за това се крие в тяхната несправедливост. Бъдете справедливи към себе си и към ближните си.

Един камилар пътувал в пустинята със своята натоварена камила. Тя едва се движела под тежестта на големия товар. По едно време камиларят намерил една кожа на земята и си помислил, да я вземе, или не. Навел се към земята, взел кожата и я хвърлил върху гърба на камилата. От голямата тежест гърбът на камилата се пречупил – тя не могла да издържи нито един грам повече от това, с което била натоварена. Друг щеше да бъде въпросът, ако камиларят беше разпрегнал камилата и почакал малко да си почине. След малка почивка тя би могла да пренесе по-голям товар. Справедлив трябва да бъде човек, да знае, колко може да носи едно животно и как да го товари. Справедливостта е чувство, което има отношение към всички живи същества.

Справедливостта има отношение и към търпението на човека. Когато иска да постигне нещо, човек трябва да бъде търпелив. Представете си, че дават една ябълка на сто души. – Как ще я разделят? – Ще я нарежат на сто равни части и на всеки ще се падне по едно парченце. Това е човешко деление на богатата. Дойдете ли до Божественото деление на богатата, там всеки е готов на жертви. Всеки отстъпва парченцето си на друг и така цялата ябълка се дава на един от стотте души. На другата година ябълката ще се даде на втория, после на третия и т.н. Който е готов на големи жертви, ще остане последен. На стотната година той ще вземе ябълката и ще благодари, че се е пожертвувал за другите. Онзи, който още първата година е изял ябълката, ще чака сто години, докато се изредят стотте души. – Не може ли всички да получат по една ябълка в една и съща година? – Не може. Щом искат

непременно от едно и също дърво, ще чакат ред. Естеството на ябълката е такова, че дава годишно само по един плод. Изкуство е да се научи човек да търпи, да понася всичко с любов. От своите мисли и чувства, положителни и отрицателни, човек гради бъдещото си тяло. Един ден той ще види своите добродетели и грешки в тялото си и ако е разумен, лесно ще ги изправи и ще се освободи.

Веднъж един светия се молил на Господа и благодарил за всички блага, с които го обсипвал. В това време някой похлопал на вратата му. Светията чул хлопането, но не отворил вратата. Той си казал: Сега се моля на Господа, с Него се разговарям, не приемам никого. На вратата хлопал един беден, страдащ пътник. Като видял, че светията не отваря, пътникът си отишъл огорчен. След време светията заминал за другия свят. Преди да стигне на определеното за него място, той видял една хубава статуя, с една малка дупка на нея. Той помислил, че статуята принадлежи на някого и се заинтересувал да знае, чия е. Отговорът бил: тази е твоята статуя. Това си изработил пред времето, когато си бил на земята. – Защо не е завършена окончателно? Какво показва тази дупчица? – Тя е останала от деня, когато ти не прие бедния, страдащ човек. Ако беше го приел, щеше да разбереш, по какъв начин да запълниш дупката на своята статуя. Тази дупка показва, че имаш една грешка, която не можа да изправиш на земята. – Моя ли е грешката? – Твоя. Обаче и да не е твоя, щом видиш една грешка в друг човек, все едно, че е твоя. В този човек щеше да видиш една грешка, която щеше да те научи, как да запълниш дупката на твоята статуя. В това време ти се молеше на Господа и четеше "Отче наш, Който Си на небесата, да се свети Името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята". След всичко това, не беше готов да посрещнеш един страдалец. Това не е молитва, така не се чете Отче наш. В лицето на този страдалец се крие баща ти, брат ти. Чрез тях Бог иска да те изпита, как се отнасяш с ближните си. Какво ще кажеш, ако сам Бог се е скрил в тази форма? Ако Той те посети направо, придружен с ангели и

серафими, облечен със светлина и с великолепиe, ти щеше да знаеш, как да Го посрещнеш. Обаче, изкуство е да Го видиш в най-простите и микроскопически форми и да Му отдадеш нужното внимание. Погледнеш ли на бедния и окъсан човек отвисоко, дупката на твоята статуя ще остане празна. Бог е скрит и в малките, и в големите неща и чрез тях ни изпитва. Виждаш един камък на земята, ритнеш го. Защо го риташ? Спънал те. Не можа ли, преди да те спъне, да се наведеш, да го сложиш настрана, или да го вземеш у дома си и да го сложиш някъде на работа? Виждаш едно хубаво цвете и веднага го откъсваш. Защо го късаш? Не можа ли да се наведеш, да го помиришеш, да го погалиш и да благодариш за хубавия аромат, който се отделя от него? Ако постъпваш по този начин, ти ще получиш благословение.

Като се натъкват на противоречия, хората искат да ги разрешат по изкуствен начин. Те мислят, че с едно махане на ръка могат да сложат нов ред и порядък в света. Това е невъзможно. Каквото и да прави човек, работилницата ще работи, ще кове гвоздеи на наковалнята и шум ще се вдига; каквото и да прави, фабриките, тъкачниците ще работят, ще тъкат платната си и шум ще се вдига. На физическия свят шумът няма да престане. Каквито усилия и да прави човек, параходът няма да спре сред морето. Параходът пътува, върви по своя път и за никого не спира. Когато минава покрай пристанища, той спира за известно време и пак продължава пътя си. Който успее да се качи, добре; който не успее, пак добре – параходът нищо не губи. – Защо пътува параходът по морето? – Такъв е пътят му. Ако искате да спре малко, да се качите и вие, това е невъзможно. Ако искате да се качите на него, ще го чакате на определено пристанище.

Ето защо, не се спъвайте от противоречията, не роптайте против тях, но разумно ги изправяйте. Какво противоречие е това, че сте се натъкнали на една дупка и кракът ви хлътнал вътре? Вземете камъни, запълнете дупката и продължете пътя си. Ако вие не направите това, друг някой ще хлътне след вас. Противоречие ли е това, че някой човек помирише?

Вие се отдалечавате от него, не можете да го търпите. Защо не влезете във връзка с този човек, да разберете причината за лошата миризма? Може би, той не е могъл да се къпе цял месец, защото нямал пари за баня, нямал риза да се преоблече. Ако всичко това е така, предложете му вашата баня, дайте му една риза да се преоблече, нахранете го добре и го изпра-тете.

Всички хора търсят лесния път и затова не успяват в живота си. Лесно е да ритнеш камъка, който се изпречва на пътя ти. Лесно е да откъснеш едно цвете, да го подариш на възлюбения си. За такива случаи българите казват: "С чужда пита помен". Лесно е да отбягваш хора, които не ти се нравят. Питам: Толкова години вече живеете на земята, какво сте направили в името на любовта? Кой от вас е спасил даещия? Кой от вас е отрязал въжето на онзи, когото бесят? Кой от вас е повдигнал едно сираче, да му даде възможност да учи и да свърши училище? Всички ще отговаряте за делата си. Като отидете на онзи свят, Бог ще ви пита, как сте живели на земята и какво носите със себе си. Ако сте били бакалин; ще ви пита, защо продавахте нечестно? При всяко мере-не на стоката отиваха десетина грама във ваша полза. Ще кажете, че везните не били точни. Разликата във везните може да бъде с един-два грама, но с десет грама? При това, вие сте бакалин от десет години насам, трябваше да проверите везни-те си. Защо не теглите с десет грама повече, а всякога нама-лявате с десет грама? Ще кажете, че ако давате повече, ще осиромашеете. Не, зад вас седят Божествените блага, които се дават в изобилие. Бъдете щедри, изобилно давайте и не се страхувайте от обедняване. Който щедро дава, получа-ва щедро. Някои хора са щедри, но само по отношение на тези, които обичат. Към онези, които не обичат, не са щедри, там се затварят, нищо не дават. — Еди-кой си не заслужава. — Как да не заслужава? И той е създаден от Бога. Христос казва: "С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отме-ри".

Човек трябва да има права мисъл, прави разбирания. Някой религиозен се хвали, че работите се нареждали добре, че имало плодородие, че житото било хубаво, защото той се молел на Бога. Когато стават нещастия, той ги отдава на другите хора. Защо и тогава не се моли да се избегнат нещастията? Това е криво разбиране на нещата. Това е непознаване на себе си. Ако човек се счита съучастник в доброто, едновременно трябва да се счита съучастник и в злото. Колкото си причина за доброто, толкова си виновен и за злото. Постоянно се молете, да не изпадате в изкушения и за доброто всякога благодарете.

Днес светът се нуждае от добри слуги. И Бог изисква от хората същото. Кой е добрият слуга? Какви са качества му? Ако е за автомобил, или за някакъв друг предмет, лесно е да се каже, кой е най-добър. Добър автомобил е този, на който машината е здрава и от добра система. Като върви, той не вдига шум, не се клати на една и на друга страна, но се движи тихо, спокойно, като че плава. Добрият слуга има тихо, спокойно, засмяно лице. Той върши работата си с любов и разположение, никой не го чува, какво прави и кога свършва работата си. Всички са доволни от него – и господарите му, и външните хора. Желая ви да бъдете добри слуги и като тръгнете за другия свят, да носите препоръчителни писма, както от господарите си, така и от външните хора. Като дадете тия писма, всички ще кажат: Ето един човек, който изпълни задачата си съзнателно. Ето един добър слуга!

Сега пък ще ви запитам, кой е добрият господар. На този въпрос сами трябва да отговорите. Възползвайте се от това, което казах за правилното написване на буквата "М". Ако господарят пише първото връхче на буквата "М" по-високо от второто, не е добър. И ако слугата пише буквата "М" по същия начин, пак не е добър. И двамата мислят главно за себе си. За да бъдат добри и да имат правилни отношения помежду си, господарят и слугата не трябва да пишат нито едното, нито другото връхче на буквата по-висо-

ко, но и двете да бъдат еднакво високи и слабо закръглени. Това значи, слугата да живее за господаря си и господарят — за слугата.

— Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.

*

9. Беседа от Учителя, държана на
3 септември 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрев.

Гладът

Размишление.

Какъв е смисълът на глада? Какъв е смисълът на жаждата? Това са въпроси, които хората често си задават. Като не могат да отговорят правилно на тези въпроси, хората считат глада и жаждата като бедствие в живота. Не е така. Гладът е подтик към работа. Ако не гладува, човек щеше да бъде склонен повече към почивка, както аристократите. Обаче, като дойде гладът, човек започва да работи, да се движи от едно място на друго, става демократ. Ето защо, докато гладът съществува, хората ще бъдат пъргави, енергични, способни за работа. Изчезне ли гладът, с него заедно изчезват пъргавината и активността на човека. В този смисъл, гладът е велика, мощна сила.

Ако направим вътрешен анализ на думата "глад", виждаме, че тя е силна дума. Кои думи са силни? – Думата "любов" силна ли е? – Не е силна. – Защо? – Защото не е разбрана. Значи, силни думи са разбраните, т.е. тези, които човек е изпитал и познал с цялото си естество. От памтивек до днес хората говорят за любовта, но въпреки това, тя все още остава неразбрана. Някои хора я разбират по един начин, други – по друг начин – нямат определено понятие за нея. Кажете ли, че някой човек има любов, всички отговарят: Кой го знае, каква любов има. Обаче, кажете ли, че някой е гладен, всички разбират състоянието му и са готови да му помог-

нат. Думата "живот" е също така неразбрана, както и думата "любов". Някой живее, но как живее, не знаете. Кажете ли, че някой човек е богат или сиромаш, вие разбирате донякъде смисъла на тези думи. Богатият обикновено е тлъст, дебел човек, а сиромашът – сух, слаб. Но това не значи, че сиромашът няма сила в себе си, нито че богатият е силен. Като противоположност на думите "слаб и силен" употребяваме думите "мек и як". От трите вещества – желязо, вода и огън, кое е най-силно? Огънят е по-силен и от желязото и от водата, защото той разтопява желязото, а водата изпарява и я разлага на съставните и елементи.

Като изучавате смисъла на думите "глад и жажда", коя от двете е по-силна – Жаждата. Наистина, когато разпнаха Христос на кръста, Той не каза, че е гладен, но каза: "Жаден съм". Значи, когато човек минава от едно състояние в друго, от един свят в друг, той ожаднява. Когато болният е на оздравяване, той огладнява. Гладът е признак, че болният ще оздравее. Ако не огладнее, той ще замине за другия свят. Като огладнее, човек приема храна отвън и влиза в нови условия на живота. – Не може ли без глад? Трябва ли непременно да гладува човек? – Без глад не може. Ако гладът изчезне, ще стане нещо неестествено. Когато гладът се задоволи, явява се доволството. Значи, всеки недоволен човек е гладен. Всеки доволен е сит; той е задоволил глада си.

Каква разлика съществува между думите "доволен и приятен" и "недоволен и неприятен"? Първите две думи са положителни, а вторите – отрицателни. – Кое ги прави отрицателни? – Частичката "не". Тя означава лакомството в човека. Значи, някой човек ти е неприятен, защото е изял благо, което е приготвено за тебе. Ако някой човек ти е приятен, това показва, че ти е дал част и от своето благо. Приятен човек е този, който ти дава нещо, а неприятен, който само взима, без да дава нещо от себе си. Той не прави това нарочно, но като мисли само за себе си, изключва другите от мисълта си. Следователно, приятен човек е този, който мисли за другите, а неприятен е онзи, който мисли само за себе си.

Искате ли да бъдете приятни на хората, мислете, освен за себе си и за тях.

От колко букви е съставена думата "глад"? – От пет букви. Първата буква "г" представлява гегата на овчарската тояга. С гегата, като с кука, овчарят хваща овцата за крачето и я връща от пътя ѝ. И гладът хваща човека с гегата си за крака и му казва, че не може да отива там, където се е запътил, но го праща някъде на екскурзия. Буквата "л" е планински връх, на който човек се е качил, но трябва да слезе по склоновете или ребрата на върха. – Лесно ли се слиза по този наклон? – Мъчно е слизането, затова човек трябва да слиза бавно и внимателно, да мисли. Ако не е внимателен и не мисли, той ще падне от височината и ще се удари. Опасно е слизането по този наклон, то е дадено за героите. Затова, именно, е казано, че гладът е само за героите. Само героите гладуват. За да стане силен, да се прояви като герой, от време на време, човек трябва да се подлага доброволно на глад. Гладът усилва организма. Има смисъл човек да гладува, но не да прегладнява.

Като не разбират естествените закони, които управляват ума, сърцето и тялото на човека, хората се страхуват от глад, мислят, че от глад ще умрат. Чуват ли, че някъде има глад, те настръхват. Те не знаят, че едно от благословенията, които природата дава на човека, е гладът. Той събужда възвишени и благородни желания в човека. Като гладува известно време, той започва да оценява всичко, което е имал – хляба, плодовете, зеленчуците и в него се събужда красив стремеж към ядене. Тогава човек разбира смисъла на яденето като връзка с живота – великата реалност на Битието. Чрез яденето човек се домогва и до знанието.

И тъй, гладът е първият и най-велик подтик, който води човека към разбиране богатата на природата. Ето защо, като ви посети, трябва веднага да му станете на крака и да му се поклоните като на цар. И мъже, и жени, и деца трябва да се поклонят на глада. В глада се крие щастието на човека. Който е опитал глада, той знае, какво нещо е щастието. В

света първо се явил гладът, а след това хлябът. Ако не съществуваше гладът и хляб нямаше да има. За да се ползва човек от хляба, гладът е създал няколко важни органи: устата – вход, през който влиза хлябът; език – инспектор на храненето; хранопровод – стомах – химическата лаборатория на човека. Значи, в устата, с помощта на езика и на зъбите, става първото раздробяване на храната, а в стомаха и в червата – смилането на храната. Като се нахрани, човек се чувства разположен и готов за работа. Значи, гладът създава условия за добро разположение в човека. Той води към живота. В думата "глад" има три отношения – г:л:а:д. Понеже тази дума започва с буквата "г", ние спираме вниманието си върху нея, като буква, която означава женския, мекия принцип. Гладът приготвя човека за приемане на някакво благо.

Първото нещо, към което човек се стреми, е да придобие живота. Ако не гладува, човек не може да придобие живота; ако пък е недоволен, той не разбира глада. – Защо е недоволен? – Защото, като получи някакво благо, не го оценява. Щом си ял веднъж, ти трябва да бъдеш доволен, да оценяваш това, което си получил.

И тъй, като задоволи глада си, човек е доволен вече. Какво трябва да прави, след като задоволи глада си? Ако е художник, ще рисува; ако е музикант, ще свири; ако е добър човек, ще прави добрини; ако е силен, ще помага на слабите. Значи, след задоволяване на глада, всеки човек трябва да свърши поне една добра, разумна работа. – В какво направление? – Много са посоките, в които човек може да прояви своята дейност. Гладът е причина за проява на разумното и доброто в човека. Ако не гладува, човек никога няма да копнее за любовта. Човек трябва да гладува за любовта, за да я прецени. Който не е гладувал за любовта и да дойде тя при него, ще я изгуби. Тя ще мине и замине край него, без да разбере той, какво нещо е любовта. Когато яде, гладният изпитва приятност. Като хване ябълката, той я помиришава и си мисли, откъде е дошла, как е расла и т.н. След това започва да дъвче, а ябълката разказва своята история. Тя казва, че е

дошла от слънцето, от красив свят; гряла се е на неговите лъчи и днес, от любов към човека, се жертвува за него. Да ядеш ябълка и да слушаш историята на нейния живот, това е цяла поезия. Каква по-голяма приятност може да има в това, да изядеш една ябълка, в която се крият Божествени енергии?

Помнете: докато не е гладувал, човек всякога е недоволен. – Защо? – Той не е разбрал вътрешния смисъл на глада. Познава ли глада, доволство изпълва живота му и той е благодарен за всичко, което му е дадено. Ще кажете, че някой е недоволен, понеже няма пари. Това не е вярно. Защо богатият, който има пари, е недоволен? Значи, парите не правят човека доволен и щастлив. Човек има знание, сила и пак е недоволен. Щом дойде гладът, той започва да оценява нещата и става доволен. След глада човек придобива всичко, което желае. Следователно, всяко нещо, което идва преди глада, идва по незаконен начин. Всяко нещо, което идва след глада, идва по законен начин. Гладувайте за великото и красивото в света, за любовта, за да разберете дълбокия смисъл на живота.

Гладът представлява сили, които се крият в женския, т.е. в мекия принцип. Той е свързан със симпатичната нервна система. Гладният усеща особено дразнение в слънчевия възел. Той става активен, очите му се отварят широко и вижда добре. С глада са свързани и други центрове: около слепоочната област и обонянието. Като гладува, обонянието му се развива силно и отдалеч още, той възприема миризмите.

Гладът е главният двигател в света, въпреки това, хората искат да го премахнат. Вместо да се освободят от него, те си създават големи нещастия и противоречия. Гладът не трябва да се премахне, но да се задоволи, да му се отвори свободен път да се прояви. Откъдето мине, гладът създава нещо хубаво. В органическия свят той прави чудеса. Тази е причината, поради която природата си служи с него като с велик, мощен двигател. Всички химически реакции се основават на глада. Стремехът на елементите да се насищат взаимно, не е нищо друго, освен задоволяване на глада им. Физическите

явления се основават също на глада. Обаче, хората се страхуват от глада. Като чуят, че глад ще настане, косите им настръхват. Радвайте се, когато гладът ви посети, защото ви дава възможност да разберете смисъла на живота. Ще кажете, че гладът мъчи хората. Това, което мъчи хората, е друго нещо, а не гладът. Гладът е Божествен подтик, на който никаква сила не може да противодействува. Който се осмели да сложи някакво препятствие на пътя на глада, сам си създава нещастия. Като знаете това, оставете глада да действа свободно. Каквото пожелае той от вас, бъдете щедри към него, нищо не му отказвайте. Жертвувайте всичко за него и не се страхувайте. Всяка жертва ще бъде възнаградена. Ще кажете, че хората умират от глад. Те умират, когато не гладуват, а не от глад. Гладът продължава живота. Който е гладувал съзнателно, човек е станал. Една от най-силните думи в речта е гладът. Когато срещнете гладен човек, знайте, че Бог го е посетил. Срещнете ли сит човек, ще знаете, че Бог е далеч от него.

Колкото и да се говори за глада, той все ще остане неразбран за хората. Благодарение на това, като ги посети, те страдат. Разберат ли го, те ще благодарят, че е дошъл да ги разтовари от излишните тежести. И след това, като им даде нещо, трябва да бъдат доволни. Ще кажете, че вълкът разкъсва овцата от глад. Това не е глад, но насилие. Голяма е разликата между глада и насилието. Гладът е онзи Божествен подтик в човека, който го кара да възприема благата, които му са дадени още отначало. Когато гладът посети човека, сърцето му се отваря широко, съзнанието му се пробужда и той започва да живее съзнателно. Който е гладувал, влиза в положението на гладния и всякога дели благата си с него. – Ако осиромашея? – Това не трябва да те смущава. – Ще напълня хамбара си с жито. – Значи, ти си страхлив човек. Обикновено богатите хора са страхливи. Мислите ли, че вие сте осигурени, ако хамбарът ви е пълен? Къде са хамбарите на растенията и на животните? Кой ги е осигурил? Растенията пускат корените си в земята – в Божествения хамбар, откъдето взимат храна, колкото им е нужно.

Днес всички хора разглеждат въпроса за хляба като социален въпрос и се чудят, как ще го разрешат. Този въпрос е разрешен вече. Ако растенията са го разрешили правилно, колко повече човек трябва да го е разрешил. Растенията пускат корените си в черната земя, толкова страшна за човека и получават от нея всичко, което им е нужно. От черната земя те вадят различни сокове и хранителни продукти. Ето защо, изпаднете ли в мъчнотии, вземете пример от растенията, които при неблагоприятни условия създават сладки плодове. Чудни са съвременните хора, които уж вярват в Бога, а при това се страхуват да не умрат от глад. Каква е тази вяра, която допуска страха в човека? Как може синът на един добър баща и на една добра майка, които са го родили с любов и полагат всички грижи за него, да умре от глад? Това е възможно, ако той съзнателно се откаже да яде. Докато яде и задоволява глада си, никога няма да умре от глад. Като влезе в почвата, житното зърно задоволява стремежа си към живот и расте. Остане ли в хамбара, не е доволно. То счита своя живот като на последен сиромас – нищо не може да придаде и придобие. – Защо? – Неговият импулс е спрял. Като знаете това, не спирайте дейността на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. С други думи казано: Не спирайте светлината, топлината и силата в човешкия организъм да се проявят.

Помнете: Гладът е първият предвестник, първият пионер, който отваря пътя към живота. Какво по-голямо благо можете да очаквате от живота? Гладът създаде устата, зъбите, езика, гърлото, хранопровода, стомаха, тънките, дебелите черва и т.н. Много добри неща е създал той. Който гладува, той се подмладява. За някои гладът е ад, но това е неразбиране и на глада, и на ада. Адът е място, където човек познава себе си. Който не разбира дълбокия смисъл на ада, казва, че той е място на мъчение. Да познаеш себе си, това не е мъчение. Човек страда, мъчи се, когато не познава себе си. Познае ли се, той се радва и благодари, че живее вече в светлина. – Еди-кой си умрял от глад. – Не, човек умира от безверие и

безлюбие, а не от глад. Мнозина се отказват да ядат от страх да не ги отровят, да не се разболеят и т.н. Наистина, понякога е по-добре за човека по-малко да яде и да гладува, отколкото да яде много, да надобелее. Когато кокошката затлъстее, господарят и слага нож на врата. Ако е суха, слаба, той я оставя да живее, не я коли.

Пак повтарям: Гладът е най-великият акт, с който природата си служи за събуждане на красиви подтици в човека. Разумна е природата. Тя следи човека, да види, какъв подтик е събудил гладът в него и веднага му дава условия за реализиране на този подтик. Това наричаме ние задоволяване на глада. То предвижда всички нужди, които гладът събужда в човека и ги задоволява. Ако гладът не е задоволен, причината за това е в самия човек. Като не разбира дълбокия смисъл на глада, той сам се поставя на противоречия и казва, че ще умре от глад. Ако едно растение изсъхва, от глад ли е станало това? Някой паразит го е нападнал и изядва, освен своето и чуждото. Ето защо, когато хората умират, причината за това е по-ниският живот, който ги е нападнал. Той се ползва от техните енергии като от свои и постепенно спира развитието им. Като знаете това, не допускайте в ума си нито една нечиста, лоша мисъл, нито в сърцето си нечисто, лошо чувство или желание. Нечистите мисли и желания са паразити, които изядват човека и го пращат на онзи свят.

Като не разбират смисъла на яденето и на глада, мнозина се запитват, защо трябва да яде човек. Трябва да яде, само след като е гладувал. Значи, между яденето и глада има тясна връзка. Който е гладувал, само той знае, какво нещо е яденето. Само гладният яде сладко. Не е ли гладувал, човек яде механически, което нищо не допринася. Яж, когато си гладен, за да ти е сладко. Яж, след като си гладувал, за да разбереш, че велико благо се крие в яденето. Гладът води към естествена, съзнателна и разумна обмяна между човека и природата.

Мислете върху глада, изучавайте го, за да разберете силата и красотата, които се крият в него. Като гладува, човек върши най-малката и лека работа в света.

Познай глада, за да разбереш смисъла на живота.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

*

10. Беседа от Учителя, държана на
5 септември 1941 г., 5 ч. с. София. – Изгрев.

Което не е

Размишление.

Като разглеждате пътя, по който се движат разумните същества, виждате две ясно очертани линии: линия на истината и линия на лъжата. За ония, които се движат по втората линия, няма по-употребимо нещо от лъжата. Те си служат с нея от осем хиляди години насам, но само трима души не могат да излъжат: човека на любовта, човека на мъдростта и човека на истината. Те правят опити да лъжат и тях, но в това отношение приличат на малки деца, които се опитват да излъжат майка си. Каквито опити да прави то, майката разбира лъжата на детето. Тя го пита: Къде беше, мама? – Около плета на съседната овощна градина. Всъщност, детето е било в градината на съседа, качвало се е по дърветата, брало е ябълки. Майката не може да се излъже. Тя познава по очите, че детето лъже.

Какво представлява лъжата? – Най-малката грешка в света, която води към най-големи опасности. При това, малките лъжи са най-опасни. Големите лъжи всеки ги вижда, не могат да се скрият, но малките са невидими. Като си служат с лъжата, хората я делят на бяла, т.е. невинна лъжа и черна – голяма, опасна лъжа. От гледището на възвишения морал, никаква лъжа не се позволява – нито бяла, нито черна. Някой разказва, че видял Слънцето, Марс, Юпитер и други някакви

* Деяние на Апостолите, 5 гл.

планети. – Нищо не е видял, това е бяла лъжа. Как може да види Слънцето, когато то е един милион и половина пъти по-голямо от земята? Друг пък казва, че слушал по радиото, как пее Карузо. И това е бяла лъжа – никакъв Карузо не пее. Някога той е пял, хванали гласа му на плоча и след това я възпроизвеждат. Изобщо, бялата лъжа е разпространена и в минералното, и в органическото царство, между растенията, животните и хората.

Сега се явява въпросът: Кои хора лъжат? – Слабите и неразумни хора лъжат, а не силните и разумни. Който лъже, той е слаб. Излязъл един турчин да се бори с един българин – и двамата големи борци. Турчинът се съблякъл и намазал добре тялото си да се хлъзга, да не може противникът му да го хване; българинът не се съблякъл, затова и не се намазал и се хвърлил в боя. Сграбчил той турчина за краката, вдигнал го във въздуха и го повалил на земята. Като се видял победен, турчинът извикал: Чакай, приятелю, не съм се намазал добре, затова ме повали на земята. Ще се намажа още един път, че тогава ще се бием. И втори, и трети път се намазал, но българинът постоянно го надвивал. Защо трябва да си служи с бялата лъжа? Защо не си признае, че е по-слаб от българина? Силата не е в маслото. Защо трябва да си служите с бели или с черни лъжи? Маслото е малка помощ, но то не решава борбата. Следователно и лъжите не оправят работите. Обичаш някого, но казваш, че не го обичаш; не обичаш някого, казваш, че го обичаш. Защо не казваш истината? Ако не обичаш, кажи, че не обичаш; ако обичаш, кажи, че обичаш. Съвременните хора са наследили лъжите на паяците, насекомите, мухите, рибите, птиците, млекопитаещите и най-последно са дошли до собствените си лъжи. Те мислят, че като излъжат, ще спечелят нещо. Не само че не печелят, но губят и това, което са придобили. Виждате, че като бутнете една мушица, тя се преструва на умряла. Щом се отдалечите от нея, тя започва да се движи. За да запази живота си, тя си служи с бяла лъжа. Който иска да я унищожи и като мъртва ще я убие. В такова положение попада и човек. Той влиза в едно духовно общест-

во, иска да го приемат за техен член, обещава да даде всичко-то си имане, да се пожертвува, да служи на Бога, но все пак задържа известна част от богатството си за себе си, като казва: Не зная, един ден може да ме изпъдят, да имам нещо на разположение. Прав е той, но ако влиза в човешко общество. Обаче, ако влиза в общество, където цари Божествен порядък, няма защо да се страхува. Човешкият и Божественият порядък се изключват взаимно. Който живее в Божествения порядък, няма нужда от хамбари; той не мисли за осигурявания; той не мисли за младост и за старост – за нищо не мисли. Ако ти трябва въздух, отвори устата си и ще приемеш, колкото искаш; ако искаш светлина, отвори очите си, тя сама ще влезе; ако искаш вода, извори има навсякъде, ако искаш храна, тропни с магическата пръчица и пред тебе ще се яви богатата трапеза. Преди да пожелаеш нещо, нуждите ти са предвидени. Като влезеш в Божествения свят, не трябва да се безпокоиш, нито да се съмняваш.

Следователно, съмнението има място само в човешкия свят, но не и в Божествения. Можеш да се съмняваш в онзи, който мери нещата с човешки везни, защото той все ще гледа да задържи няколко грама за себе си. Оттук няколко грама, оттам няколко, той мисли, че е спечелил нещо. Всяко нещо, придобито с лъжа, изчезва. Всяка философия, всяка наука, основани на лъжата, ще изчезнат. Всеки живот, основан на лъжа, ще изчезне. Красота, придобита чрез лъжа, също изчезва, изобщо, природата не търпи никаква лъжа. Защо ще правиш косата си изкуствено черна? Има естествен, вътрешен начин за почерняване на косата. Косата на човека побелява от големи скърби и грижи. За да почернее отново, бъди весел, жизнерадостен. Изхвърли всички безпокойства от сърцето, всички съмнения от ума си и косата ти ще почернее. Дали вън е облачно, или ясно, тихо или ветровито, всичко трябва да ти е приятно. Ако някой те обиди, радвай се, считай, че по-добри думи от неговите не си чул. Ще кажете, че някой ви обрал – не вярвайте в това. Как може да ви обере? Къде ще занесе откраднатите вещи? Вън от земята не може да ги занесе. Земно-

то ще си остане на земята. Лъжата и кражбата съществуват само в човешкия порядък.

Откъде дойде лъжата в света? От дървото за познаване на доброто и на злото. Това беше единственото дърво от човешкия порядък, затова Бог каза на първите човечи да не ядат от забраненото дърво. Престъпят ли заповедта Му, те ще излязат от рая. Като ядоха от плодовете на това дърво, те се скриха от лицето на Бога. Дълго време Бог вика Адам, но той не се обади. Най-после каза: Тук съм, Господи, но срам ме е да изляза пред Тебе. Защо се е срамувал Адам да се яви пред Господа? Защото бил гол. Всъщност, голотата не е нищо друго, освен лъжата в човека. Не знаеше ли Господ, къде е Адам, че трябваше да го търси? Бог знае всичко, но не искаше да види лъжата в лицето на Адам. Той му даде възможност да обмисли положението си и да изправи грешката си. Обаче, Адам излъга Господа. Той каза: Господи, жената, която ми даде, ме накара да ям от забраненото дърво. Ева пък се оправда с змията. Те скриха истината. Причината да ядат от това дърво, се дължи на желанието им да станат учени и големи като Бога. Ева беше дете на Адам. Може ли бащата да се оправдава със сина или с дъщеря си? Бащата може да накара детето си да лъже, но детето никога не може да накара баща си да лъже. Който лъже, не е роден от Бога – друг е неговият баща.

Двама бащи има в света: баща на истината и баща на лъжата. Това са два различни свята. Изучавайте се, да знаете, от кой свят сте дошли. Ако влизате в чуждите градини и късате плодовете без позволение, вие сте дете на лъжата. Ще кажете, че господарят го няма в градината. Бог е Господар на всички градини. Повдигнахте ли очите си нагоре, да попитате Господа, може ли да си откъснете няколко плода? Ще кажете, че гледате нагоре. Ако гледате към дървото, това е едно нещо; ако гледате към Бога, това е друго нещо. Позволениято идва от Господаря на дървото, а не от самото дърво. Ето защо и като ядеш, и като пиеш вода, ще вдигаш очите си нагоре, към Великия Баща на истината и ще искаш разрешение да.

ядеш и да пиеш. Не постъпваш ли така, ти се свързваш с лъжата. Ще кажете, че сте гладни, няма време да искате разрешение. Според мене, гладен е само онзи, който служи на любовта. В този смисъл, гладът е едно от приятните чувства, което води към любовта. Някои поддържат мисълта, че хората умират от глад. Досега никой човек не е умрял от глад. Много хора умират от преяждане, от лакомия, но от глад – никой. Змията каза на първите човеци, че ако ядат от дървото за познаване на доброто и на злото, ще станат богове. Те повярваха в нейните думи и ядоха. Но думите и не бяха истинни, затова се сбъднаха думите на Бога: "Който яде от забраненото дърво, ще умре". Те повярваха в лъжата, а не в истината. Който вярва в лъжата, той е мъртъв. Бог казва на всички: **Щедро давайте!** Като бръкнеш в джоба си и извадиш една монета, дай я, не я връщай назад. – Голяма е монетата, ще обеднея. – Не се страхувай от сиромашията. Ако даваш и на тебе ще дават. Не се самозаблуждавай, че си сбъркал, като си извадил по-голяма монета. Не лъжете себе си. Ако искате да станете човеци, щедро давайте. Като сеете нивата, жито ще имате; ако не я сеете, по нея плевели ще растат.

Съвременните хора говорят за висок морал, за правда, за истина, а когато трябва да доказват нещо, търсят свидетели. **Истината сама свидетелствува за себе си.** Смешно е да откраднете коня на някого, а после да викате свидетели да отричат истината. Един циганин откраднал един кон, за което го викали в съда да отговаря. Попитали го: Ти ли открадна този кон? – Не съм го крал. – Как дойде конят при тебе? – Един ден отидох в гората да сека дърва. По едно време се качих на една круша да си набера няколко плода. След малко този кон мина през гората и когато минаваше под дървото, аз се отпуснах от дървото и политнах към земята. Каква беше изненадата ми, когато се намерих на гърба на коня. Разумният съдия няма да се усъмни в това, че циганинът паднал върху коня, но ще се запита, как така, това умно животно, не отишло при господаря си, а в дома на циганина. След това, ще дойдат свидетели да доказват, че циганинът не е откраднал

коня. Обаче, съдията не се лъже, той разбира, че циганинът е крадецът на коня. Той вижда ясно, като на филм, как е станала кражбата.

Бъдещото съдопроизводство ще се съкрати, няма да има нужда от свидетели и защитници. Съдията ще покаже филма, в който е представена цялата работа. Има ли нужда тук от бели и черни лъжи? Истината е налице, няма защо да се доказва и отрича. Защо детето, което е крало ябълки, не каже на майка си, че е влизало в градината, откъснало си няколко ябълки, които скрило в джобовете си и избягало? Грешката на детето се заключава в това, че не е погледнало към Бога, да иска позволение. Като се изповяда пред майка си и обещае, че втори път няма да къса плодове без позволение, то изправя грешката си.

Помнете: **От всички се изисква чист живот, без никаква лъжа – бяла или черна.** Мъчно е, наистина, изведнъж човек да се освободи от лъжата, но трябва да работите в това направление. И религиозните, и светските хора трябва абсолютно да изключат лъжата от живота си. Някой говори нещо и казва: Истината ти говоря. Защо трябва да убеждава хората, че говори истината? Който говори истината, той е запалена свещ. Трябва ли да казва, че свещта гори? Това всички виждат. Христос казва: "Аз съм виделината на света. Дойдох между хората, за да се явят техните дела". Ако Христос слезе втори път на земята, ще бъдат ли доволни хората от Него? Те не искат да се виждат делата им. Те не искат да се откриват техните лъжи. Като изучавате хората, виждате различни методи, чрез които проявяват лъжата. Понякога е интересно да видите, как майсторски хората нагаждат нещата.

Преди години, дойде при мене един калугер, да говори малко за новото учение, да каже, че се интересува от новите идеи. На отиване ми каза, че ще дойде с приятеля си, който също бил заинтересован от учението. На другата неделя дойдоха двамата и казаха, че искали да образуват по-голяма група, да четат и работят заедно. Като се сбогуваха, калугерът остана при мене и ме помоли да му дам 150 лева, имал

нужда от пари, не му достигали. За да покаже, че е честен, че няма намерение да лъже, той извади от джоба си един часовник и ми го даде в залог, докато върне парите. – Няма нужда от залог. – Не, моля ви се, вземете го, само при това условие ще приема услугата ви. Взех часовника и се разделих и с двамата. Поглеждам след това часовника, не върви. Външно даже изглежда развален часовник. За да нямам после неприятности, да кажат, че аз съм го развалил, дадох го на майстор, да го поправи. Майсторът каза, че часовникът нищо не струва. Бутна го тук-там, взе сто лева и го върна. След няколко дни пристига приятеля на калугера и ме пита: Другарят ми остави ли при вас един часовник? – Остави. – Той е мой. – Щом е твой, ще ти го дам. Дадох му часовника и нищо не казах. В себе си, обаче, казах: Платих 250 лева за една лъжа. Аз знаех, че ще ме излъже, но исках да видя, какъв метод ще приложи. И двамата се бяха наговорили да лъжат. И двамата са артисти, притежават едно изкуство. Първият дойде да ми покаже изкуството си, но поиска за него 150 лева, а то излезе 250.

Бъдете искрени към себе си, за да различавате Божествения порядък от човешкия. Тези два порядъка са близо един до друг, както сянката до самия предмет. Човешкият порядък е сянката на Битието, а Божественият – самата реалност. Лъжата, която се шири в човешкия свят, има далечен произход. Тя се проявява на земята, но крие зародиша си в друг свят. Тя е семе, което чака условия за своето проявяване. Най-благоприятните условия за развиването и са на земята. Ето защо, земята е пробен камък, чрез който човек се изпитва, какво носи в себе си. В другите светове човек може да се крие и никой да не знае, обича ли да лъже, или не. Обаче, дойде ли на земята, никакво скриване не може да става. И децата го познават, какъв е. Докато е на земята, човек се възпитава да говори истината. Защо ще разправяш за това, което ти сам не си видял и чул? Не разнасяйте неверни новини. Ще кажете, че вестниците писали това или онова. Всичко, каквото пишат вестниците, не е истина. Четете, каквото се

пише, но се въздържайте да вадите заключения. Когато грее слънцето, всичко става: цветята цъфтят, плодовете зреят, ледовете и снеговете се топят. Какво става на месечината? – Нищо. Стремете се към Божественото Слънце, което носи в себе си живот и радост за всички живи същества. Под думата "Божествено Слънце" разбираме Божествения свят – единственият реален свят, в който не съществува нищо отрицателно.

И тъй, стремете се към придобиване на истината. Търсете я в разумната природа, а не във временните и преходни форми. Вдигнете очите си към небето, да видите проявената истина. Небето изключва всякаква лъжа, светлината – също. Тъмнината не носи абсолютната истина в себе си, защото прикрива нещата. Ако искаш да се лекуваш, излез на светлина. Светлината разкрива нещата, а тъмнината ги покрива. Светлината представлява пробуденото човешко съзнание, а тъмнината – заспалото съзнание. Ето защо, задачата на разумния свят се заключава в пробуждане на човешкото съзнание. Като се пробуди съзнанието, човек може да се лекува. Заспало ли е съзнанието му, лекуването е мълчно. Когато съзнанието е будно, човек гледа с отворени очи на своите грешки и лесно ги изправя. Ако направи някаква грешка, той не търси начин да се оправдае, но иска да я изправи. Защо ще лъже себе си, че е нервен, че не могъл да се владее и затова бил грешал? Влез в себе си, анализирай лъжата и я прати навън. Има няколко вида лъжи, които не принадлежат на човека. Щом е така, той трябва да се освободи от тях. За пример, лъжите, които съществуват в подсъзнанието, са на минералите и на растенията; лъжите на съзнанието имат отношение към животните; лъжите на самосъзнанието се отнасят към падналите ангели, които се движат между хората и ги изкушават. Знайте, че човешката душа стои далеч от лъжата. Следователно, отбягвайте и вие лъжата, да не се петните. Ще ви каже някой, че не трябва да вярвате в Бога, че трябва да си поживеете и т.н. Кога и как ще си поживеете? Когато хората спят, вие ще ходите по веселби, да ядете и пиете с другари.

Това не е живот, но разрушаване на силите в организма. Тъмнината прикрива истината. Тя създава облаците в духовния свят; тя помрачава съзнанието. Не мислете, че можете да излъжете Бога. Вие сте пред лицето Му, което е светлина. Кой може да закрие светлината? Не лъжете себе си, т.е. своята душа; не лъжете ближния си; не лъжете и Бога. Най-малката лъжа ще ви обезсили, няма да ви спаси. Говорете всякога истината, за да не изгубите вярата си, да не затворите пътя на любовта и на светлината в себе си.

Новото възпитание изключва всякакъв вид лъжа, бяла или черна. Остане ли най-малката следа от лъжа в човека, той губи и последната си сила. Като не знаят това, хората мислят, че отвън отнемат силата им и се пазят едни от други. Някой се страхува да седне близо до своя познат, да не отнеме силата му. Това е неразбиране на нещата. Единственото нещо, което отнема силата на човека, е лъжата. Ще кажете, че не можете да търпите някого. Това е лъжа. Не можете да го търпите, защото не носи нищо за вас. Ако носи хляб, пари, ще го търпите. За някого пък казват, че е добър. Защо е добър? Защото носи блага за вас. Не се лъжете от привидните отношения. В тях се крие лъжата. За да я познавате, трябва да развивате обонянието си. Лъжата се познава по миризмата, която отделя. Всички видове лъжи имат лоша миризма, но различни са миризмите им: някои лъжи миришат на гниещи цветя и растения, други – на развалено месо и т.н. За да не попадате на миризми, които понижават разположението на духа, търсете любовта, която изключва всички видове лъжи, които отнемат здравето, силата, живота на човека. В този смисъл, казваме: **Любов е това, което изключва лъжата и внася истината; любов е това, което изключва смъртта и внася живота; любов е това, което изключва болестите и внася здраве; любов е това, което изключва тъмнината и внася светлина.**

Сегашните хора се стремят към нов живот, към нови разбирания. Това може да се постигне само тогава, когато се изключи лъжата от живота. Следователно, изключете лъжата

от миналото, във всичките и форми, както и сегашната лъжа. Няма живо същество в света, което да не познава лъжата и да не си служи с нея. И паякът, колкото и да е малък, прави мрежа, да заблуждава мушиците, да ги яде. Това е лъжа. Някой заградил едно място, сложил ключ на вратата и казва, че това място е негово. И това е лъжа. Собствени неща са само онези, които човек може да занесе със себе си на онзи свят. Кой човек досега е взел със себе си на онзи свят къщата, мястото, нивите си? Единствените неща, които човек може да занесе със себе си и на онзи свят, това са истината, любовта и знанието. Всичко друго, което след смъртта му остава на земята, е лъжа. Ще каже някой, че до гроба ще ви бъде верен. И това е лъжа.

Млад момък се разхождал в гората със своята възлюбена. Той и казал: Драганке, на мене ще разчиташ. Виждаш ли тази пушка в ръката ми? Голям герой съм. Нека се опита някоя мечка да излезе срещу мене. Веднага ще я поваля на земята. Драганка се усмихва доволно, вярва и уповава на своя Стоян. Ето, че една мечка излиза от гъсталака и тръгва срещу тях. Стоян веднага се покатерва на една стара круша, а Драганка, като не могла да го последва, легнала на земята и се престорила на мъртва. – Не се страхувай, Драганке, аз ще стрелям отгоре, казал Стоян. Мечката подушила оттук-оттам Драганка и като разбрала, че е много страхлива, отдалечила се от нея и продължила пътя си. Стоян веднага скочил на земята и казал: Драганке, какво ти каза мечката? – Каза ми друг път да не разчитам на такъв герой като тебе.

Питам: Какъв човек е този, който бяга от страдания? Може ли да се нарече герой? Който не страда, не може да бъде наследник на благата в живота. Страданието е работа, която човек непременно трябва да свърши. След това идва радостта. Страданието е неизбежен път. Щом Христос не може да избегне страданията, обикновеният човек още по-малко може да ги избегне. – Защо страда Христос? – За лъжите на хората. Който живяха с лъжи, имаха всички блага на земята, но вътрешен мир нямаха. Човек се нуждае от богатството на

истината, на красотата, на здравето, на знанието, а не от богатството на лъжата. Човек не се нуждае от лъжливия живот, който свършва с гроба и с червеите. Който лъже, ще умре като обикновен човек и червеи ще го ядат. Внесете истината в тялото си, знанието в ума си и любовта в душата си, но доброволно, съзнателно, без никакво насилие. Където е любовта, там всичко се нарежда добре. Любещият е осигурен, няма защо да се страхува. Той е готов да дава, но и другите му дават. Ако има две ризи, две дрехи той дава едната на онзи, който нищо няма. Той живее според Христовия закон.

Много примери има из живота на хората, които могат да ви убедят в истината, да я приемете без никакво колебание и съмнение. Защо ще се колебаете в това, което даден човек е преживял и опитал? Щом той вярва в нещо и вие ще вярвате. Не може човек да ви убеди в нещо, ако той сам не вярва в него. Не можете да разберете даден въпрос, ако този, който ви го предава, сам не вярва в него. Затова е казано, че ученикът не може да бъде по-горен от учителя си. Следователно, когато учите някого, или когато му проповядвате, вие не можете да му дадете повече от това, до което сами сте дошли.

Сега, да се върнем към лъжата. Невинна е лъжата, особено бялата, но в началото си. Колкото повече минава времето, последствията идват едно след друго и от малката лъжа, се произвежда голям пожар. Страшни са последствията на лъжата. Ние я наричаме дреха, която покрива всички престъпления. Ето защо, не питайте, кога ще изчезнат престъпленията, но питайте, кога ще изчезне лъжата. Когато лъжата изчезне и престъпленията ще изчезнат. Ако искате да не правите престъпления, освободете ума, сърцето и тялото си от лъжата.

И тъй, освободете се от лъжата, във всичките и форми и благодарете за всичко, което ви се дава. Ако имате само хляб за ядене, благодарете и яжте с любов. Благодарете за всичко, което ви обикаля. Благодарете за слънцето, за звездите, за месечината. Всичко е създадено за вас, да се учите и да се ползвате от него. Благодарете, че сте дошли на

земята, макар и извън рая. Ако животът извън рая е толкова красив, можете да си представите, колко е красив той в рая.

Хранете ума, сърцето, тялото, душата и духа си с истината. – Защо? – За да бъдете свободни. Казано е, че истината ще ви направи свободни.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проходил.

*

11. Беседа от Учителя, държана на
17 септември 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Възелът

Размишление.

Какво нещо е човек? Много определения се дават за човека, но ние ще дадем още едно: **Човек е възел от възможности и условия.** Някои разглеждат човека като съчетание на дух, душа, ум и сърце. Всички признават ума и сърцето, понеже имат съответни органи. Духът се признава като нещо, което е разпространено навсякъде. Дойдат ли до душата, явява се спор: идни признават съществуването ѝ, други я отричат. Не е лошо да се спори. Понякога спорът решава противоречията. Когато спорят двама души, всякога силният побеждава. Слабият губи и плаща глоба. Ако слабият мисли, че ще победи, той е на крив път. След всичко това се проповядва, че Бог е милостив, че ще прости на слабите и на грешните хора грешките, които правят. Светът не е създаден нито за слабите, нито за грешните. Той се нуждае само от силни и праведни хора. Затова, именно, проповядвайте на слабите да станат силни; проповядвайте на грешните да станат праведни. Обаче, не е простено на силния да стане слаб, на праведния да стане грешен, или на учения да стане невежа.

Често хората се запитват, защо не успяват в живота си. Много естествено, неуспехът се дължи на нездравословните условия, на материалния и социален живот на хората. За пример, всички говорят за патриотизъм, за любов към отечество-

* Йоан 11:9, 10.

то. Според мене, това чувство е естествено в човека. Къде е отечеството на житото? – Нивата. Може ли житото да не обича нивата, от която извлича хранителните вещества? Житото обича нивата, но още повече обича господаря на нивата. Ако той не беше го посял, нивата сама нищо не би дала. Същото се отнася и до човека. Щом обича отечеството си и говори за него, преди всичко, ще обича Господаря на отечеството и ще говори за Него. Не можеш да обичаш майка си и баща си, а да не обичаш мястото, където те живеят. Следователно, щом обичаш онези, които са те родили, непременно ще обичаш и мястото, където си се родил, учил и живял. Като обичаш майка си и баща си, ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора.

Сега ние говорим за любовта, но не за преходната и привидна любов, с която светът е пълен. Където погледнете, все на преходната любов се натъквате. Достатъчно е да надникнете в двора на някой стопанин, за да видите десетки кокошки добре угоени, свободно се разхождат около модерни курници. От време навреме стопанинът излиза да ги нахрани и самодоволно поглежда към тях. Ще кажете, че той обича кокошките. Обича ги, но заради себе си. Един ден той взема ножа, влиза в курника, хваща една от добре угоените кокошки и прерязва врата ѝ. Какво допринесе стопанинът за повдигането на своите кокошки? Освен, че нищо не допринесе, но отнема и живота им. Как постъпваха едно време българските пчелари с пчелите си? За да вземат всичкия мед, те запазваха само онези пчели, от които могат да изкарат царици, а останалите избиваха. Днес пчеларите са по-човеколюбиви, те правят модерни кошери и когато трябва да вадят мед, опушват пчелите само да ги замаят. Взимат мед, колкото им трябва и остават една част за пчелите. В миналите епохи са постъпвали жестоко и с християните. Всеки, който признавал Христос за Син Божи, бивал преследван и жестоко измъчван. И до днес още изпитват, в какво вярваш, какво мислиш за Христос. Вярвам в това, в което и ти вярваш. За Христос знай, че никой не познава Отца, освен Синът, към Когото Отец благоволи.

Съвременните хора искат да бъдат силни, добри, разумни, но те трябва да знаят, в какво се заключава доброто, силата и разумността. Силен е онзи, който превъзхожда слабия по ум, а не по физическа сила. Ако е въпрос за физическа сила, слонът е по-силен от човека, но човек го управлява и го кара да му служи. Сложете едно дете на гърба на слона, дайте му чукче в ръката, с което да удря леко слона и последният ще слугува на детето. Човек управлява силния слон с ума си. Първоначално, когато човешкият ум не е бил развит, както днес, човек се намирал в положението на дърво, което расте, развива се, дава плод, но остава неподвижно на едно място. С постепенното развитие на ума, човек проявявал по-големи възможности, докато е достигнал сегашното си положение. Един ден, когато достигне съвършенство, човек ще мине в еволюцията на ангелите и ще разполага с по-големи възможности за развитие и работа.

Както и да се проповядва на хората, в края на краищата, те ще се питат, защо Бог е създал света такъв, какъвто го виждаме днес. Само онзи може да си отговори правилно на този въпрос, който разбира езика на твърдата материя и всички живи същества по нея, на водата, на въздуха и на светлината. Който разбира езика на материята, той влиза във връзка с Божия Дух и се разговаря с Него. Човек не може да си представи, че водата, въздухът, светлината имат език и могат да се разговарят с човека. Идете край морето, вслушайте се във вятъра, в морските вълни, да чуете, как те говорят. Поетите описват този разговор във вид на речи, по-силни и по-слаби, според нуждите. Вятърът вее, водата се пени, плиска се в камъни и в брегове и вършат своята работа. Ако не се движи, водата ще се вмирише. Следователно, за да не се вмирисва водата, да не стои без работа, вятърът и идва в помощ. Който не разбира езика на разумната природа, отделя нещата едно от друго – светлината от въздуха, въздуха от водата, водата от твърдата материя и по този начин изгубва връзката между явленията на целокупния живот.

Като разглеждат въпроса за създаване на живота, хората казват, че човек е направен по образ и подобие на Бога, а всички останали – камъни, растения, животни, са създадени чрез Словото на Бога. В същност и човек е създаден чрез Словото. Бог се посъветва със Словото, как да създаде човека и реши да го направи от пръст. Той взе пръст, направи човек и вдъхна в него дихание на жива душа, т.е. вложи в него Божественото, частица от Бога. Днес всички искат да знаят, каква е била материята, от която Бог е направил човека. Ако ви се каже, ще разберете ли? Тя е била съставена от множество частици: електрони, протони, еозотрони и неотрони. Първите два вида частици са електроположителни, третият вид – електроотрицателни, а четвъртият – неутрални. Материята крие в себе си известна разумност. Човек трябва да изучава проявите на разумността в цялата природа. Само по този начин той вижда, колко много има да се учи. Достатъчно е да погледне на себе си, да види, колко много неща не знае. Той не знае, как са създадени очите, носа, устата, веждите, клепачите, ушите му. Той не знае, че за създаване на неговия организъм са работили разумни и възвишени същества и то в продължение на хиляди и милиони години. Не е лесно да се създаде материята за съграждане на човешкия организъм. Богословите казват, че Бог създал света в шест дни. В шестия ден Той направил човека. Когато турчинът слуша да му говорят неща, които за него са невероятни, той казва: И да видиш, да не вярваш. В Писанието пък е казано: "За Бога тысящите години са като един ден и един ден е като тысящи години". Следователно, шестте дни, за които се говори в Писанието, се равняват на шест Божествени дни. В един Божествен ден влизат милиони години. Според едни учени, от създаването на света са изминали осем хиляди години, според други – два милиарда и 500 милиона години. Кое от двете твърдения е вярно, не се знае. Важно е, че времето и пространството са относителни величини. За разумните хора, колкото по-дълго е времето, толкова по-добре. За глупавите хора, колкото по-кратко е времето, толкова по-добре. Времето и пространство-

то са образи на мисълта. Мравките не се нуждаят от големи пространства, но за човека са нужни. Ако го затвориш в ограничено пространство, той ще направи дупка, но пак ще излезе на простор. Човек търси простора. Ще дойде ден, когато и земята ще му бъде тясна, ще иска да отиде на Слънцето, там да живее. Ако може да стане това, той ще се върне обогатен, с големи знания. Той ще разправя чудни неща за Слънцето, но малцина ще му вярват. Повечето хора ще го считат за фантазър, който разказва приказки от "Хиляда и една нощ".

И тъй, невъзможно е днес да се говори на хората за Слънцето. Те не са готови да възприемат истината. Ако речете да им говорите, ще обремените мозъка им толкова, както, ако сложите на гърба на слабия човек товар от 200–300 кг. Той ще изнемогне от голямата тежест. Който не е готов да възприеме истината, той разглежда нещата отвън и прави заключения, достъпни само за неговия ум. Такова е положението на всеки, който не разбира Свещената книга на живота. Той се задоволява да гледа външната ѝ страна, не е готов още да проникне в нейното съдържание и смисъл. Както книгата е жива и съдържателна за онзи, който я разбира, така и Слънцето е жива, разумна книга, която малцина четат и разбират. Всяка сутрин Слънцето изгрява и от невидимия свят ви запитват: Прочетохте ли днешната страница от книгата? Слънцето е книга, върху която всеки ден Бог пише нещо ново. Ще кажете, че Слънцето е неразумно. Как е възможно от едно неразумно същество да излиза такава светлина, на която плодовете зреят, цветята цъфтят, снеговете и ледовете се топят? Светлината, която Слънцето праща към всички планети, показва, че там живеят високоинтелигентни и разумни същества.

Както и да се разглежда въпроса за Слънцето, за човека е важно да се ползва от неговата светлина и топлина, да придобие нещо. Един ден очите му ще се отворят и той сам ще провери нещата. Затова казваме, че велико бъдеще очаква човека. Засега той се намира в своето детинство. Много години още трябва да работи, да се учи, да минава от една планета в друга, докато дойде до зряла възраст. Той ще бъде жител не

само на Земята, но и на Венера, на Марс, на Юпитер. Когато мине през всички планети и придобие нещо ценно от тях, той ще отиде на Сириус, където ще прекара дълго време. Оттам той ще отиде на друго Слънце, около което се въртят всички слънца на вселената. Това значи, да влезе човек в Царството Божие, да стане негов гражданин. Казвате: "Зяй, коньо, за зелена трева". Положението на младата мома, на учения човек не е ли същото? Младата мома чака с години, да дойде нейният възлюбен, да я направи щастлива. Младият учен работи с години, прави научни изследвания и открития, очаква деня, когато ще го признаят за велик учен и ще получи висока титла. Какво получава най-после? След години откритията му се опровергават. Това, което твърди сегашната наука, след хиляди години нищо няма да остане от него. В бъдеще и децата ще знаят това, което големите учени днес знаят. Радвайте се, че всичко се развива, върви напред. Има какво да учи човек. Заслужава да се живее.

Като ученици на живота, трябва да имате свещено чувство към Първата Причина на нещата, а оттам към всички хора. Няма ли това чувство в себе си, всичките ви работи ще остават назад. Любовта към Бога и към ближния прави човека силен и мощен. Само по този начин съзнанието му се пробужда и той вижда, как трябва да се живее, разбира, че е време да се откаже от детинските си схващания. Не е лошо да бъде човек дете, но разумно дете, което да възприема новото. Не е лошо да бъде и стар, но да не е утвърден в своите възгледи. Младият лесно приема новото, а старият мъчно се отказва от това, което е научил. Дойде някой религиозен при мене и ми разправя, че знае Библията наизуст. Той мисли, че всичко знае, но ако го накарам да ми изтълкува някой стих, ще се откаже. Кой религиозен може правилно да изтълкува стиха: "Аз съм пътят, истината и животът". Правилното тълкуване подразбира проникване в мисълта, която Христос е вложил в стиха. Две хиляди години са изминали от времето на Христос, но малцина могат да определят точно, какво означава думата "път", за който Христос е гово-

рил. Ще кажете, че в Библията е писано всичко. Наистина, много неща са писани в Библията, но много още има да се пишат. Йоан казва, че Христос е говорил много, но всичко не е написано. Не една Библия, но още много Библии има да се пишат, в които да се вмести това, което Христос е говорил.

Като говорят за Библията, която е писана от човечи, всички я считат за свещена книга. Дойдат ли до главата, в която се крият неща, писани от векове, малцина се замислят за нея. Според мене, единствената свещена книга, която всеки човек има в оригинал, това е човешката глава. Освен написаното вече, всеки момент в нея се пише новото, което човек преживява. В това отношение, главата представлява Новия Завет на човечеството, а стомахът – Стария Завет. Всичко, което Христос е говорил преди две хиляди години, е написано в главата. Това, което днес говори, пак се пише в главата. Съвременните хора не разполагат още с нужната светлина, да четат и разбират това, което е писано в главата им, както и онова, което всеки ден се пише. Докато има светлина, човек чете, разбира и минава за учен. Щом изгуби светлината си, той вече не може да чете, нищо не разбира и минава за невежа. Следователно, ползвайте се от светлината на съзнанието си, за да четете в оригинал свещената книга, написана в главата ви и чрез нея да коригирате свещената книга, въвн от главата ви. Казано е в Писанието: "Ще напиша закона си в сърцето на човека". Значи, сам Бог е написал закона си в човешкото сърце. Който има светлина, той чете Божия закон в оригинал и оттам го превежда на хората. И Мойсей написа законите по същия начин. Той ги четеше в главата и в сърцето си в оригинал и ги превеждаше на език, достъпен за онези, които нямаха светлина, сами да четат и разбират. Оригиналт, който се намира в човешката глава и в човешкото сърце, философите наричат "акашови записи". Когато казваме, че човек е готов да служи на Бога, имаме предвид онзи, който чете в оригинал Божия закон. Дойде ли съмнението и колебанието в него, той е изгубил оригинала и чете някой превод, в

който непременно има грешки. Любов, която внася в човека съмнения, колебания, подозрения, е преводна. Любов, която изключва съмненията и колебанията, е оригинална, вечна. Който носи вечната любов в себе си, той оценява любовта на Бога, оценява възможностите и условията, които му са дадени и благодари за всички блага, с които се ползва. Кажеш ли на някого, че го обичаш, значи: оценяваш любовта му, оценяваш възможностите и условията, с които се ползваш и благодариш за благата, които животът ти дава. Благодарете и за най-малката любов, понеже тя е Божествен подтик, който дава условия за развитие. Радвайте се и благодарете, когато сте здрави или болни. Като здрави ще научите едно нещо, а като болни – друго. Болният става мек, внимателен към себе си и към окръжаващите. Като оздравее, той започва да цени онова, което по-рано не е ценял. Ще кажете, че болестите спъват човека. На физическия свят не може без спънки. Вземете цигулката и вижте, колко спънки има. От един тон до друг има малки спънки. Чрез такт и ритъм човек се справя със спънките. Паганини се е отличавал с необикновен такт, ритъм, техника, вещина в свиренето. Той притежавал още едно качество: като свирел, вкарвал двойника си в цигулката и като свършвал, двойникът отново влизал в тялото му. Благодарение на тази способност, Паганини подражавал майсторски човешкия глас. Когато свирел, не могло да се познае, човек ли пее, или се свири. Каквито качества са нужни на добрия цигулар, такива са нужни и в живота на всеки човек. Ще дойде ден, когато двойникът на човека свободно ще излиза и влиза в тялото му. Днес, обаче, малцина са дошли до това постижение. Опасно е да излезе двойникът на човека от тялото му и да не може да се върне назад.

Един виден цигулар занесъл цигулката си на поправка. Той имал цигулка Страдивариус. Майсторът прегледал цигулката, видял, каква поправка и предстои и поканил цигулара да седне за малко, докато поправи инструмента. След това той взел нож и разрязал цигулката на две части, по дължина и започнал да я поправя. Като видял това, цигуларят изгубил

съзнание и паднал на земята. – Защо? – Двойникът му бил в цигулката. Като разрязали цигулката, разрязали и двойника му и той не могъл да издържи тази операция.

Христос казва: "Не се свързвайте със света". Това значи: Обичайте, без да се свързвате с предметите или с лицата. Свързвате ли се, ще пострадате, особено, ако любимите ви неща са неустойчиви. Следователно, ако имаш цигулка, на която си свирил няколко години, не я давай в чужди ръце. Всяко нещо, с което си работил, или което си употребявал, не го продавай, нито на заем го давай. Не давай на заем нито ума, нито сърцето, нито тялото си. Казано е в Писанието: "Оставете телата си в жертва жива, света и богоугодна". Значи, изключение може да се прави само за Бога. Той е единственият, за Когото можем да пожертвуваме всичко, което ни е дадено – и ум, и сърце, и тяло. Той се е пожертвувал за нас и ние ще се жертвуваме за Него. На хората ще помагаме от любов, а на Бога ще служим и за Него само ще се жертвуваме. Това е новото разбиране на живота.

Казвам: Който живее за Бога и Бог ще му помага. Направете опит, да живеете за Бога и ще видите, как се нареждат работите ви. Ако животът ви е богоугоден, житото ви ще израсте навреме, ще бъде всякога полято и ще даде добър клас. Като се молите на Бога, молитвите ви ще бъдат чути. Преди години, в Новопазарско настанало голяма суша. Цели три месеца не паднало капка дъжд. Дошла есента, но земята била много суха, не могла да се разкопае, да се посее житото. Селяните от 15 турски села се събрали, да се молят на Бога за дъжд. Молитвата им била сърдечна, благодарение на което, до вечерта още получили отговор – завалял силен, благодатен дъжд. Селяните от едно съседно българско село си казали: Няма защо и ние да се молим за дъжд. Ако Бог чуе молитвата на турците и прати дъжд на земята, ще прати и на нас. Какво се случило? Над българското село не паднала нито една капка дъжд. Много естествено, те не са се молили. Ето защо, когато съседът ти се моли, моли се и ти, няма защо да чакаш наготово. Детинско разсъждение е, да очакваш на молитвите на

другите. Бъдете деца, но разумни. Не критикувайте нещата, но работете. Вижете, какво можете вие да направите, а не критикувайте, защо светът е създаден по този начин. По кой начин трябва да бъде създаден светът? Човек може да философира, да разсъждава върху отвлечени въпроси, но да знае, че той сам не е в състояние да направи нищо повече от това, което Бог е създал. Ако си въобразява, че може да направи нещо повече, отколкото са възможностите му, той съвсем ще се обърка.

Един професор от Бостънския университет развивал пред студентите си въпроса за човешкото "аз" и толкова се увлякъл, че забравил името си; забравил той ли е, или друг някой. Трябвало да мине известно време, да отиде у дома си и да пита жена си, той ли е професорът Браун, или не е. Страшно е състоянието на човека, когато друг някой влезе в съзнанието му и го измести.

Във Варненско, един каруцар пътувал от едно село до друго, със своята здрава кола, впрегната с два силни коня. Трябвало за малко време да се отбие в един хан. За да не остави колата сама, той дал юздите на конете в ръцете на едно момче, като му казал: Качи се на колата и карай бавно, аз ще те стигна. Момчето се качило на колата, ударило конете и те започнали да бягат толкова силно, че не могли да се спрат. След това трябвало каруцарят да тича подир колата си час и половина, докато я стигне. Ще кажете, че момчето не било разумно. Казвам: Не поверявайте юздите на своята мисъл на едно неразумно дете. Ако иска да се качи на колата ти, нека се качи, но не без тебе. То може да седне на първо място, а ти на второ, но юздите трябва да бъдат в твоите ръце. Не поверявай юздите на сърцето си на никого. След всичко това някоя мома казва, че подарила сърцето си на един момък. Това не е вярно. Нито момата може да подари сърцето си на момъка, нито момъка – на момата. Никой не може да живее без сърце. Обаче, сърцата и на двамата могат да бъдат в хармония. Това означава истинска жертва.

Любовта се извява в хармонията. Тя не търпи никаква дисхармония, никакво двоумение. Затова е казано, че двоумният е непостоянен във всичките си пътища. Двоумиш ли се, ти нямаш любов, не си разумен. Разумният лесно се справя с мъчнотиите си. Той има критически ум: разглежда фактите, съпоставя ги и от тях прави вътрешен извод, чрез който разбира законите на природата и правилно ги прилага.

Помнете: Любовта съдържа всички методи, чрез които човешкият дух укрепва, човешката душа възраства, човешкият ум се просвещава и човешкото сърце се повдига и обновява. Любовта не само обновява и подмладява човека, но тя внася новото в света. Не може ли да направи това, тази любов е обикновена, човешка, преходна. Търсете щастието не по външен начин, а по вътрешен. Вътрешният начин подразбира проява на вътрешните възможности. Вярвайте в себе си, т.е. във вътрешните възможности, които са вложени във вас. Ако срещнете стар човек, не казвайте, че ще остарееете като него; ако срещнете болен, не казвайте, че ще се разболеете; ако срещнете слаб, хилав човек, не казвайте, че и вие ще станете като него. Не допускайте нищо отрицателно в себе си.

Дръжте в ума си само положителни мисли и казвайте: Вярвам в младостта, която изключва старостта и смъртта; вярвам в мъдростта, в светлината и знанието, които изключват глупостта, тъмнината и невежеството. Старост, която затъпява човека, не е остаряване, но оглупяване. Ние не вярваме в такава старост. Ние вярваме в тази старост, която носи знания, която дава сили и на 120-годишния човек да работи и да помага на близките си. Не се поддавайте на внушения, които се крият в далечното минало на човека. Помнете, че човек е възел, в който се кръстосват хиляди мисли, чувства и желания от миналото. По закона на наследствеността тия мисли и желания, рано или късно, ще се реализират или от самия човек или от неговите деца.

Един човек, още в младините си, имал желание да извърши някакво добро, или едно престъпление, но по известни

причини не могъл да го реализира. Не се минало много време, едно от неговите деца или внучета реализирало неговото желание без да знае, защо го е извършило. Значи, семената на нашите мисли и желания, като зародиши, съществуват в даден човек, но намират благоприятни условия за реализирането си в младото поколение и там се проявяват. Ето защо, сегашните хора проявяват чрез внушение подтиците на миналите поколения. Бъдещото поколение ще прояви подтиците на сегашното. За да не се реализира злото на миналото, нито на бъдещето, превръщайте злото в добро. – По какъв начин? – Чрез молитва, чрез мисъл, чрез добър и правилен живот. Когато се намерите пред някоя криза от внушения на миналото, молете се на Бога да ви постави на пътя на добрите внушения, тях да реализирате. Само по този начин ще вървите в правия път – в пътя на любовта. Единствената сила, която може да извади човека от лабиринта на сегашния живот и да го постави на спасителния бряг, е любовта.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Т. м.

*

12. Беседа от Учителя, държана на
10 септември 1941 г. 10 ч. пр.об. София. – Изгрев.

Малкият опит

Размишление.

Защо ходят децата на училище? – Да се учат. Защо е дошъл човека на земята? – Да се учи. Значи, земята е училище, в което човек първо се запознава с учителите и професорите си, а после и със своите съученици. Той може да се запознае с най-добри учители и професори, но това не е достатъчно. Той трябва да научи това, което чуе от учителите си. Знанието, което човек придобива на земята, трябва да мине през трите свята – през физическия, духовния и умствения. С други думи казано: първо човек трябва да възприеме знанието, после да го разбере и след това да го приложи. Само това знание става негова плът и кръв; само това знание може да занесе човек със себе си на онзи свят. Знание, което не е станало плът и кръв на човека, не е истинско. То лесно се изпарява. То е подобно на лед, който се стопява и на вода, която се изпарява. Като остарее, човек лесно забравя и се оплаква, че паметта му отслабнала. Бащата пушил тютюн, сложил лулата си зад ухото, но забравил, къде я е сложил и я търси по цялата къща: тук лула, там лула – няма я. Пита жена си, децата си – никой не я е видял. Най-после малкото дете казва: Татко, лулата е зад ухото ти.

Коя е причината за отслабване на паметта? Има много причини за това. Една от причините се дължи на разстройство на нервната система. Когато нервната система на човека е

разстроена, явяват се различни болести – във физическия, в духовния и в умствения живот на човека. Ние казваме, че човек е нарушил някой от законите на трите свята. За пример, когато наруши някой закон във физическия свят, човек страда от стомах или коремоболие. Той се оплаква, че стомахът му е разстроен. Причината се крие или в преяждането, или в недояждането. И едното, и другото са крайности, които влияят върху здравето на човека. Ако не яде, колкото е нужно, човек ще се намери в положението на магарето на Настрадин Ходжа, който постепенно намалявал количеството на храната му. Магарето отвикнало да яде, докато един ден умряло.

Човек трябва да яде толкова, колкото да придобие нещо. Като сее жито, човек очаква някаква придобивка на физическия свят; като прави добро, той очаква някаква придобивка в духовния свят. Да спечелиш един приятел на земята, това е придобивка в духовния свят. Материалните блага са разменна монета на физическия свят, добрите приятели и чувства са разменна монета в духовния свят. Колкото повече приятели имаш в духовния свят, толкова по-добре се нареждат работите ти на физическия свят. Интелигентността и любознателността са разменна монета между същества в умствения свят. Ако влезете в общество между учени хора, вие можете да се свържете с тях, само ако имате умствени интереси, т.е. ако се интересувате от това, с което те се занимават. Нямайте ли интерес, подобен на техния, те остават чужди за вас.

И тъй, всяко нарушаване на физическите закони, произвежда разстройство в стомаха, корема и червата; всяко нарушаване на духовните закони произвежда разстройство в дробовете, т.е. в чувствата на човека; всяко нарушаване законите на умствения свят, произвежда разстройство в главата. Обаче, физическият, духовният и умственият свят са така тясно свързани, както този и онзи свят. Ето защо, в който свят греши човек, това се отразява върху целия му организъм. Също така казваме: дали греши на този или на онзи свят, човек еднакво носи последствията на своите грешки.

Какво представлява онзи свят? За да познаете онзи свят, вие трябва да познавате трите страни на физическия свят – физическата, духовната и умствената. И онзи свят, наречен духовен и Божествен, също така има по три страни – физическа, духовна и умствена. Ако разглеждате физическата страна на физическия, духовния и умствения свят, ще видите, че те, колкото си приличат, толкова се и различават. Физическата страна на физическия свят е най-неуредена, в духовния свят е по-наредена, а в Божествения е съвършено устроена. Ако пожелаете нещо на физическия свят, много време трябва да мине, докато се реализира. За пример, искате хляб. Първо трябва да имате жито, да го смелите, да омесите брашното, да го опечете и най-после ще видите хляба на трапезата. Материалните работи в Божествения свят стават изведнъж. Достатъчно е да пожелаете да си хапнете хляб и пред вас вече стои един голям хляб. Ако пожелаете да се разходите, пред очите ви се откриват големи градини, обширни полета и високи планини, по които свободно можете да пътувате.

Един млад селянин често пътувал от едно село на друго и за да съкращава пътя си, минавал през една гъста гора. За да го предпази от нещастия, баба му казала: Синко, ще ти дам няколко заклинания, с които ще си послужиш, когато се натъкнеш на някаква опасност. Веднъж той минавал през гората и видял, че срещу него идва мечка. Какво да прави? Спомнил си за заклинанията, дадени от баба му и приложил едното, но мечката продължавала пътя си. Приложил второто – никакъв резултат; приложил третото заклинание – мечката не мислила да се отбие от пътя си. Най-после приложил последното заклинание – качил се на една стара круша. Тук намерил спасението си.

Мнозина намират спасението си на някое високо дърво. Те не се нуждаят от заклинания. Много естествено, щом се качиш на крушата, никакво заклинание не ти трябва. Лесно е да отбиеш мечката от пътя ѝ, ако внесеш в ума и една противоположна мисъл. Мечката е страшна, когато си отмъщава, тя е злопаметна. Десетки години минават, но тя помни, както

доброто, така и злото. Вие можете да забравите, че сте ѝ направили зло, но тя никога не забравя.

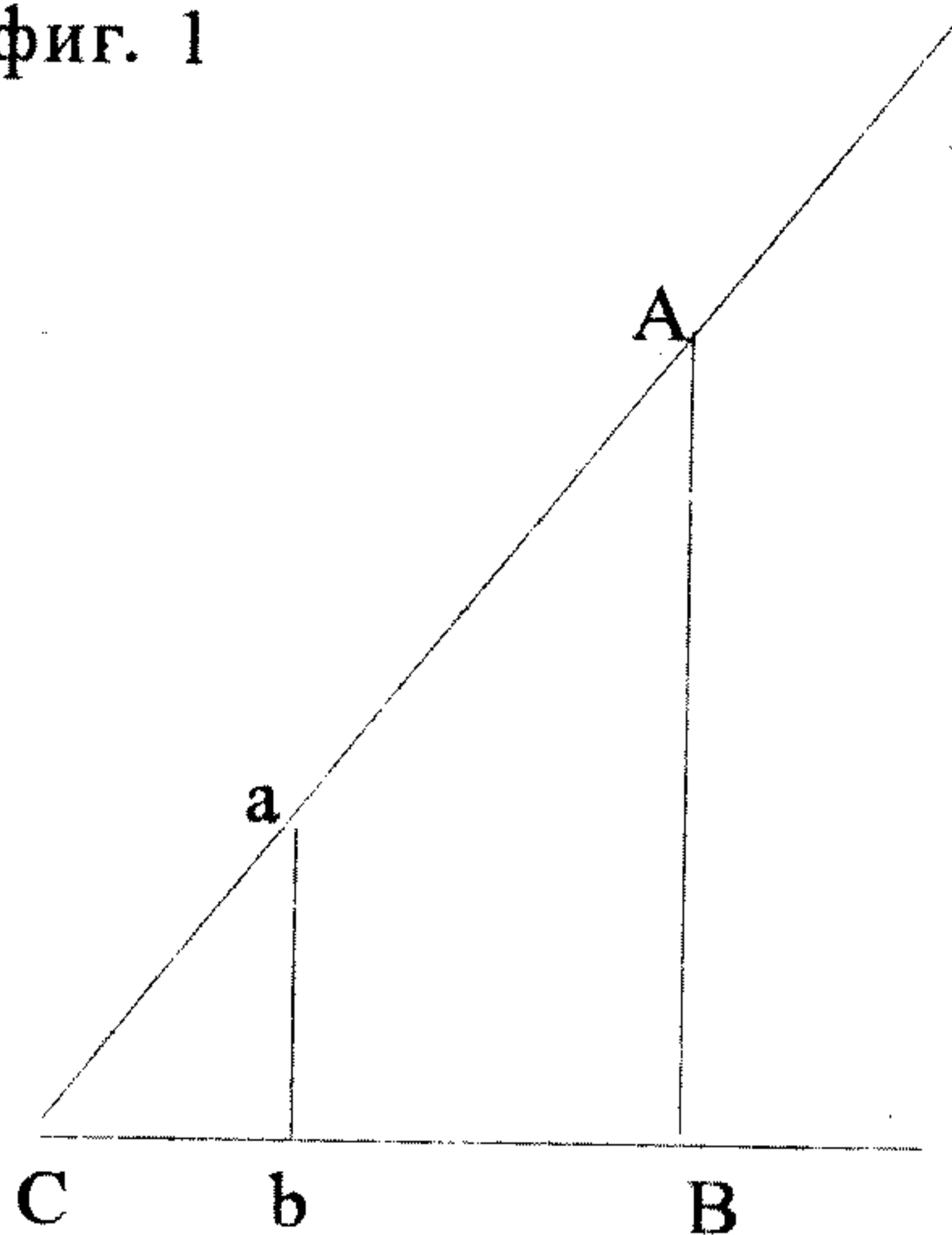
На какво се дължи злото? На неорганизираната материя. Човек се стреми към злото, понеже то представлява организирана материя. Като разменна монета, златото определя отношенията между хората, дава им възможност взаимно да си услужват. Колкото по-културни са хората, толкова по-големи услуги си правят. Във **физическия свят** разменна монета е работата, която се заплаща с пари; в **духовния свят** разменна монета са чувствата. Колкото по-добри чувства има човек и колкото е по-разположен, толкова е по-богат. Ако храни лоши чувства в себе си, той няма добро разположение на духа, поради което минава за сиромас. В **Божествения свят** разменна монета са мислите. Преди да дойде до работата, човек минава през няколко фази: мъчение, труд и работа. Тези фази съществуват в духовния и в Божествения свят. Грамадна е разликата, обаче, между фазите във физическия, духовния и Божествения свят. За пример, на физическия свят едно същество се мъчи по един начин, в Божествения свят – по друг начин. И причините за мъчението са различни.

Някое разумно същество от Божествения свят иска да слезе на земята, да помага на хората, но не му се отваря път. Като не може да постигне желанието си, то се мъчи, но благородно е неговото мъчение. – Къде е Божественият свят? – В организираната човешка мисъл. – Къде е духовният свят? – В сърцето и дробовете. – Физическият свят? – Във физическото тяло. Значи, Божественият свят е създал главата, духовният – сърцето и симпатичната нервна система, а физическият – костите, мускулите и лигаментите. Като изучавате световите, ще видите, че процесите, които се извършват в тях, са едни и същи. Разликата се заключава само в материята, която взема участие в процесите. За пример, храненето, като процес, съществува във всички светове, но съществата във физическия свят се хранят повече с твърда материя, в духовния свят – с чувства, а в Божествения – с мисли. Изобщо, каквото става в Божествения свят, отразява се и в низшите светове. И

обратно: каквото става във физическия свят, отразява се и във висшите светове.

Сегашните хора се изучават взаимно и виждат, каква голяма разлика съществува в отношенията им. Това се дължи на степента на тяхното развитие. Колкото по-висок е светът, в който живее човек, толкова по-добри са отношенията му с хората. Колкото по-надолу слизате, виждате, как хората постепенно губят доверието си. За пример, отивате при един banker да искате пари на заем. Ако се ползвате с голямо доверие, той ще ви даде пари и няма да ви иска поръчители. Ако доверието ви е малко, поръчителите се увеличават. Значи, ако живеете на физическия свят, трима поръчители ще ви искат. – Кой са те? – Първият сте вие, а останалите двама – краката ви. Ако живеете в духовния свят, ще искат двама поръчители – ръцете. И най-последно, ако живеете в Божествения свят, ще искат един поръчител – главата. Значи, в Божествения свят главата е поръчител, в духовния свят – сърцето, а на физическия – тялото. Следователно, вярвайте на главата си в Божествения свят, на сърцето си – в духовния свят и на тялото си – във физическия.

фиг. 1

Като ученици, вие трябва да изучавате живата геометрия, да се запознаете с живите линии в природата. За пример, какво ще кажете за правите

A _____ B

и A _____ C?

– Правата АВ е по-къса от АС. При това, по-дългата линия е по-близо до вас от по-късата. Ако двете линии представляват двама души, правата АС е човек, който е живял повече, обиколил повече свят, следователно, е по-учен, разполага с по-големи знания. Същото се вижда и в ъгъла АСВ (фиг. 1). Пра-

вата ab е човек, който е извървял по-дълъг път, учил повече и придобил повече знания. Правата av е човек, който е извървял по-малко път и придобил по-малко знания.

Гледайте на правите линии като на мерки, с които определяте дължината на изминатия път, разстоянието на предметите по отношение на една неподвижна точка, степента на знанието и т.н. Мерки са не само правите линии, но и фигурите и телата, както и техните състояния. За пример, срещате един човек с бастун в ръка, който се клати натук-натам, едва върви. Вие веднага се произнасяте, че той не е здрав, краката не го държат. В случая, краката са мярка за здравето на човека. Изхвърлете от ума си мисълта за бастуна. С три крака не се ходи. Едно време бастунът е имал значение като магическа пръчица, която маговете носели. Обаче, днес тя се е продължила и служи на хората вместо трети крак. Не уповавайте на бастуна. Съсредоточавайте мисълта си и разчитайте на краката си, за да ходите правилно. Където ходите, мислете само за пътя, който ви предстои. Ходете тихо, без шум и тропане. Искате ли да си изработите правилна и устойчива походка, свържете се чрез ума и мислите си с Божествения свят, чрез сърцето и чувствата си – с духовния свят и чрез волята и тялото си – с физическия. Оттук вадим заключение: докато сте свързани с Божествения свят, главата ви ще действа правилно; докато сте свързани с духовния свят, сърцето ви ще действа правилно; докато сте свързани с физическия свят, тялото ви ще бъде здраво и ще върши правилно своите функции.

И тъй, за да пазите равновесие в живота си, задържайте в ума си само такива мисли, които остават нещо хубаво във вас. Всяка мисъл, която дава нещо от себе си, е Божествена. Всяка мисъл, която само взима, без да дава нещо, е човешка. Влезе ли една човешка мисъл в ума ви, съзнанието ви се помрачава и вие губите вътрешния си мир. Човек лесно губи мира си. Дошъл някой и му казал, че не е добър или че не е богат. Защо трябва да се обижда и да губи мира си? Влез в скривалището си и виж, какво е състоянието на твоята

умствена, сърдечна и материална каса. Ако имаш в касата си достатъчно светли и красиви мисли, ти не си глупав човек; ако имаш добри чувства, ти си добър; ако имаш пари в касата си, ти си богат. Щом касите са пълни, каквото и да говорят за тебе, не се смущавай. – Защо не ме оценяват? – Това е друг въпрос. Само ученият човек може да оцени учения; само духовният може да оцени доброто; само богатият може да оцени подобния си. Не е ли учен, духовен и богат, човек прилича на петела, който намерил на бунището един диамант, но го ритнал настрана и си казал: Защо ми е този камък? Щом не е житно или царевично зрънце, той нищо не струва за мене. Петелът може да се уподоби на човек, който е намерил скъпоценен камък, но го подхвърля настрана, не го цени. Петелът не знае цената на диаманта. Ако го продаде, ще осигури своята прехрана за цял живот. Скъпоценният камък е отвличена идея, с която петелът не може да се занимава.

Мнозина се запитват, какво представлява Божественият свят? На този въпрос може да се даде следният отговор: Светът, в който се реализират всички мисли, всички чувства и желания, е Божествен. Следователно, мислете и пожелавайте само доброто, за да се реализира то. Мислите ли лоши работи и те ще се реализират, но ще носите отговорност за тях. За пример, някой пожелава да влезе в Божествения свят, там да живее. Не се минава много време, той се намира в този свят. Пожелае ли да излезе от Божествения свят, излиза. Ако добрият човек се усъмни в доброто и помисли, че ще го изгуби, в скоро време доброто го напуска. И обратното е вярно: ако лошият човек пожелае да бъде добър, в скоро време в него става преврат и той дава ход на доброто в себе си. Като знаете това, бъдете внимателни към своите мисли и желания, за да реализирате само добрите, а лошите да възпитавате. Има ли нещо мъчно, да приеме човек една светла мисъл, да пожелае да влезе в Божествения свят? Пожелайте това и забравете желанието си. Няма да се мине много време и вие ще влезете във възвишения свят. – Как? – С мислите, с чувствата и с постъпките си. Ето защо, всяка сутрин, като ставате от

сън, отделете по няколко минути да помислите за трите свята – за Божествения, духовния и физическия. Ще кажете, че е забранено човек да мисли за светове, където не е готов да влезе. Забранено е да се вършат само лоши работи, но не и добри.

Разправят за една случка, станала между един руски полковник и един войник. Действителна ли е случката, или анекдот, не е важно. Войникът обичал "водка" и често се напивал. Един ден полковникът решил да го изпита, дали е пиян. За тази цел, той поставил на една река две дъски, една до друга и накарал войника да мине реката само по едната дъска. Като видял, че ще падне във водата, войникът приложил хитрост: с единия крак стъпил на едната дъска, а с другия – на втората и извикал: Ваше, високоблагородие! Да живее отечеството, да живеете и вие! С единия крак вървя за отечеството, с другия – за вас. Ако отечеството не съществуваше, вие нямаше да бъдете полковник. Така минал той на другия бряг на реката. Полковникът се засмял, потупал го по рамото и му казал: Лошо правиш, че пиеш, но добре мислиш. Мисли право и върви напред. Следователно, не е забранено да мисли човек за велики и красиви работи. Забранено е да живее зле и да допуска лоши мисли в ума си.

Като знаете силата на добрите мисли и чувства, бъдете внимателни към тях, не отлагайте. Дойде една добра мисъл в ума ви, пристъпете към реализирането ѝ; дойде едно добро чувство в сърцето ви, проявете го; намислите да направите едно добро дело, изявете го. Всяко отлагане носи нещастие; всяко реализиране на доброто води към щастие. Трябвало да станеш рано, да направиш някакво добро – ще станеш, не трябва да се лениш. Лениостта внася разрушения. Че времето не подхожда и това не е право. За доброто, времето всякога е благоприятно. Кажете ли ви се отвътре да направите нещо, не отлагайте.

Един офицер, който участвал в миналата война, разправяше следната опитност: При едно голямо сражение бях на първа линия. Нещо ми нашепваше: Премести се две крачки назад. Аз не послушах този глас и след няколко минути ме

раниха. Ако бях направил две-три крачки назад, куршумът нямаше да ме засегне.

Друг случай. Пак в миналата война, трябвало един офицер да намери удобно място за взвода си, да се окопае там и да държи отбранителна позиция. Нещо отвътре му нашепвало, кое място да избере. Той послушал гласа и се настанил с войниците си на определеното място. След няколко часа неприятелят започнал да ги обстрелва, но куршумите и гранатите падали пред и зад тях така, че нито един войник не пострадал. На другия ден трябвало да преместят позицията си. Войниците настоявали да останат на същото място, но същият глас нашепвал на офицера да изберат друго място. Войниците останали в същите окопи, понеже предишния ден били добре защитени от неприятелските куршуми. Офицерът бил малко настрана от тях. Какво станало? Гранатата паднала в окопа и избила всички войници, само офицерът останал жив, понеже бил настрана от окопите. Ето защо, ако един ден заемете едно място, на другия ден трябва да го смените.

Помнете: Еднообразието не допринася нищо за човека. Стремете се към разнообразие в мислите, чувствата и постъпките си. Бъдете разнообразни, да не се отегчавате от живота. Каквото и да стане с вас, благодарете за всичко. От сутрин до вечер благодарете. Ставате сутрин от сън, измивате се – благодарете за чистата вода. След това правите молитвата си – благодарете, че сте станали живи и здрави и можете да работите. Благодарете за чистия и свеж въздух, за храната. Че не сте свършили някоя работа навреме – благодарете и за това. Като свършите работата си, пак благодарете. Че сте счупили една чаша или чиния, благодарете. Можайте да счупите крака или ръката си. Благодарете, че чашата дойде като изкупление.

Като ученици, вие трябва да правите малки опити, а не големи. Каквото ви казвам, прилагайте го. Кажа ви да си миете краката с топла вода, мийте ги и благодарете за чистата вода. Казвам ви да правите гимнастика – правете упражненията и благодарете. Казвам ви да дишате дълбоко – дишайте дълбоко и благодарете за чистия въздух. Казвам ви да чисти-

те обувките си – изчистете ги, сложете им нови връзки. От време на време оставяйте краката си свободни, да дишат и те въздух, да ги огрява светлината. Обувките са затвор за тях. Освободете ги от затвора, нека всеки ден и те да приемат въздух, поне по пет-десет минути. От вас се искат малки опити, а не големи. Малкият опит внася голям подтик. Малкото зърно се размножава и дава класове с 30, 60 и 100 зърна. Малката искра произвежда голяма топлина. В мрачната нощ малката светлина оправя пътя на объркалия се пътник.

Правете малки опити в доброто, за да опитате силата и възможностите, които се крият в него.

Т. м.

*

13. Беседа от Учителя, държана на
10 септември 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Трите перпендикуляра

Размишление.

За следващия път пишете върху темата "Прилежание".

Думата "прилежание" произлиза от лежа, прилагам. – Кога ляга човек? – Когато спи. Сънят означава почивка. За да си почине добре, човек променя условията, обстановката, в която се намирал. Значи, той отива от един свят в друг. Той напуска физическия свят и отива в духовния да се учи. Ето защо, прилежният човек отива от едно училище в друго, да се учи. Който не се движи между два свята, не може да бъде прилежен. Ако уподобим двата свята на две точки, казваме, че човек трябва да се движи между две точки, за да образува права линия, т.е. път. Само онзи може да учи, да прилежава, който обича науката. Само онзи може да яде, който обича хляба. Ако нямаше любов към хляба, човек не би ял. Изобщо, човек яде само онова, което обича. Не обича ли нещо, той не го слага в устата си. На същото основание, казваме: Човек живее, защото обича живота.

Кои са двете точки на живота, между които човек се движи? – Скръбта и радостта. Скръбта представлява южния полюс на живота, а радостта – северния. – Не може ли без скръб? – Не може. Тя е най-добрият професор на човека. Тя го възпитава, учи го на ум и разум. Където влезе скръбта, всички започват да учат. Тя предава уроци на всички хора.

Няма човек в света, който да не учи при скръбта. Тя дава програма на всекиго и ако не я изпълни, положението се влошава. Като влезе скръбта в дома на някого, той започва да скърби. Думата "скърби" е образувана от две срички – скърби. Сричката "би" има няколко значения: минало време от спомагателния глагол "съм"; минало свършено време на глагола "бия". Майките бият децата си обикновено по задницата, която е свързана с нервната система. С това те искат да събудят нервната им система, да бъдат внимателни, да избират мястото, където сядат, за да могат добре да учат. Като научат уроците си, или като свършат добре работата си, децата се радват. И възрастният се радва като учи и работи. Радостта е богата трапеза, пред която всеки сяда да яде и да пие. Радостта дава угощение на онзи, който е свършил някаква работа. Тази е причината, поради която всеки се стреми към радостта. Обаче, тя се ражда от скръбта. Не можеш да се радваш, ако не си минал през скръбта. Коя майка не се е радвала, като роди здраво и живо дете? Обаче, докато е била бременна, докато е носила детето девет месеца в утробата си, тя е минала през големи скърби и страдания – животът и е бил на косъм. Когато се роди детето, майката се радва, че се е родил човек на света.

Сега, като се говори за скръб и страдание, хората се плашат, считат ги за опасни. Те внасят някакви примеси в скръбта и в страданието, които ги правят опасни. Извадете примесите от тях и ще видите, че скръбта и страданието са приятни. Ето защо, чуete ли някой да казва, че скръбта е голяма, че положението му е опасно, ще знаете, че той е вмъкнал някакви примеси в скръбта си, които го плашат. Помогнете ли му да се освободи от примесите, да изчисти скръбта си от тях, ще видите, че той ще се усмихне приятно и ще се успокои. Ще остане скръбта в него, но тихо и с радост ще я носи. Ще знаете, че страданието и скръбта не са опасни, но примесите, които приличат по нещо на тях, са опасни. Водата не е опасна, но ракията, която прилича на вода, е опасна. Когато комисия от Съединените щати занесли на ди-

ваците английска ракия, наречена "уиски", те казали: Молим ви да ни освободите от тази дяволска вода. И в страданието има уиски, което упоява и приспива човека. Следователно, когато страданието ви посети, не се страхувайте от него. Пийте от водата му и ще се благословите. Усетите ли, че във водата на страданието има и ракия, подложете го на пречистване. Ракията е опасна, а не водата. Ако не можете да освободите страданието от примесената в него ракия, вие трябва да го избягвате. **Обаче, от чистото страдание и от чистата скръб не бягайте, но се учете.**

А
Б

Представете си, че имате отвесната линия АВ. Какво е положението на тази линия по отношение на земята? – Перпендикулярно. Значи, всяка права, която свързва центъра на земята (В) с центъра на слънцето (А), представлява перпендикуляр към плоскостта на земята. Докато се държи за този перпендикуляр, човек всякога ще бъде в равновесие. Отклони ли се от него, равновесието му се нарушава. Не само хората се стремят към перпендикуляра на живота, но и растенията. Първоначално растението върви в посока, перпендикулярна на земята, но, колкото по-нагоре израства, то се стреми към перпендикуляра, който свързва центъра на земята с центъра на слънцето. Съществува не само физически перпендикуляр, но и умствен. И той има две точки: точката на Божественото съзнание и точката на човешкото съзнание. Ето защо, като мисли за Бога, човек върви по перпендикуляра, който свързва двете съзнания – Божественото и човешкото.

Мнозина се запитват, защо човек трябва да вярва в Бога. Да вярва в Бога и да мисли за Него, това значи, да се движи по онзи перпендикуляр, който дава направление на неговия живот. Без перпендикуляра на живота никъде не можеш да отидеш. Отклониш ли се от перпендикуляра, ти се натъкваш на спънки и противоречия. Ще кажете, че не искате да се движите по права линия, защото тя е път на големи съпротивления. Разумно е човек да избягва правите линии, но и като

криволичи, като се движи по криви линии, пак трябва да се държи за перпендикуляра. Дали се движи във физическия, духовния или умствения свят, човек трябва да се ръководи от перпендикуляра. Оттук виждаме, че съществуват три перпендикуляра: перпендикуляр на физическия свят, който управлява тялото; перпендикуляр на духовния свят, който управлява сърцето и перпендикуляр на умствения свят, който управлява ума. Тялото се движи между центъра на земята и на слънцето, т.е. между земята и слънцето; сърцето се движи между скръбта и радостта като точка на перпендикуляра; умът се движи между човешкото и Божественото съзнание. В който свят да се движи човек, всякога се нуждае от две точки. За пример, за да бъде художник, човек трябва да има зрение и ръце; за да бъде музикант, той трябва да има слух и ръце; за да бъде оратор, трябва да има уста и глава. Устата върши няколко служби: приема храната, раздробява я и говори. И художникът, и музикантът, и ораторът си служат с прави и с криви линии. Красиви са кривите линии, в тях има мекота. Приятно е да гледате, как някоя река криволичи, извива се, докато се влее в морето. Когато някой казва, че не иска да криволичи в живота си, той има предвид пътя на лошите хора. Страшно е, когато човек криволичи, без да се държи за перпендикуляра. Обаче, когато не се отклонява от перпендикуляра колкото и да криволичи, той се движи по естествения, нормален път. Невъзможно е човек да се движи по абсолютно права линия. Ето защо, когато говорим за прави линии в живота, ние имаме предвид относително прави линии, а не абсолютно. За пример, опитайте се да вървите по сняг на някое равно, плоско място и вижте, каква линия се образува от стъпките ви. Колкото право да вървите, линията, която се образува при движението ви, е пак крива. Значи, като говорим за прави и криви линии, ние имаме предвид относителността на нещата. На физическия свят нещата са относителни, а не абсолютни. С оглед на това, казваме, че по планините човек криволичи, а по равните и гладки места върви по прави линии.

От гледището на пътя, по който човек се движи, делим хората на добри и на лоши. Добър човек е този, който върви в правия път, т.е. по пътя на правите линии; лош е този, който върви в крив път, т.е. по пътя на кривите линии. Така е от гледището на относителната философия. Обаче, от гледището на абсолютната философия няма добри и лоши хора, но има такива, които изпълняват обещанията си и вървят безпрепятствено в пътя си; има и други, които дават обещания и не ги изпълняват. Те вървят по пътя на големите съпротивления и за да ги избегнат, криволичат. Някой дал обещание на десет души да се срещне с тях в един и същи час. Възможно ли е да изпълни обещанието си? – Невъзможно е. В определен час той може да се срещне само с един човек, а не с десет. Следователно, към един от десетте души той ще бъде точен, но към деветте няма да изпълни обещанието си. Към кой от десетте ще излезе точен? – Към най-знатния, най-видния. Ако той е министър, към него само ще изпълни обещанието си. Това показва, че неизпълнителните хора, или както ги наричат лошите, са хора на високите върхове. Те се стремят към височините. Ето защо, ако искате да знаете, кои върхове са високи, питайте лошите хора. Те веднага ще ви ги посочат.

Като се говори за правия път на живота, мнозина го свързват с човешките идеали. Като се стреми към постигане на известен идеал, човек естествено върви в правия път. Колкото по-висок е идеалът на човека, толкова по-прав е пътят, в който върви. Различни са идеалите на човека. За пример, идеалът на ученика е да учи и да свърши училище; идеалът на земеделеца е да изоре земята си и да я посее; идеалът на говорителя е да говори добре и да задоволи публиката; идеалът на музиканта е да свири добре; идеалът на художника е да рисува добре; идеалът на всеки човек, в широк смисъл, е да живее добре, т.е. да мисли, да чувствава, да постъпва правилно и да се храни добре, да яде и да пие сладко. Човек се стреми към добър и правилен живот, за да придобие вечния живот. Под думите "вечен живот" разбираме безконечен. Безконечните неща пък са неизмерими, т.е. няма мярка, с която да се изме-

рят. Безконечният живот включва неизчерпаемите възможности и условия, а конечният – изчерпаемите. Безконечността или вечността води към велики и неизчерпаеми радости, а конечността – към временни, преходни радости.

Съвременните хора се страхуват от страданията и правят усилия да ги избягват. Някой казва: Бял ден не видях от страдания! Това е преувеличаване: Колкото и да е голямо страданието, то е кратковременно. Последствията на страданието са продължителни, но самото страдание е кратковременно, както светлината. Щом е така, не се страхувайте, но вижте, какво ще научите от него. То идва, като професор при вас, да ви посочи грешките. Ако сте цигулар и направите една грешка, страданието веднага идва да ви коригира; ако сте художник и грешите страданието ще ви коригира. Дали правите добро или зло, то изправя грешките ви. Ще кажете, че злото не е на място и трябва да се избягва. Ако вникнете в последствията, които злото е причинило, ще видите, че и то е било на място. За пример, уволняват някого от служба. Той страда, недоволен е, но след време го назначават на друга, по-добра от първата служба. Ако не бяха го уволнили, нямаше да намери по-добра служба. Искате да постигнете едно желание, но нещо ви пречатства. Не съжалявайте за това, но го заместете с друго. Ето защо, ако не можете да реализирате едно желание или една мисъл, заместете ги с други. Страданието учи човека, да прави избор между мислите и желанията си. Като страда, той вижда грешките си и при всеки нов случай, знае вече, как да постъпва. Благодарете на страданието, то е професор, който ви учи да живеете правилно, да мислите, да чувствувате и да постъпвате право. Като минете през школата на страданието, ще дойдат радостите, които също така са кратковременни.

Ние говорим за перпендикулярите, като за живи съзнания, по-високи от човека, които го ръководят. Докато не дойде едно високо съзнание да ви ръководи, вие нищо не можете да направите. За пример, как ще свирите на пиано или на цигулка, ако нямате учител, който да ви ръководи. Той ще ви

запознае с имената и местата на тоновете по клавишите, или по струните на цигулката. В случая, учителят или професорът е по-високото съзнание, което ви учи и води в пътя на музиката. Голяма е разликата между онзи, който знае да свири и който не знае. Първият владее цигулката добре и чрез нея изразява това, което свири. Когато свири някоя Божествена мелодия, той повдига цигулката високо, главата – също, лицето му взема особен израз и лъкът се движи с необикновена лекота и приятност. Ако свири нещо от материален характер, той държи цигулката си надолу, към земята, лицето му е навъсено, мрачно и лъкът се движи тежко. – Не може ли да свири човек, без да приема един или друг външен израз? – Не може. Невъзможно е да свириш, да пееш или да говориш, без да дадеш външен израз на това, което изпълняваш. Ако говориш в голям салон, без да искаш, ще повишиш гласа си. Ако салонът е малък, гласът ти ще бъде естествен, без повишаване. Силата на гласа зависи и от тембъра. Някои гласове имат такъв тембър, че се чуват надалеч. Като слушате такъв глас, струва ви се, че е близо до вас, а всъщност, той идва отдалеч, от два-три километра разстояние.

Същото се отнася не само до гласа, но и до чувствата, мислите и постъпките на човека. Понякога те биват толкова интензивни, че проникват надълбоко и обхващат голям периметър. Като знаете това, стремете се да предадете интензивност на мислите и на чувствата си. Щом са интензивни, те са разумни и лесно могат да се реализират. Някой казва, че обича музиката, има желание да слуша видни музиканти и певци, но не му се иска да губи времето си, да ходи по концерти. Щом казва така, желанието му да слуша музика и обичта му към нея не са интензивни. Каквито препятствия да срещне интензивното желание, непременно ще го преодолее. Затова е казано, че всичко, което човек желае, може да го постигне. – Кога? – Когато мислите и желанията му са интензивни. За такива желания няма спънки, няма обезсърчавания. От сто страни ще обикалят, но ще си пробият път. Ако се натъкнете на противодействия, приложете постоянство. – Кога се обез-

сърчава човек? – Когато желанията му не са интензивни, когато няма идеал, когато е изгубил перпендикуляра на живота си. За да се справи с обезсърчаването, човек трябва да регулира движението си съобразно перпендикулярите на живота – физическия, сърдечния и умствения. Обезсърчил се някой, т.е. отклонил се от перпендикулярите си и започнал да философства, че животът няма смисъл. Откъде знаеш това? На колко хора е безсмислен животът? Ако твоят живот е безсмислен, това не значи, че всички хора се намират в същото положение. Като не живееш разумно, естествено е да загубиш смисъла на живота си, но виж, какво прави птичката. По цели дни тя търси храна, събира сламки, клечици, прави си гнездо и след като се излюпят малките, удвоява работата си, но въпреки това, за нея животът не губи смисъл. Човекът, най-разумното същество, се осмелява да каже, че животът няма смисъл. Защо? Защото срещнал една малка спънка. Приложи постоянство и прилежание и спънката ще изчезне.

Хората се обезсърчават лесно, когато дойде гладът. Ако гладува няколко дни, човек казва: Ще се мре, не може да се носи това положение. Христос прекара в пост и молитва 40 дни. Ти не можеш ли да гладуваш поне три дни, без да се обезсърчиш? – Мъчно се справя човек с глада. – Вярно е това, но може да му противодействува. Ще кажете, че на онзи свят ще се освободите от глада. Но трябва да знаете, че гладът върви с човека и след смъртта. Там страданието на гладния е по-голямо от това на земята. Много естествено, гладен си, но нямаш уста, нямаш стомах, с които да се храниш; искаш да дишаш, нямаш дробове. И като умре, човек пак страда, гладът продължава да го мъчи. – Как ще се справи с глада? – Като си изработи духовни органи: стомах и дробове, чрез които да се храни и да диша.

Един американец написал на английски една книга "Писма от онзи свят", в която описва положението на човешката душа след заминаването ѝ от земята. В онзи свят душата вижда пред себе си богати трапези, с красиви, вкусни плодове, но щом се отправя към тях, да си хапне един плод, масите

започват да се движат пред него, той след тях, но не може да ги стигне и да си вземе нещо за ядене. Желание за ядене има, но не може да го задоволи, понеже няма стомах. На друга страна вижда големи библиотеки с книги; иска да прочете нещо, пак не може – библиотеките започват да се движат; има желание да чете, но очи няма – не вижда написаното в книгите. Най-после вижда група приятели; иска да се поразговори с тях, но и те се движат, не може да ги стигне. Както виждате, на онзи свят има всичко, каквото и на земята, но човек няма органи, с които да се ползва от благата, от които се нуждае. Това показва, че повечето от хората са заминали преждевременно за онзи свят, не са свършили земната си работа. Много хора пък не са живели добре на земята. Който не живее добре на земята и на онзи свят не е добре. За него онзи свят е илюзорен, т.е. свят на непостигнати желания. Който живее добре на физическия свят и в духовния ще живее добре – пътят му е отворен.

Както и да се описва онзи свят, той остава неразбран. Двама милионери се срещат. Единият запитва другия: Приятелю, защо си отслабнал толкова много? Защо не се храниш добре? Пари имаш, нищо не те ограничава. – Не ми позволяват. – Кой не ти позволява? Не разбирам, как може някой да ти пречи да ядеш. – Лекарите не ми позволяват. – Защо? – Имам язва в стомаха. – Това е друг въпрос, разбирам положението ти. Такова е положението на всеки човек, който заминава неподготвен за онзи свят – има язва в стомаха, в ума и в сърцето си; не може да яде, да мисли и да чувства.

Като се намерят пред някаква мъчнотия, хората казват: Невъзможно е да се нареди тази работа. – Защо да е невъзможно? Всичко имат на разположение, нищо не ги ограничава. – Отвън имам всичко, но язвата в ума им пречи. – Това е друг въпрос. Аз пък казвам: Извадете язвата от ума си и ще видите, че невъзможните неща стават възможни. Невъзможно е да свириш добре на ненагласена, пукната цигулка. Обаче, на здрава, нагласена цигулка може да свириш добре. Невъзможно е да живееш в студена къща; възможно е да живееш в

здрава, добре построена къща. Следователно искаш ли да живееш добре, да успяваш, в работите си, ще избереш онези форми и условия в живота, които ти подхождат. Ти си господар на положението, да избираш това, което ти подхожда. Как ще избирате нещата? – По това, което знаете за тях. Ако искам да ми донесете един карамфил или една ябълка от вашата градина, вие ще ги познаете по миризмата, по формата и по цвета им. В градината си имате много цветя и плодове, но вие ще намерите карамфила и ябълката между тях и ще ми ги донесете. Когато природата изисква нещо от човека, тя му дава пособия, чрез които да намира и открива това, което му се иска. Следователно, когато някой казва, че нещо е непостижимо за него, това значи, че той или не разполага с нужните пособия да го постигне, или криво разбира нещата. За пример, някой иска да стане богат, да разполага с много пари и като не може да реализира желанието си, казва, че богатството е непостижимо. Той е на крив път. Природата му е дала пособия, с които да постигне желанието си, но той не работи, не ги прилага. Какви по-ценни пособия може да очаквате от вашия ум, от вашето сърце и от вашето тяло? **Богатството се крие в ума, в сърцето и във волята на човека, а не в банкнотите и в металическите пари.**

Външното богатство, към което човек се стреми, е резултат на неговото вътрешно богатство. Кажете ли някой, че е невъзможно да стане богат, това показва, че той излиза от резултата на нещата. Така не се разсъждава. Вървете от резултат към причините на нещата и ще видите, че ви липсва нещо или в ума, или в сърцето, или в тялото. **Махнете ограничението, което сте поставили някога сами и богатството ще дойде – невъзможното ще стане възможно.** Човек е беден, когато липсва нещо в ума, в сърцето или във волята му. Придайте към ума, към сърцето или към тялото си това, именно, което ви липсва и вие ще станете богат. Не търсете външното богатство, създадено от хората. Вие цените златото, защото хората го ценят; цените банкнотите, защото държавата им дава известна цена. Обаче и едното, и другото са временни

неща; те са резултат на човешкия порядък. Какво ще бъде положението ви, ако сте отличен ботаник и знаете лечебността на всички растения? Вие ще лекувате всички болести и ще ви канят в най-видните къщи да лекувате болни от туберкулоза, проказа, стомашно разстройство, главоболие и др. Където отидете, ще изкарвате прехраната си и ще бъдете богато възнаграден. В скоро време ще станете богат. Ако сте силен, ще се оплаквате ли от сиромашия? Ако сте певец, ще ходите ли гладен? Ако сте способни, силни, даровити и учени хора и се оплаквате от сиромашия, причината е в самите вас, във вашата леност. Защо ученият не приложи знанието си, силният – силата си, а даровитият – своите таланти? И слабият може да направи това, което върши силният. – Как? – С лостове. Природата му е дала ум, да мисли, да се съобразява, с малка сила да вдига големи тежести.

И тъй, когато някой се оплаква, че работите му не вървят добре, казвам: Причината за неуспеха ти се дължи на скъсяването на раменете на твоя лост. – Какво да правя? – Продължи раменете на лоста си. Същият закон действа и в човешкото тяло. Забелязано е, че хора, които имат дълги ръце, са съръчни. Хора с къси ръце не са съръчни. Хора с дълги пръсти на ръцете са съръчни, добри математици и икономисти. Раменете, ръцете, пръстите на човека са лостове, по които познавате неговата сила, неговите възможности и условия. Има хора, на които пръстите са тънки и дълги, на други – при основата дебели, а на върха заострени. И растенията имат различни форми, по които познавате техните стремежи. За пример, борът расте нагоре и всякога запазва конусовидна форма. Дали расте сам на широко, или между много борове, той всякога запазва формата си, което го определя като идеалист, със стремеж към светлината. Същевременно той е икономист, не заема големи пространства. Ако между борове попаднат други дървета и те растат нагоре, не се разширяват. Обаче, щом се издигнат на борове, веднага проявяват естеството си – почват да се разширяват. Щом се разширят, те не могат да постигнат желанията си. Когато реката се разшири много,

тя губи своя стремеж, т.е. силата си. Искате ли да я направите буйна, стеснете я и дайте ѝ наклон.

Същият закон се отнася и към човешките желания. Колкото по-голям обем заемат желанията на човека, колкото са по-широки, толкова по-бавно се реализират; колкото по-стегнати са желанията, толкова по-бързо се реализират. При това, многото желания не правят човека щастлив. Който има десет чувала ябълки и който има една ябълка, в един и същ момент ядат еднакво сладко. Разликата е само в това, че първият се осигурил за по-дълго време, а вторият – само за момента. Обаче, нито първият може да бъде всякога щастлив, нито вторият нещастен. Щастието се определя от това, което човек в даден момент има. Една ябълка, една хапка правят човека щастлив. – Кога? – Когато са дадени в момента, в който човек се нуждае. Такъв е законът в природата. Човек не може да сложи цяла ябълка в устата си, ще сложи само една хапка. В момента една хапка ти трябва. Вторият момент – втора хапка. Важно е, хапката да идва редовно и навреме. Затова е казано в Писанието, че малкото се благославя, а не многото. Малкото благо, което постоянно приижда, е за предпочитане пред голямото, което идва изведнъж.

Природата изисква от всички постоянна, съзнателна и разумна работа. Тя иска от всички хора да бъдат доволни от малкото. За да постигне това доволство, човек трябва да изучава себе си. Някой казва, че от него човек не може да стане. В каквото вярва, това става. Искате ли да излезе от вас човек, вярвайте във възможностите, които ви са дадени, а не в това, което окръжаващите ви говорят. Ако шишето ви е празно, цял свят да казва, че има нещо в него, то ще си остане празно; ако шишето ви е пълно, цял свят да казва, че е празно, то ще си остане пълно. Вярвайте в това, което е, а не в това, което не е. Ако главата ти е пълна, вярвай в този, който ти казва, че е пълна, а не в този, който казва, че е празна. Вярвайте в хората, които поддържат положителни възгледи в живота, а не отрицателни. Дружете с хора, които имат положителни мисли, чувства и постъпки. Ще кажете, че еди-кой си човек не е

способен. Така не се говори. Способен е той, но се е надценнил, мисли, че може да направи нещо повече от това, което в даден момент върши. Той може да вдигне 50 кг тежест, а казва, че вдига сто килограма. Като се засили да вдигне стотте килограма, вижда, че не може. Не е въпрос да се правят неимоверни усилия, да се изразходва всичката енергия. Каквото прави, човек трябва да остави известна част от енергията си в запас, да не изразходва всичко. – Някой не пее добре. – Пее той, но не като голям певец. Той пее по-добре от вас. Радвайте се, че пее добре и го слушайте, да научите нещо от него. Всички хора не могат да бъдат певци, нито философи, нито учени. Едни ще пеят, други ще слушат; едни ще правят научни открития и изследвания, а други ще се ползват от тяхната работа; едни ще философстват, други ще прилагат философията и ще се произнасят за нейната правота.

И тъй, не казвайте, че сте неспособни. Бъдете искрени към себе си и кажете: Способен съм, но съм мързелив, нехаен, губя времето си напразно. Откажете се от белите и от черните лъжи и започнете да работите. Ако сте на мястото на малката стрелка в часовника, ще благодарите, че давате възможност на голямата стрелка да се движи по-бързо от вас; ако сте на мястото на голяма стрелка, ще благодарите, че определяте възможностите, които се крият в малката стрелка. Двете стрелки се допълват взаимно. Колкото е важна голямата стрелка, толкова е важна и малката. Голямата стрелка показва малките единици, а малката стрелка – големите. Значи, малките грешки и добродетели се определят от голямата стрелка, а големите – от малката.

Какво представляват малката и голямата стрелка в човека? Малката стрелка е човешкото сърце, а голямата – човешкият ум. Сърцето търси щастието в света. Където се обърне, все щастието очаква, дано спечели един-два милиона. С малкото не се задоволява. Умът пък е търговец. Един лев да спечели, той го слага в касата си.

Слушайте ума си, който се занимава с малките величини, с левчетата. Като ги събира едно по едно, в края на живота си

ще спечели един милион. Ако живее 50–60 години и постоянно купува лотарийни билети, човек все ще спечели един милион. Той може и да съкрати това време. – Как? – Ако е даровит музикант и работи усилено 5–10 години, в една вечер може да спечели сто хиляди лева. В десет вечери ще спечели един милион.

Виден цигулар давал концерт в Париж. Един богат милионер тръгнал от Америка да чуе този концерт, но закъснял. Когато стигнал в Париж, концертът бил свършил. Той научил адреса на цигуларя и отишъл в хотела, да го моли да му изсвири нещо. – Не мога, отговорил от стаята си цигуларят, почивам си вече. Ще ви дам сто долара, ако ми изсвирите едно парче. – Не мога, уморен съм. – Двеста долара ще ви дам. – Не мога. Американецът увеличавал сумата и като стигнал до хиляда долара, цигуларят взел цигулката си и му изсвирил една соната. – Благодаря ви, отворете сега да ви платя. Цигуларят отворил вратата и взел хиляда долара. – Ще ви помоля да ми услужите с цигулката си, да изсвирия и аз нещо, за да се произнесете, мога ли да стана виртуоз като вас. Американецът свирил, а цигуларят слушал и най-после казал: Ако свирите десет години усилено, ще станете виртуоз. За преценката той получил 500 долара. Само за един час цигуларят получил 1500 долара.

Не допускайте никакви паразити в себе си, ако искате да бъдете здрави, силни, богаги и учени. С други думи казано: **Не допускайте нищо отрицателно в себе си – съмнение, подозрение, леност, обезсърчаване, които отнемат силите и ви лишават от възможността да забогатеете, да станете учени, силни и здрави.**

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

*

14. Беседа от Учителя, държана на
12 септември 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

ЕДИНСТВЕНОТО НЕЩО

Размишление.

Ще прочета 13 глава от I Послание към Коринтяните.

Числото 13 е едно от опасните числа. Хората се страхуват от него. Ако отидете в странство и вземете стая в някой хотел, ще забележите, че там няма стая №13. Ще дойдете до стая №12, 12 1/2, 14, но никъде няма да срещнете числото 13. Ще кажете, че това е суеверие. Зависи, как гледа човек на нещата. Ако огънят е голям, не е суеверие, че се страхувате да влезете в него. Ако огънят е слаб и децата могат да влизат и излизат от него без страх.

"Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка (— 1 ст.). — Така е, ако говоря с човечески и ангелски езици. Какво ще бъде, ако не говоря с човечески и ангелски езици? Тук трябва да се даде друго сравнение.

"И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм". (— 2 ст.).

В Господнята молитва е казано: "Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". В превода на този стих има нещо пропуснато, поради което се явява известно противоречие, една непоследователност. Щом се молим на Бога да не ни въвежда в изкушения, защо трябва да се молим да ни избави

от лукавия? Правилно би било така: "И въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". Изкушението подразбира изпитание, изпитване. Значи, ако човек не се изпитва, животът му няма никакъв смисъл. Чрез изкушението човек се изпитва да познае, колко може да издържа. Когато ни поставят на изкушения, т.е. на изпитания, тогава има смисъл да се молим на Бога да ни избави от ръцете на лукавия.

"И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам". (– 3 ст.).

"Любовта дълготърпи, благосклонна е; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее". (– 4 ст.). – Защо не завижда любовта? – Защото няма свободно време да се занимава с този предмет. Ако някога остане свободна, тя ще се занимава със завистта, като наука. Понеже никога не е свободна, любовта абсолютно изключва завистта, като предмет, с който заслужава да се занимава.

"Любовта не се превъзнася, не се гордее". – И това не влиза в нейната програма.

"Любовта не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло". (– 5 ст.). Това са предмети, с които любовта не се занимава.

"На неправдата се не радва, а се радва на истината". (– 6 ст.).

"Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи". (– 7 ст.). – Значи, дълготърпението е един от важните предмети, с които любовта се занимава. Ако сложите на гърба и един товар, тя ще го носи с радост. И втори, и трети товар да и сложите, и тях ще носи с радост. И цялата земя да сложите на гърба и, тя ще я подхвърля като топка на една и на друга страна. От време навреме земята ускорява движението си, а някога го забавя. – На какво се дължи това? – На любовта. Когато любовта хване земята в ръката си, тя забавя движението си; когато я пусне на свобода, дава и тласък и тя ускорява движението си.

"Любовта никога не отпада; другите, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне". (– 8 ст.). – Следователно, всяко пророчество, всеки език, всяко знание, които не се основават на любовта, ще престанат и ще изчезнат. Любовта се интересува само от това знание, в което тя сама взима участие. Знание, в което любовта няма достъп, не е истинско. Пророчество без любов нищо не струва. Гадатели без любов не са истински астролози. В Англия има много астролози. Срещу няколко лири астрологът ще каже на търговеца, да влезе ли в известно предприятие, или не. Срещу известна сума ще предскаже на младия момък и на младата мома, дали си подходат, или не. Някога предсказанията се сбъдват, а някога – не. В България старите баби играят роля на астролози. Ще започне бабата да хвали момата пред момъка: Синко, добра е момата, красива е – веждите ѝ тънки гайтани, очите ѝ – горещи свещи. Където влезе, светлина носи. Момъкът се запали, замечтае по момата, докато един ден се оженят. После вижда, че съвсем не е тъй както бабата е предсказала.

Млад момък се оженил за една прехвалена мома. Тя не била добра домакиня, не знаела да готви и постоянно запитвала съседката си, как се готви едно или друго ядене. Като и обяснявала съседката, младата жена все казвала: И мама ми така готви – не искала да признае, че не разбира от готварство. Един ден мъжът ѝ донесъл охлюви за готвене. Този път съседката и решила да я изиграе, да я изложи пред мъжа ѝ. Тя казала, че като счука охлювите, ще им сложи ориз и ще ги сложи в тенджерата да врят. – И мама ми така ги готви. Като сготвила охлювите, мъжът и хапнал, но останал изненадан от особеното ядене. – Как си сготвила охлювите? Това ядене не може да се сложи в уста! – Както майка ми ги готви, казала тя. Сега мъжът и разбрал, че тя няма понятие от готварството.

Това е анекдот, в който се изтъква мисълта, че понякога хората боравят със знание, което не е още тяхно, не е станало тяхна плът и кръв. Преди да се справят с него, те го начукват,

както младата домакиня счукала охлювите и ги сготвила, но чукани охлюви не се ядат.

"Най-голяма от тях е любовта". (— 13 ст.). За съвременните хора може да се каже: **Най-неразбрана от тях е любовта.** Всички хора говорят за любовта, но това, което те наричат любов, е неразбраната любов. Цялата вселена е създадена от любовта. Физическият, духовният и Божественият свят са създадени от любовта. Какъв е образът на любовта, никой не знае. Никой не я е видял. Знае се само, че тя се движи много бързо, с бързината на светлината, затова казват, че тя е мимолетна. Тя минава и заминава край човека и след като замине и се отдалечи от него, едва тогава той започва да мисли за нея. Исква да я схване по някакъв начин, да я нарисова, но не може. Колкото можете да нарисувате любовта, толкова ще нарисувате и образа на Христос. Мнозина са правили опити да нарисуват Христос, но никой не е могъл да представи истинския Му образ. Всеки Го рисува според своето разбиране, като се стреми да Го нарисова с красиво и голямо чело, с красив нос, с добре развита брада и т.н. Обаче, кое чело, кой нос и коя брада са най-красиви? Ако сте жадни и отидете при някой планински извор, ще опишете свойствата на водата по един начин; ако не сте жадни — по друг начин. Оттук вадим заключение, че човек преценява свойствата на всеки предмет дотолкова, доколкото предметът се отразява на неговото съзнание.

За да дойде до истинското, положително знание, човек трябва да използва всичките си сетива. Ако само едно от сетивата му взема участие, знанието му ще бъде много оскъдно. С очите си човек вижда нещата, но не знае, как е устроено окото. Също така той не знае, каква интелигентност имат клетките на неговите очи. Те схващат трептенията на светлината, задържат ги в себе си, пречупват ги и т.н. Клетките на ушите пък възприемат трептенията на звука и ние чуваме различни тонове, звукове и шум. Клетките на носа възприемат трептенията на миризмите и ни дават представа за тях. Клетките на езика възприемат трептенията на храната и ни

дават представа за различните видове храни. Чрез кожата ние възприемаме трептенията на топлината и на студа и делим телата на топли и на студени. С една дума, чрез петте сетива ние обогатяваме знанията си за външния, обективен свят. Очите виждат красотата и я преценяват. Ушите възприемат хармонията и я разбират. Велико нещо са красотата и хармонията. Който вижда красотата и чува хармонията, никога не може да ги забрави, никога не прави грешки. Който вижда красотата, никога не се спъва. Очите му са всякога отворени за светлината. Те я възприемат и разумно използват.

Човек трябва да бъде разумен, да има добра обхода към всички живи същества. Докато сте на земята, вие не можете да се търпите, критикувате се. Щом замине някой за другия свят, тогава го оценявате. Бъдете внимателни към близките си, да не съжалявате някога, че не сте ги оценили. Трябва ли да постъпвате към ближните си, както стражарят към непослушните граждани? Трябва ли да постъпвате с ближните си, както говедарят със своите упорити говеда? Като не го слушат, той изважда тоягата си и ги бие едно след друго. – Какво придобива той, като ги бие? Ако нищо друго не придобие, поне става търпелив. Понеже говедата са търпеливи, чрез тоягата си, която говедарят вдига и слага на гърба им, търпението на говедата минава в него. Когато говедарят придобие нужното търпение, той напуска говедарството и започва друга работа. Всяка работа, дадена на човека, има за цел да му предаде нещо, да развие някаква черта в характера, която му липсва.

Каквото и да се говори на хората за страданията, все ще се намери някой да пита, защо са допуснати. Отговорът е много прост: страданията идват, за да научат хората, как да пасят мислите и чувствата си. В този смисъл, мислите и чувствата са овцете и говедата, които човек, като пастир, трябва да пасе. Както има бодливи крави и волове, така и някои мисли и чувства са бодливи и хапливи. Има случаи, когато касапинът се бори дълго време с вола, докато го заколи. Един ден той се борил цял час с един вол, но не могъл да

го заколи. Най-после му дошло на ума да му извади едното око. Както намислил, така направил: извадил му лявото око и след като го обезсилил, могъл да го заколи. След няколко дни касапинът извадил още един вол от обора и започнал да го коли. За да отмъсти за другаря си, волът се хвърлил върху касапина и му извадил лявото око с рога си. Мислите ли, че след насието, което прилага към ближните си, или към понискостоящите от него, човек може да бъде доволен от себе си? Мислите ли, че такъв човек може да бъде разположен? Не се питайте, защо сте неразположени и недоволни. Колко мисли и чувства сте изнасилили! На колко от тях сте извадили очите! И след всичко това се чудите, защо веждите на някого са свити, защо устата му е изкривена. Недоволен е човекът от себе си. Някой съзнава грешката си, а друг не я съзнава, или ако я съзнава, не иска да си признае. Всичко можете да излъжете, но съвестта не се лъже. Каквото прави човек, всичко се отпечатва на лицето му. За пример, срещате един човек с тънки устни. Който не разбира значението на тънките устни, ще каже, че са красиви. Не са красиви. – Защо? – Те показват, че любовта не е посещавала много пъти този човек. При това, колкото пъти го е посещавала, нищо не му е оставила. Любовта влизала и излизала от него, без да може той да я задържи известно време в себе си, да получи нещо от нея. Хора с тънки устни са фалирали търговци, те страдат от недоимък: джобовете им са празни, в банките нямат влогове.

Като ученици, вие трябва да се изучавате, да знаете, какво означават веждите, очите, носа, устата, ушите и т.н. Гледате носа си и казвате: Аз имам нос. Това не е достатъчно. Трябва да знаете, колко е дълъг и широк носът ви, какво значение има дължината и широчината му и т.н. Дължината на носа показва, колко мозъчна енергия се кредитира на човека. Широчината на носа пък показва, колко сърдечна енергия му се кредитира. От кредита на ума и на сърцето се определя капиталът, с който всеки човек разполага. Като знаете капитала на човека, можете точно да определите, след колко време той ще го употреби и ще фалира. Щом изразходва всичкия

си капитал, човек се връща вече в отечеството си, в бащиния си дом, да му отпуснат нов кредит. Ако линията на носа е изкривена, човек може да я изправи чрез мисълта си. Чрез правата мисъл той коригира линиите на носа в дължина, а чрез чувствата си, от упражнение в мирисане, носът се разширява. Малцина се замислят за носа си, да правят упражнения в мирисане. Всеки ден правете упражнения да миришете цветя на разстояние от вас. По този начин обонянието се усилва. Да се работи за усилване на обонянието и за моделиране на носа, това за някои е маловажно. Значи, да мислят за къщи, за апартаменти, това е важно. На земята, човек е пътник, дошъл за няколко години, след което пак ще се върне в отечеството си. Защо му е апартамент? Всеки се нуждае от една малка шатра, с която да пътува от едно място на друго. Като прекара някъде десетина дни, ще натовари шатрата си на едно магаренце и ще тръгне на път. Животът на земята не е уседнал, не се нуждае от трайни и неподвижни жилища. От гледището на новата култура, апартаментите представляват затвори, в които човек е принуден да живее. Идете в крайните квартали на големите градове, да видите, как живеят там хората. Идете и в главните улици, да видите, в какви здания живеят хората. Те почти не виждат слънце. Истинският живот не се заключава в големите или малки къщи, но в правилното разбиране.

И тъй, не питайте, защо страдате, но се пазете от личния живот, който е причина за страданията. Личната любов носи страдания и нещастия за човека. Той мисли само за себе си, на никого не вярва – даже и на Бога. Като хване нещо в ръцете си, счита го за своя собственост и на никого не го дава. В това отношение той прилича на малко дете. Майката дава една ябълка на детето си, после я иска назад. Детето плаче, сърди се, не я дава. То не вярва на майка си, че тя ще му даде друга, по-хубава ябълка. Станете като добрите деца. Когато майка ви дава ябълка, приемете я; когато я иска назад, бъдете готови да я дадете. Който дава и който взима, е един и

същ. Бог дава и Бог взима. Когато вземе нещо от човека, след време Той пак го връща, но по-красиво.

Днес на всички хора е дадена задача, да познаят себе си, да познаят ближния си. Христос казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Това означава закона на опознаването. Не можеш да познаеш качеството на един плод, ако не го изядеш. Не можеш да познаеш човека, ако не го изядеш. В това отношение всеки човек е плод за ядене. Не е лошо, че ще изядете човека като плод; лошо е, че не знаете, как да ядете. Да изядеш нещо, според законите на разумния свят, значи, то да си остане живо – да не отнемаш живота му. Да изядеш един човек, това значи, така да го престроиш в себе си, че да му дадеш условия за нов живот. Да престроиш нещо и отново да го съградиш, трябва да имаш любов към него. Любовта подтиква човека към работа, събужда неговите дарби и способности.

Съвременните хора се разочароват от културата, отричат я, искат нещо по-устойчиво. Прави са да искат нещо по-устойчиво, но преди всичко, те трябва да се вгледат в себе си, в своите мисли и чувства. Ако мисълта им не е права, култура ли е това? Ако чувствата им не са прави, култура ли е това? Докато мислите и чувствата на човека са в стълкновение, не може да се говори за истинска култура.

Един професор се занимавал с астрология, но се обезверил дотолкова, че искал да се освободи от всички книги, за които дал много пари. Не вярвам вече в тази наука, казал той. Намерих Христос, нищо повече не искам. Защо се обезверил? Причината за обезверяването не е в астрологията, но в самия него. Сърцето му се намира в стълкновение с неговия ум. Той изучавал механичната страна на астрологията, в която, наистина, има неща непроучени и непроверени. Това не значи, че астрологията е лъжлива наука. С отричането на астрологията той не разрешава въпросите на живота. Астрологията е за гениалните хора, за светиите и за пророците. И обикновените хора могат да я изучават, но ще се натъкват на противоречия. Какво означава думата "астрология"? Тя е съставена от дума-

та "астро" – звезда и "логос" – слово. Значи, астрологията е слово за звездите. Следователно, само онзи може да изучава астрологията и да се ползва от нея, който гледа на звездите като на живи, разумни същества, които говорят. Ако не можеш да чуваш говора на Слънцето, на Венера, на Меркурий, на Юпитер, на Сатурн, на Марс, на Луната, ти не си астролог, нищо не разбираш от астрология. Какво понятие ще имате за Карузо, ако слушате гласа му на грамофонна плоча? Голяма е разликата между гласа му, непосредствено възприет и този, чул на плоча. Ще дойде ден, когато плочата ще се изтрие толкова много, че нищо няма да остане от гласа на Карузо.

Време е вече хората да отправят и ума, и сърцето си към науката, но подтиквани към нея от любов. Докато любовта не стане вътрешен подтик в човека към наука, поезия, изкуство, към религия, нищо не може да постигне. Без любов няма истинско постижение. Ще каже някой, че слушал някаква наука или духовна беседа, но нищо не разбрал. Щом не е разбрал нищо, той е слушал без любов. Който слуша и гледа нещата без любов, той отчасти чува и разбира, отчасти вижда. За пример, често говоря за жената, като служба на девата, а не за самата дева. Дева и жена са две различни понятия. Девата е най-високото положение, което една душа може да изяви. Като дева, тя може да се прояви само в Божествения свят. Във всички останали светове тя върши различни служби: като жена, като майка, като сестра и т.н. Голяма жертва прави девата, когато слиза на земята като жена, да ражда деца, да ги възпитава и отглежда. Като изгуби жена си, мъжът плаче, казва: Къде отиде женицата ми? Дали ще я видя пак? – Никога няма да я видиш. Жената е служба, а службата е невидима. Никой не е видял девата нито на този, нито на онзи свят. Без любов никой никого не може да види. Няма ли любов, хиляди години да стоите в онзи свят, кракът ви няма да пристъпи в рая. Раят е място на чиста, безкористна, велика любов. Без любов няма живот. Това, което наричат живот, не е истински живот. То е нещо временно, преходно, с което хората само се зальгват.

Животът има две страни: тъмна, наречена Сива и светла – Кришна. Тъмната страна на живота е смъртта, през която всеки роден трябва да мине. Който се е родил, непременно ще умре. Ще дойде Сива и ще го пита: Кой ти даде право да седиш тук? Скоро на онзи свят! Ще наточи ножа си и ще отнеме главата ти. За да се освободи от смъртта, човек трябва да познае Бога, да познае Любовта. Познаването на Бога, подразбира придобиване на вечен живот. Затова е казано в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил". Значи, само любовта е в състояние да избави човека от смъртта. Където любовта присъства, смъртта отсъства. Защо трябва да люби човек? За да се освободи от смъртта – най-голямото страдание в света. Търсете Бога, търсете любовта и вие ще бъдете далеч от смъртта. Всички религиозни говорят за Бога, търсят Го и въпреки това, смъртта ги коси. – Защо? – Защото търсят Бога без любов. Вложете любовта в сърцето, в ума, във волята си и вие ще бъдете свободни от смъртта.

Дошло е време, когато всички хора, религиозни и светски, трябва да пречистят умовете и сърцата си, да отправят нагоре своите чисти мисли и чувства. Чист живот се иска от всички. Ще кажете, че не можете да живеете чисто, понеже постоянно сте изложени на обиди и огорчения. Какво лошо има в обидата? Някой ви обидил, защото минавате на пътя му. Не минавайте на пътя, където той върви. Учете се да избирате пътищата, през които трябва да минавате. Отивате в село, оплаквате се, че кучета ви лаяли. Избягвайте пътищата, където лаят кучета; избягвайте телените мрежи. Като не внимавате, вие се натъквате на груби хора, на кучета, на телени мрежи и търсите вината въвн от себе си. За всичко сте виновни вие, а не окръжаващите. От вас зависи да вървите безпрепятствено по улиците и да се радвате на всичко, което срещате на пътя си.

Като ученици, вие трябва да работите върху търпението, да понасяте изпитанията с радост. Някои минават за търпеливи, но външно се показват такива. Вътрешно те роптаят, недо-

волни са от положението си. Това, което наричат търпение, е неволя. Те носят по неволя страданията, а не с търпение. Някой се моли, но бърза, мисли за друга работа. Това не е молитва. Човек трябва да бъде искрен в постъпките си. Затова е казано, че не можеш да слугуваш едновременно на двама господари – на Бога и на Мамона. Младата мома не може да бъде вярна на избаника си, ако преди това е държала двама в ума си. Раздвои ли се в себе си, тя не може да бъде вярна нито на единия, нито на другия. Ако се ожени за един от тях, няма да бъде щастлива и ще търси вината в него. Търсете причината за грешките си във вас, а не отвън. И хората имат грешки, но вие не можете да ги изправите. Човек може да изправи само своите грешки, но чуждите – никога. От хиляди години насам Бог прави опити за освобождаване на човека от грешките му, но не успява. – Защо? – Защото едни изправя, а нови се трупат. Съзнание се иска от хората, сами да изправят грешките си, за да се пазят, да не правят нови.

Хората говорят за чистота, но я разбират само външно. Що се отнася до психическата чистота – в мисли и чувства, малцина я разбират. Някой измие чинията, в която е ял и казва: Чиста е вече. Относително е чиста, но не абсолютно. Като си служи с една чиния известно време, тя се прониква от частиците на храната и става нечиста. Мъчно се отстраняват малките частици, които са проникнали в шуплите на чинията. Също така и мислите, и чувствата остават следи, както в съзнанието на човека, така и върху предметите, с които са били свързани. Един американец разправя една своя опитност. Веднъж той си купил един нож. Забелязал нещо странно: колкото пъти хващал ножа, в него се явявало желание да убие някого. Заинтересован от това неочаквано за него желание, той проследил пътя, откъдето дошъл ножът в ръцете му. Какво се оказало? Ножът принадлежал на един престъпник, който убил с него няколко души. Значи, мисълта на престъпника за убийство останала върху ножа. Не се измива лесно психическата нечистота. Огън е нужен, за да се пречисти светът от физическата и психическа нечистота. Като знае-

те, какво представлява нечистотата, пазете ума и сърцето си от мисли и чувства, с които са извършени престъпления.

Нека всеки се запита, има ли тази чистота, която му е била дадена първоначално. Нека всеки се запита и си отговори, такъв ли е днес, какъвто първоначално е бил създаден. Човек трябва да се преобрази, да отвори сърцето си за новото – за любовта. Ще кажете, че първата и най-важна заповед е да възлюбим Бога с цялото си същество, да възлюбим и ближния като себе си. Как трябва да обичате Бога и кога да Го обичате? Само когато сте задоволени и когато имате радости? Когато ви сполетят страдания и нещастия, обичате ли Го? Благодарите ли Му за всичко, което ви е дал?

Един каменар чукал камъни. По невнимание, той изпуснал един голям камък върху ръката си и притиснал единия си пръст. Като вдигнал камъка, видял, че първата фаланга на пръста му била откъсната. Той веднага отправил погледа си нагоре и тихо промълвил: Благодаря Ти, Господи! – За какво благодариш? – Благодаря ти, Господи, че не отиде целият ми пръст. С малко платих за невниманието си.

И тъй, ако човек не е готов да благодари за малките изпитания и страдания, пътят към любовта е затворен за него. Ако не може да понася обидите на хората с благодарност, пътят му към любовта е затворен. Ако не може да носи невежеството с радост, пътят му към любовта е затворен. Ще кажете, че човек трябва да има знания, да бъде учен. Има хора, които не трябва да знаят много. Понякога знанието възгордява човека и го спъва, а някога го смущава. Някой иска да знае, какъв е бил в далечното минало. Няма защо да знае миналото си. Какво ще придобие, ако знае, че е бил някакъв престъпник, убиец или кождер? За човека е важно да знае, какво днес се иска от него, а не какъв е бил в миналото. Днес, от всички хора се иска да се обновят, да се върнат към своя първичен образ, за който е казано: "И създаде Бог човека по образ и подобие свое". Изучавайте челото, лицето, главата си и вижте, какво ви липсва. Повечето хора са нетърпеливи, нямат милосърдие. Търпението и милосърдието са качества на

ума. Човек трябва да развива ума си, за да придобие това, което му липсва. Непрестанно работете върху себе си, да не дойдете до това състояние, което прави човека недоволен. Като погледнете лицето на стария човек, виждате, че е набръчкано. – Защо? – От недоволство. Той не е работил съзнателно върху себе си, поради което постоянно е изпадал в недоволство и обезсърчаване. Ако не благодари за всичко, което му е дадено, човек преждевременно остарява. Следователно, ако искате да се подмладите, благодарете за всичко – за мислите, за чувствата, за постъпките, които проявявате. Ако днес не сте постъпили, както трябва, на другия ден ще се изправите. Не се самоосъждайте, не се критикувайте. Постъпвайте, както постъпил един от синовете на Ной. Като видял баща си пиян, той покрил голотата му с една дреха и се отдалечил – не пожелал да види неговия срам и да го изобличи. Така и Бог покрива нашата голота. Като чуе, че някой сгрешил, Той го покрива с дреха, да не го гледа. Бог не иска да вижда грешките на хората, оставя ги сами да се изправят.

Бъдете добри синове и дъщери, да получите Божието благословение. Ще кажете, че Бог е написал човека на дланта си. Написал го е, но може и да го отпише. Страшно е, ако Бог заличи името ви от дланта си. Страшно е, ако се заличат красивите линии от ръката на човека и останат само линиите на страданията. Линиите на ума, на сърцето и на живота трябва да бъдат дълги и добре развити. Скъсят ли се, бъдещето на човека се помрачава. Ще кажете, че Бог е милостив, има грижа за всички хора. Това е механическо разбиране на нещата. Бог е милостив, обича всички хора, грижи се за тях, но Той изисква от всички да се учат. Каквото учат, с любов да учат. – Няма ли нещо добро в нас? – Във всички хора има нещо добро, което ще им покаже злото, изопаченото в тях, но няма да ги спаси. Правдата ще им покаже кривия път, в който са попаднали, но и тя няма да ги спаси. Единствената сила, която е в състояние да спаси човека, за го освободи от мъчнотиите, е любовта. Когато се приложи в човешкия живот, любовта коренно го преустройва, поставя го на нови начала. Доброто

и правдата само посочват на човека положението, в което се намира, но не са в състояние да му помогнат. Като видят някой вързан човек, те казват: Направи усилия да се развържеш и освободиш. Обаче, когато любовта види вързания, не му дава съвети, не го морализира, не го съди, но взима нож, прерязва връзките му и казва: Бъди свободен!

И тъй, докато сте недоволни, докато се тревожите, докато боледувате, вие сте вързани. Потърсете любовта, тя единствена ще ви помогне. Тя ще ви развърже и освободи. Единственото нещо, което може да ви освободи, да ви научи да мислите право, да чувствувате и да постъпвате правилно, да ядете и да пиете, както трябва, е любовта. Единственото нещо, което може да ви научи, как да прилагате доброто и правдата, е любовта. Единствената сила, която не ограничава, е любовта. Кажете ли някой, че любовта ограничава, това показва неразбиране. Любовта може само да напусне човека, но никога не ограничава. Като даде на човека работа и види, че не я е свършил, втори път тя не идва при него. Ако му даде блага и не ги изяде навреме, пак не го посещава. Изобщо, любовта не позволява на хората да се осигуряват с нейните блага. Тя изисква от всеки човек да бъде благодарен на това, което има. Ако богатият е доволен от богатството си и не ламти за повече, тя го посещава и му дава нещо от себе си; ако сиромашът е доволен от сиромашията си и грешникът – от грешките си, тя ги посещава и ги разтоварва: сиромашът освобождава от сиромашията, а грешникът – от грешките му. Казано е за Христос, че понесе греховете на човечеството. Той ги носеше с радост; доволен беше, че помагаше на хората. Ако Христос носеше чуждите грехове и беше доволен, защо вие да не сте доволни за вашите грешки? Носете грешките си с радост, за да можете да ги изправите. Ако не сте доволни, не можете да ги изправите. Следвайте примера на Христос, да можете един ден и вие да помагате на ближните си. Отворете очите си за красивото и великото в света. Отворете ушите си за хармоничните и чисти тонове.

Гледайте с любов, слушайте с любов, яжте с любов, лягайте и ставайте с любов, учете с любов, мислете с любов. Каквото предприемате, правете го с любов. Това е живот вечен, да позная Бога, като изявление на Любовта и Христос, като изявление на Божиата Любов.

Избягвайте нечистите пътища, всякога търсете чистите пътища. Пийте всякога чиста вода. Дишайте чист въздух. Яжте чиста, здравословна храна.

*

15. Беседа от Учителя, държана на
14 септември 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Двама или трима

"Където са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях". – Който не разбира вътрешния смисъл на стиха, търси двамата или тримата отвън; който разбира дълбокия смисъл на стиха, търси двамата или тримата в себе си. Той знае, че всичко идва отвътре, а не отвън. Ние виждаме грешките отвън, но причините им са вътрешни. Виждате на платното в някое кино известни грешки. Те не са на платното, но на прожекционния апарат. На същото основание, човек вижда своите грешни мисли и чувства и се чуди, откъде идват. Той не подозира, че те излизат от него и се проектират навън. Мъчно е да убедите човека, че причините на грешките му се крият в него. Когато ученият прави грешки, отдава ги на другите учени. Ако се вгледа в себе си, ще види, че грешките се крият в неправилното съпоставяне на фактите, в зависимост от разумните закони на природата. Има философи, които изнасят своите философски твърдения пред хората, доказват ги научно, без да са ги опитали. Щом дойдат до опита, те пропадат.

Един англичанин държал пред хилядно общество научна сказка за "летящата машина" – негово изобретение. Той описал устройството на машината, доказал принципите, на които се основавало летенето и когато трябвало да направи опит, да

* Матей 18:20.

покаже на публиката, как лети, останал изненадан – машината се забила в земята и не се повдигнала нито на сантиметър.

Друг англичанин държал сказка в Лондон за американците, като народ, с неговите отличителни черти. Като описвал американеца, като тип и дошъл до ръста, той казал, че американецът е среден на ръст, повече нисък, отколкото висок. Между публиката присъствали трима американци. Като чули, че се говори за ръста на американеца, един от присъстващите американци станал прав и казал: Господа, аз съм американец. Той бил висок 1.90 см. След него станал вторият американец, който повторил думите на първия и казал: Господа и аз съм американец. Той бил по-висок от първия – 1.95 см. Най-последно излязъл третият, Джон Хол – висок два метра. Като видели тримата американци, наредени един до друг по височина, публиката се засмяла – всички започнали да ръкопляскат. В този момент сказчикът напуснал залата.

Следователно, ако изнасяте нещо от областта на живота, на науката или на религията, преди всичко, вие сами трябва да сте го опитали. Всяко нещо трябва да бъде опитано и да принася някаква полза, както за човечеството, така и за отделния човек. Каква наука е тази, която не допринася нещо за човешкия ум, за човешкото сърце и за човешкото тяло? Верните и истинни неща се увеличават и остават за вечни времена. Неверните неща се губят и намаляват теглото си. Истината никога не губи теглото си. За всички времена и епохи тя остава една и съща по тегло – нито се намалява, нито се увеличава. Казано е, че краката на лъжата са къси. Значи, ако краката ѝ са били дълги, постепенно се скъсили. Със скъсяване на краката ѝ, тя постепенно губи от теглото си. В това отношение светията никога не губи от теглото си. Обаче, обикновеният човек губи от теглото си. При една тежка болест той може да изгуби 10–20 кг от теглото си, но, като оздравее, пак набавя загубеното тегло.

Някои числа, от гледище на кабалата, представляват установени, хармонични процеси; други пък представляват неустановени, дисхармонични процеси. Първите числа са по-

добни на организираната материя, а вторите – на неорганизираната, затова ги наричат фатални. На български под "фаталност" се разбира съдбата на човека. Всъщност, прави се разлика между фаталност и съдба. Като говорим за фаталност на нещата, разбираме известни случаи или явления в живота, които стават без причина. Като говорим за съдбата, имаме предвид случки, явления в живота, които са резултат на участието на някакви причини.

Кои хора вярват в фатализма? – Повече простите, неуките. Предполага се, че учените не допускат никакъв фатализъм в живота. Обаче, много случаи от живота на учени хора говорят обратното. За пример, Виктор Юго, виден френски романист, бил голям фаталист. Преди да издаде някой роман, той нареждал няколко числа в известен ред и вадил едно от тях. По това число той познавал, ще бъде ли приет добре романът му. Той съзнавал, че това е атавизъм, наследена черта, но въпреки това я проявявал. Значи, вярвал в неверието си. Този, който не вярва в нещо и го прави, е по-силен от онзи, който вярва в нещо и го прави. Той преодолява неверието си. Има хора, които вярват в нещо и не го правят. Те са по-слаби от безверниците. Който вярва и не прави, казва: Аз зная истината по даден въпрос. – Като знаеш, защо не я приложиш? – Нямам разположение. – Значи, ти си слаб човек.

Като говорим за истината, мнозина искат да им се каже една истина. Истина е, за пример, че когато се обичат, хората проявяват разумността си. Значи, обичта е разумен, свободен и съзнателен процес. Повечето хора гледат на обичта по друг начин – точно обратен на нашия. Според тях, когато хората се обичат, те се свързват, ограничават се, или се заробват. Това, което ограничава и заробва човека, не е обич, нито любов. Ако наистина, човек е ограничен, любовта, именно, ще го освободи. По това ще познаете степента на вашата любов, както и научените от нея уроци. Ако не можете да се освободите от ограниченията, нямате любов в себе си. Ще кажете, че съдбата ви е тежка, не можете да се борите с нея. Това е

криво разбиране – човек сам твори съдбата си. От него зависи да има добра или лоша съдба.

В древността съществувало едно царство, управлявано от Саван-Ро. Поданиците му били крайно бедни — нямали жито, царевица, поради което били принудени да убиват птици, зайци, да се хранят с месото им. Къщите им били крайно нехигиенични: тъмни, прихлупени колибки. Случило се, че в царството на Саван-Ро дошъл един учен, разумен и добър човек, който влязъл в положението на хората и решил да им помогне. Извикал по-бедните от тях при себе си и ги запитал, защо живеят толкова бедно. Те му казали, че съдбата им е тежка, не могат да се борят с нея. — Не е тежка съдбата ви, животът ви може да се подобри. Аз ще ви помогна да се изменят условията ви. Съгласни ли сте? — На всичко сме съгласни, само да се освободим от сиромашията. Ето, всички птици, зайци избягаха от царството ни и ние сме осъдени на глад. Ученият човек събрал хората и започнал да ги учи, как да обработват земята, да сеят жито и царевица. В скоро време те разполагали с хубав, доброкачествен хляб. След това направил малки и големи работилници, фабрики с големи пещи, в които топели камъни, за получаване на прозрачно, стъкловидно вещество. От него те правели къщите си, в които влизало изобилно светлина. Като осигурили хляба и жилищата си, значително подобрили живота си. Едва сега те разбрали, че съдбата им била в техни ръце.

Сега и на вас казвам: Не бъдете лоши поданици на своето царство — на тялото си. Няма лоши условия, няма лоши времена, няма лоша съдба. Лошото или доброто зависи от субективното разбиране на човека. Има известни съвпадения, някои лоши или неблагоприятни външни условия, но те могат да се избегнат и подобрят.

В една от приказките на "Хиляда и една нощ" се разказва за една царска дъщеря, която се влюбила в един прост, беден момък и се оженила за него. Момъкът обичал да яде чесън — нещо, към което царската дъщеря имала крайно отвращение. След сватбата, момъкът, по обичай, се наял с чесън. Когато

седнал близо до царската дъщеря, да се разговарят, тя усетила миризмата на чесъна и ужасена, отскочила настрана. Веднага извикала слугите си, заповядала да ударят 25 тояги на възлюбения ѝ и да го изпъдят вън. Той взел торбичката си и поел пътя към дома си. Върви и си мисли: Какъв грях е направил, че трябваше да го бият и изпъдят? Малка е грешката му, наистина, но царската дъщеря не обичала чесъна, не могла да го търпи. Като искал да яде чесън, той могъл да отиде в гората, когато е сам, а не пред възлюбената си.

Какво представлява чесънът в очите на царската дъщеря? – Грехът. – Тя имала крайно отвращение към човешкия грях и всеки, който се осмелявал да се яви пред нея с греха си, бивал изгонен вън от царството. Често хората се явяват и при Бога с греха си, но веднага ги връщат назад. Като им ударят 25 тояги, те отново слизат на земята. Няма човек в света, който да не е грешил. С други думи казано: Няма човек, който да не е ял чесън. Грешките и престъпленията на хората са различни. Значи, чесънът има различен произход. Понякога той се употребява за лекарство. Понеже миризмата на чесъна е неприятна, този, който яде чесън, трябва да избягва общества на хора, които не са яли и не го обичат. С други думи казано: който греши и върши престъпления, трябва да бъде далеч от хората. Който не може да въздържа езика си, да стои далеч от хората. Влезе ли в общество, тук ще каже една лоша дума, там ще каже друга и в края на краищата, ще го изпъдят навън и глоба ще плати.

Един селянин често говорил лоши работи за дявола. Каквото зло виждал, той казвал: Дяволска работа! Дяволът го спирал няколко пъти и му казвал: Слушай, престани да говориш лошо за мене, че ще ти отмъстя по някакъв начин. – Прави, каквото знаеш, не ме е страх от тебе – отговарял спокойно селянинът. Дяволът намислил, как да си отмъсти на селянина. Той вложил в него желанието да си купи едно магаре. Отишъл селянинът на пазара и видял на едно място продават магаре. Като разбрал цената на магарето, намерил, че е евтино и го купил. Върнал се у дома си радостен и отвън още

извикал: Жена, купих евтино магаре. Здраво е, ще ми носи вода и дърва. Още същия ден той отишъл с магарето за вода. Чешмата имала две курни: Като започнал да налива вода, магарето се пъхнало в чешмата и показало ушите си през курните. Селянинът се опитал да го извади, но не могъл. Псчакал да дойде някой на чешмата, да му помогне. След малко дошли двама пътника, да пият вода. Той им казал: Братя, помогнете ми да извадя магарето си от чешмата. – Къде е то? – Ето, ушите му се подават от курните. Пътниците погледнали към курните, но нищо не видели. – Защо се подиграваш с нас? Ще ти покажем, кои сме ние и как смееш да си играеш с нас. Хванали го те, набили го добре и го оставили на чешмата, да се разправя с магарето си. Колкото хора идвали, селянинът отправял същата молба към всички, но като не виждали никакво магаре, те го считали за смахнат или за човек, който се подиграва и го набивали. Като го набили десетина пъти, той престанал да разказва за магарето си и решил да се върне у дома си. На тръгване магарето пак показало ушите си, но селянинът се обърнал към него с думите: Виждам те, но не смея вече да говоря за тебе, защото ще ме бият.

Какво представлява магарето? – Грешките на човека, за които той постоянно говори. Колкото повече говори за грешките си, толкова повече го бият. За да не ви бият, не говорете за грешките си, но ги изправяйте. Докато никой не те пита, нищо не казвай. Важно е ти да знаеш, че си сгрешил, да не прикриваш грешките си. За другите не е важно, че си сгрешил и как, именно, си сгрешил. Затова хората казват, че не трябва да се казва истината. Трябва да се говори истината, но на тези, които я разбират, които са готови за нея. Щом не я разбират, по-добре да мълчат.

Мнозина са дошли до заключението, че е по-добре да мълчат, отколкото да казват истината. Не е така. Ще говорите истината, когато и вие и окръжаващите са готови за нея. Изкуство е да знаете, кога и как да говорите истината. Когато хората придобият това изкуство, светът ще се оправи. Дотогава още много пъти ще бъдат бити за истината. Кажете ли

грешката си на човек, който не може да ви разбере, той ще ви морализира, ще ви дава съвети да бъдете внимателни и т.н. Вие ще се намерите в положението на Настрадаин Ходжа, който се качил на къщата си да я покрива. По невнимание, той се подхлъзнал, паднал на земята и изкълчил крака си. Като го видели, че куца, всички го питали: Защо куцаш, Ходжа? Той разправял подробно на всички, как покривал къщата си, как паднал и т.н. На своите обяснения, той слушал все едни и същи въпроси: Как стана тази работа? Защо не беше внимателен? Защо не потърси някой майстор? Като му дотегнало да отговаря на всички и да слуша едни и същи съвети, най-после той казал: Чудно нещо, как не се намери един човек да е падал от покрив и да знае, как се пада.

Следователно, когато някой ви разправя една своя опитност, дайте му добър съвет. Една жена разправяла на един мъж своите изпитания, като жена. Той ѝ казал: Кой ти е виновен, че си се родила жена. Умен ли е този отговор? Ако мъжът се оплаква на жената за изпитанията си, като мъж и тя му каже, че никой не е виновен, където се е родил мъж и този отговор не е на място. Като кажете нещо на човека, трябва да бъде разумно. Не питайте, защо човек се е родил мъж, или жена, но дайте му добър съвет, който да го ползва. Представете си, че една мома, селянка, иска да се ожени и ви пита, кого да предпочете: овчаря, с когото е израсла, или някой благородник, от висшето общество. За предпочитане е да се ожени за овчаря. При благородника ще има по-добри външни условия, но няма да има добър живот.

Има два порядъка в света: човешки и Божествен. Те се преплитат взаимно, вследствие на което и хората се объркват, не знаят, кое е от човешки и кое – от Божествен порядък. Женитбата, за пример, е акт на човешкия порядък. Недоволството на мъжа от жената, на жената от мъжа, на децата от родителите и на родителите от децата говори, именно, за човешкия порядък, който произлиза от неорганизирания свят. В Божествения порядък никакво недоволство не съществува. Докато са в човешкия порядък, хората искат да бъдат близо

един до друг, особено ако се обичат, да не посегне някой на тях. Щом влязат в Божествения порядък, разстоянията между тях се увеличават. Ако жената е на Земята, мъжът е на Луната; или ако мъжът е на Земята, жената на Луната. При такова разстояние, има ли възможност да се карат и сърдят помежду си? Ако това разстояние ви се вижда извънредно голямо, можем да вземем друго положение: мъжът да е в Америка, а жената в България. Те си пишат нежни, любовни писма, не се сърдят. Щом разстоянията се съкратят, те стават недоволни един от друг. Много естествено, нямат простор, нямат достатъчно въздух да дишат свободно.

Мнозина са идвали при мене да ме питат, да се женят ли. Като ги разглеждам, казвам, че научно не им е определено да се женят. Те се сърдят, недоволни са, защо съдбата им е отредила такъв живот. Щом искат да знаят причината за това, казвам, че другарят или другарката им е на небето, не е слязъл още на земята. Ако много настояват, могат да се оженят, но за чужда половина, а не за своята. После да не търсят вината за лошия живот въвн от себе си. Щом си се свързал с чужда половина, ще носиш последствията на грешката си. – Искам да имам деца. – И това може да стане. Много сирачета има в света. Вземете си едно-две сирачета и ги отгледайте като свои. Ще кажете, че искате свои деца, от вас родени. Така ли постъпвате в живота си? Вие отидете на пазара, купите си един кон, яхнете го и казвате: Този кон е мой. – Как може конят, който не сте родили, да го наричате свой? Кобилата го е родила, а вие казвате: Мой е този кон. Хората не могат да приемат чуждите деца за свои, защото мислят, че техните деца са по-добри и по-умни. Това е неразбиране на нещата. Така се мисли и за дърветата, за растенията, за животните. Хората гледат на растенията като на нискостоящи същества. Прави са те. В едно отношение растенията стоят по-ниско от човека, но в друго отношение те стоят по-високо. За пример, плодното дърво дава такива плодове, каквито човек по никой начин не може да направи. Затова пък човек може да направи такъв модерен цветарник, от стъкло

и с парно отопление, където цветята и плодовете се развиват и при неблагоприятни външни условия и дават добри плодове.

Всички хора искат да изправят живота си, да развият ума и сърцето си, но не знаят по какъв начин, затова очакват на външна помощ. Те разчитат на парите си – това е външно условие; разчитат на имотите си – и това е външно условие; разчитат на хората – това е последното условие. Преди всичко, човек трябва да разчита на своето тяло – на главата, на очите, на носа, на ушите, на езика, на ръцете, на краката, на сърцето, на дробовете, на стомаха си – да благодари за това, което му е дадено. Това са пътищата, по които човек се въздига и постига своите желания.

Какво желае човек? Всеки желае да бъде красив: да има красиви, изразителни очи, красиви уши, красива уста и т.н. Това зависи от вас. Каквото пожелае, човек може да го постигне. Достатъчно е да се свърже с клетките на очите, ушите, носа, устата си, като с разумни, интелигентни същества и да им предаде желанието си. Като възприемат желанието му, те ще преустроят органите му и в скоро време той ще се радва на добро зрение, с което ще възприема само добри впечатления от външния свят; ще се радва на добър музикален слух, с който ще възприема само хармонични тонове в природата. От съзнателната работа на човека върху себе си зависи неговата физическа и духовна красота и мощ. В десет години съзнателна работа човек може да стане гений. В човешкото тяло има милиарди клетки с различни способности, които човек може съзнателно да използва. Ако се свърже с музикалните клетки на ухото си, той може да стане добър певец или музикант. Като не познава какви блага крие в себе си, човек не разчита на тях и търси щастието си по външен, механичен начин. Той очаква на пролетта, тя да му създаде условия за работа. Като мине пролетта и нищо не придобие, очаква на лятото. И лятото мине и есента, и зимата, но той нищо не придобива. Като си дошъл на земята, ще разчиташ на всички условия и блага, външни и вътрешни. Щом дойде зимата, ще се прибереш у

дома си и там ще учиш. Зимата е процес, в който нещата се прибират в себе си, вгълбяват се. Дойде ли пролетта, ще излезеш навън, в опитното училище на природата. Пролетта може да се уподоби на раждането, а зимата – на смъртта.

Следователно, когато се ражда, човек започва да работи върху себе си. Работете и вие върху себе си, без да се оплаквате. И оплакването не е лошо, но нищо не допринася. Да се оплаква бедният, бездарният, има смисъл; но да се оплаквате вие, които сте и богати, и здрави, и силни, и даровити, това не е на място. Казвате, че работите ви не вървят добре, при това, имате добър глас. Излезте на сцената и запейте. Който ви чуе, ще ви възнагради. Друг е въпросът, ако гласът ви е груб, необработен. Такъв глас може да плаши хората.

В една музикална академия в Америка се учили много младежи, момичета и момчета. Академията се намирала в един от красивите квартали на града. Един ден дъщерята на един от видните професори по музика се разхождали около академията във време, когато учениците се упражнявали. Един от тях излязъл на двора, с намерение да си попее. Започнал да пее и като видял дъщерята на професора, запял още по-силно. Пеенето му приличало повече на вик, на крясък, отколкото на музикално пеене. Младото момиче се уплашило от този крясък и избягало. Ученикът видял това, затичал се да я стигне и попитал: Госпожице, защо бягате? – Уплаших се, бият някого, чува се рев и крясък. Като чул тази непринудена преценка за гласа си, ученикът премълчал, не казал, че той е пял. Значи, има разлика между гласовете. Не всеки глас, който излиза от устата, е пеене. Львът реве, плаши и хората, и животните, но не пее. В мъгливо време глутници вълци вият, но не пеят. Ужас внася техният вой. И гаргите, и свраките издават глас, но не минават за пойни птици. Славоят, канарчето и други някои птици се считат за певци. Славоят е добър певец, но се крие, не иска никой да го вижда. Той казва: Аз се уча да пея, не искам да ми плащат за пеенето. Той не продава изкуството си.

Днес много славеи има, облечени в човешка форма. Нищо в света не се губи, нищо не се дава даром. Много време е пял славеят, за да стане добър певец. Много време е пял човек и още много ще пее, докато стане истински певец. Първоначално човек е бил поставен в малки форми, от животинското царство, където предварително се е учил да пее. След като учил много време, той приел човешка форма и се проявил като добър певец. Човек върви към постепенно усъвършенствуване, поради което е минал през всички форми на живота, като през школи. За пример, той е минал през школата на минералите, на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитаещите, докато е дошъл най-после до човека. И тук той не спира, продължава да се развива. От бялата раса ще излезе шестата, светеща раса, в която хората ще се различават от сегашните. Техните тела, очи, уши, нос, уста, ще бъдат другояче устроени. Съвременните хора виждат само това, което става пред тях, назад не виждат. Те не могат да предсказват бъдещето. Някои хора, в които интуицията е силно развита, предсказват бъдещето, но те са малко на брой. Хората от шестата раса ще виждат на всички страни и посоки, ще виждат и бъдещето. Те ще виждат, какво се крие в мозъка и в сърцето на човека. Стихът "няма нищо скрито – покрито в света" ще бъде напълно оправдан за тях. Ако някой нервен човек отиде при тях, те няма да му говорят, как да се лекува, но ще го бутнат на специално място по главата три пъти на ден: сутрин ще го бутнат с показалеца, на обяд – със средния пръст, вечер – с безименния, а някога, когато спи – с малкия пръст. Като пипат на специално място по главата, в продължение на три месеца, той ще бъде съвършено здрав и разположен. Неврастеникът не е търпелив. Като пипате центъра на търпението, към него приижда повече кръв, той започва да се храни и човек става търпелив. Ако обнадеждите някого, че може да постигне това, което желае, той ще стане търпелив.

Днес и религиозни, и светски хора говорят за Бога, но малцина Го познават. Ако Го познаят, те ще станат подобни

на Него. Ето, всички растения, които са свързани със слънцето, растат, развиват се и дават плод. Ако и хората, като растенията, се свържат със Слънцето на живота, т.е. с Любовта, ще станат разумни, учени и интелигентни. Прекъснат ли тази връзка, всичко ще изгубят. Не е достатъчно човек само да се ползва от слънчевата светлина и топлина, но той трябва да знае, под какъв ъгъл да я възприема.

След всичко това, хората се оплакват, че очите им отслабват и не виждат добре. Много естествено, те не работят с очите си, не правят достатъчно движения. Когато искат да видят нещо нагоре, надолу или настрана, те не движат очите, а главата си, поради което малко кръв приижда към очите им и не се хранят добре. Също така хората не развиват и слуха си, а после се оплакват, че слухът им отслабва. Не се занимавайте само с отвлечени въпроси, нито с грижите в живота си, но се вслушвайте във всичко, което ви обикаля. Като минавате през някоя гора, или като отивате на планината, вслушвайте се в клокоченето на бистрите поточета и извори, в шумоленето на листата, в бученето на вятъра, в пеенето на птичките, в говора на хората. По този начин ще развивате слуха и музикалното си чувство. Откажете ли се от външния свят и се вгълбите във всекидневния си живот, в тревогите и смущенията, слухът ви ще затъпее и постепенно ще го изгубите. Обикновените и дребнави работи запушват ушите. Явява се ушна кал, която трябва да се чисти. Започнете ли да човъркате ушите си, слухът се разваля.

Едно трябва да знаете: за всичко има цяр. Който иска да развива слуха си, да пее. Който пее, не е изложен на оглушаване. Който обича истината, не може да ослепее. Обичайте пеенето, за да развивате слуха си. Обичайте истината, за да развивате зрението си. Изобщо, по сетивата и по органите на човека можете да определите диагнозата на неговото физическо и психическо състояние. Както лекарите определят здравословното състояние на човека по очите и по пулса, така по носа може да се определи състоянието на ума, на сърцето и на дробовете. – Възможно ли е това? – Не само е възможно,

но и научно може да се докаже. За пример, забелязано е, че колкото по-дълбоко диша човек и повече време задържа въздуха в дробовете си, толкова носът му е по-широк. Сплеснатият нос показва, че дишането и кръвообращението на човека са слаби. Дължината на носа показва състоянието на ума. Ако носът е много заострен, човек е нервен, сприхав, раздразнителен. За да се успокои, той трябва да диша дълбоко. Всичко е написано на човешкото лице, на челото и на главата му. Който може да чете, ще определи точно характера му. Ако се занимавате с физиономията, с френологията и с хиромантията, ще видите, че това са науки, които работят с точни, положителни данни.

Много астролози има днес – и в Германия, и в Англия, и в Америка, но те правят една грешка – прехранват се с астрологията. В това отношение те приличат на врачки, които се прехранват с гадания. Заради прехраната си, врачката си служи с верни и неверни гадания. Това не е наука. Майката и бащата трябва да бъдат астролози, защото, още със зачеването на детето, те определят неговите астрологически аспекти, благоприятни и неблагоприятни. Ако майката и бащата са умни, и детето ще бъде умно. Затова от голямо значение за детето е моментът на неговото зачеване и моментът на раждането му. Един напреднал, възвишен дух всякога избира умни бащи и майки, чрез които да се роди. Невъзможно е да се роди той чрез невежи и неразвити родители. Ненапредналите души се раждат от невежи и неразвити родители. Някои казват, че са родени от Бога. Чудно нещо, родени от Бога, а са невежи, некултурни и грешници. Това е невъзможно. Роденият от Бога е гениален човек, светия. Затова е казано в Писанието, че роденият от Бога грях не прави. Чувате ли някой да ви разправя за онзи свят, за Бога, за ангелите, а не може да изправи своя живот, ще знаете, че той не говори истината.

Има анекдот за един от турските султани и за двама проповедници – турски ходжа и гръцки владика. Двамата често посещавали султана и му разправяли за невидимия свят: за

Божните дела, за отношенията на Бога към всички души. Те разказвали на султана, какво прави Бог всеки ден. Султанът имал търпение да ги слуша цели десет години. Най-после той решил да ги изпита, доколко знанията им са истинни. Един ден той ги поканил на гости в двореца, да се поразговори с тях. Заповядал на слугите си да сварят прясно мляко в голям, дълбок съд и да го донесат да почерпи гостите си. Като сложили млякото на масата, султанът дал на гостите си по едно парче хляб; също такава парче взел и за себе си. Седнали да ядат и той казал на гостите си: Всеки сам ще надроби хляба си в млякото и след това ще взима само ония хапки, които е дробил. Гостите надробили хляба си и султанът направил същото, след което разбъркал хапките. Когато взели лъжицата да ядат, гостите се спрели за един момент, не знаели, кои хапки са техни. – Защо не ядете? – запитал ги султанът? – Не можем да познаем хапките си. – Чудно нещо, не познавате хапките си, които сами сте дробили, а знаете, какво става в невидимия свят, какво прави Бог всеки ден. С други думи казано: човек не може да изправи своя живот, да използва богатството, което му е дадено, за себе си, а се занимава с неща, които са далеч от него и нищо не го ползват. Големи богатства и възможности се крият в човека, но трябва да се предизвикат с нещо, да се проявят. Ако си неразположен, не се подавай на неразположението си, но влез между хора, които са жизнерадостни, добре разположени. Те ще събудят известни чувства в тебе и ти ще придобиеш добро разположение. Ако си отчаян и си решил да се самоубиеш, иди между бедни хора, които живеят в глад и лишения и твоето отчаяние ще се разсее. Ще видиш, че причините за страданието ти са нищожни пред бедственото положение на хората, между които си попаднал.

"Където са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях". Какво трябва да направите, когато дойде Господ между вас? Да изправите живота си, да ликвидирате напълно с лъжата, като причина за гниене и разлагане на живота. Работете върху слуха си, да го развиете музикално,

отдалеч да чувате стъпките на Бога. Без музикално чувство, нито Бог може да ви посети, нито вие да отидете при Него. Като развива музикалното си чувство, човек се домогва до такива песни, с които събужда скритите си дарби и способности. Така той може да събуди чувството на справедливост в себе си и да изправи отношенията си към всички хора. Музика, която не може да събуди стремеж към красивото и великото, не е истинска музика.

Един американец слушал концерт на Камила Русо, ученичка на Паганини, която свирила "Сънят на живота". Той се трогнал толкова много от музиката и, че решил да се примири с всички хора и да изправи живота си.

Мнозина се оправдават за лошия си живот с външните условия, с мъчнотните и противоречията. Наистина, противоречие е да излезеш в студен зимен ден с тънка дреха. Обаче, разумният може да бъде с тънка дреха и пак да не му е студено. Той е вложил в себе си любовта, мъдростта и истината, чрез които запазва магнетичната сила на тялото си и не усеща студ. Чрез магнетизма той запушва порите на дрехата си така, че студът не влиза през нея. Проявете любовта, знанието, милосърдието, мира в себе си, за да се справите с противоречията. Вложете милосърдието, справедливостта, доброто в себе си, за да се ползвате от топлината на живота. При това положение, не може човек да усеща студ и горещина. Той регулира силите на своя организъм и лесно се справя с мъчнотните.

Като ученици, работете върху себе си, за да развивате Божествените чувства. За пример, българинът се отличава с твърдост, което е Божествено чувство. Мястото на това чувство е горе, на главата, където се намират възвишените, моралните чувства. Не смесвайте твърдостта с упоритостта. Твърдостта представлява въглерода в Божествения свят. Значи, въглеродът прави нещата твърди, водородът – меки, подвижни, кислородът – активни, азотът пък им дава направление, регулира техните енергии.

Изучавайте елементите и техните свойства, за да се ползвате разумно от тях. Казвате, за пример: кислородът е въздухообразно вещество, поддържа горенето, а сам не гори. Той е силно активен елемент. Водородът е също така въздухообразно вещество, което гори, но не поддържа горенето. Двата елемента, съединени в едно, образуват водата. Ние допълваме: водородът и кислородът не образуват водата, но дават условия за проявяването и. Водата е носителка на живота. Без вода животът не може да се прояви, т.е. не може да се организира. Без въздух животът не може да расте. Азотът пък отговаря на ума, който използва благата, дадени на човека. Ако знае законите, чрез които се сеят мислите и чувствата, човек би имал бързи резултати. Той ще посади една мисъл в мозъка си и едно чувство в симпатичната нервна система и в скоро време ще се ползва от техните плодове. Значи, мозъкът е почва за сеене на мислите, а симпатичната нервна система и сърцето – за чувствата. Като знаете това, сейте семената на добрите мисли и чувства в мозъка и в сърцето си и не се безпокойте за резултатите им. Щом сте спазили Божиите закони, плодовете ще бъдат добри. Не чоплете посетите семена, не ровете почвата. Имайте търпение, всяко семе ще израсте и ще даде своя плод навреме. Щом сте го посели навреме и плодът ще узрее навреме.

Сейте добри мисли и чувства и не се страхувайте нито от живота, нито от смъртта. Докато живеете на земята, физическо тяло ви трябва. Щом заминете на онзи свят, духовно тяло ви е нужно. Физическата материя, физическите или временни мисли и чувства остават на земята, а за духовния свят е нужно духовно тяло, изтъкано от светли и възвишени мисли и чувства. Корените им са във физическия свят – в ума и сърцето на човека, а клоните, цветовете и плодовете – в духовния свят. Затова е казано, че докато сте на земята още, трябва да се приготвяте за духовния свят. Хората живеят на земята, готвят се за другия свят, но като дойде време да умират, страхуват се от смъртта. Какво нещо е смъртта? Преждевременно раждане. Докато е в утробата на майка си,

детето расте, оформява се и се развива. Щом стане на девет месеца, то се ражда. Родил ли се по-рано от деветия месец, то е осъдено на смърт. Следователно, човек се плаши от смъртта само тогава, когато се роди преди деветия месец. Родил ли се на деветия месец, той не умира, но започва нов живот, минава от един свят в друг. В далечното минало, периодът за развитието на човека е траел 90 милиарда години и постепенно се е съкращавал, на 9 милиарда, на 90 милиона години, на 9 милиона, на 900 хиляди години, на 90 хиляди, на 9 хиляди, докато най-после е стигнал до девет месеца. Значи, всичкото значение, което е придобила в дългия период от време, природата го влага в утробата на майката. Като прекарва девет месеца в майчината си утроба, детето възприема това знание и го складира в себе си. Като излезе на бял свят, то носи големи знания, но трябва да попадне в благоприятни условия, за да го прояви. В това отношение, човек представлява зародиш, в който се крият големи богатства. Когато дойде часът за излизане на детето от утробата на майка си, тя му дава своето благословение и казва: Излез навън! Щом заплаче детето това показва, че се е родило навреме. Майката се радва, че се е родил човек на света. Не заплаче ли, детето е мъртво. Само живите деца се раждат. Радвайте се, когато видите, че някой плаче. Той се е родил вече. Плачът на новороденото дете трябва да бъде музикален, а не креслив. При това, той трябва да отговаря на един от трите основни тона: до, ми, сол. Дете, на което плачът отговаря на тона "до", е материалист, ще има добре развито тяло; дете, на което плачът отговаря на тона "ми", е духовно, сърцето му ще се развива добре; ако плачът на детето отговаря на тона "сол", умът му ще се развива добре – то ще живее повече с мисли и идеи от Божествения свят. Като расте, детето променя тона на плача си. Някои деца сутрин взимат тона "до", на обяд – "ми", а вечер – "сол".

И тъй, когато плачете, благодарете за плача. Не се обезсърчавайте, че е дошъл плачът. Той е Божествен подтик, който идва във вид на светлина и топлина, да стопи ледовете и

снеговете, които обгръщат ума и сърцето ви. Обилни сълзи ще потекат от умовете и сърцата на хората и ще полетят изсъхналите цветя и дървета в техните градини. Радвайте се, когато плачете. Ако не плачете, вие сте северният и южният полюс на земята, където цари вечен лед, където нищо не расте, не цъфти и не зрее. Бихте ли желали да не плачете, но да останете вечно покрити със сняг и лед? Христос плака. Той проля няколко сълзи за човечеството, с което предсказва неговата съдба. Много ще плачат хората, докато дойдат до истинския живот. Някои се срамуват да плачат, считат плача за слабост. Според някои окултисти, плачът трябва да се премахне от човешкия живот. Те казват, че очите на човека трябва да пресъхнат за сълзите. Това е крив превод, толкова верен, колкото и стиха от Господната молитва: "Не введи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". Очите не трябва да пресъхват за сълзите, но трябва да бъдат влажни. Не казваме, че очите трябва да се къпят в сълзи, да бъдат всякога мокри, но да имат влага.

"Където са двама или трима, там съм и аз". Кой са двамата? – Човешкият ум и човешкото сърце. Значи, там, където са умът и сърцето, ще дойде и Бог между тях. В случая, Бог представлява разумната човешка воля. Ако умът и сърцето са в съгласие, разумната воля ще се прояви. Без участието на ума и на сърцето, волята създава нещастия и страдания на човека. Тази воля наричаме неразумна, невъзпитана. Ето защо, умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие, да призоват Бога между тях, да възпитат волята. Когато Ева яде от забранения плод, умът и сърцето и не бяха в съгласие, поради което и Бог не беше между тях. Ева се подаде на подтика на своята неразумна воля и сгреши. И до днес още човечеството носи лошите последствия на неразумната човешка воля.

И тъй, не оставяйте в себе си нито една неизправена грешка. Една неизправена грешка води след себе си много грешки. Те се размножават, както паразитите. За да изправяте грешките си, сложете ума и сърцето си на работа. Обикнете

Господа с цялото си същество. Започнете да работите по нов начин и животът ви ще се нареди добре.

Помнете: Бащин дом е цялата вселена. Бащин дом е слънчевата система. Бащин дом е цялата природа. Бащин дом е цялата земя. Бащин дом е всичко видимо и невидимо.

Т. м.

*

16. Беседа от Учителя, държана на
14 септември 1941 г. 10 ч. пр.об. София. – Изгрев.

Четирите положения

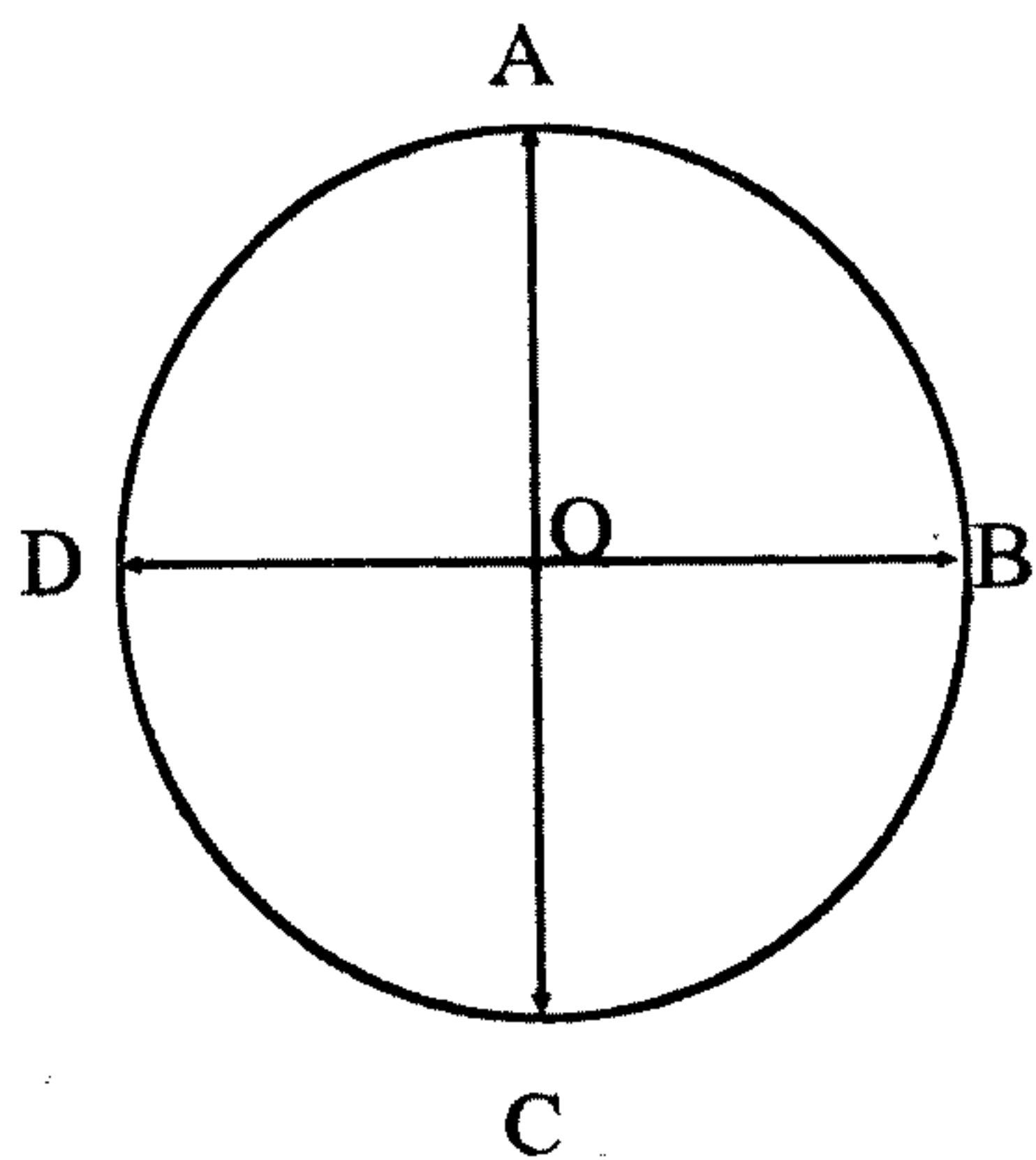
Размишление.

Упражнение за дишане. Бавно издигане на ръцете над главата и дълбоко поемане на въздух. С издигане на ръцете се повдигат и очите нагоре. Задържане на въздуха известно време. Бавно сваляне ръцете надолу, издишване и бавно сваляне очите надолу.

Тема за следващия път: "Ползата от големите и от малките извори".

Съвременните хора се оплакват от отслабване на очите. Много естествено е, че отслабват – не се движат. По отношение на очите си хората са крайно нехайни. Тялото си тренират чрез различни движения, упражнения, екскурзии. Дойдат ли до очите си, нищо не правят за тях. Когато искат да видят нещо настрана, нагоре или надолу те движат главата си, а очите стоят на едно място, като аристократи. Очите заповядват на другите удове да свършат една или друга работа, но сами те не работят, поради което малко кръв приижда към тях и слабо се хранят. Правете упражнения за очите си, да отправяте повече кръв към тях. Ето защо, повдигайте често очите си нагоре, откъдето слиза светлината и след това ги сваляйте надолу, в посоката, където тревите растат и никнат.

Обърнете внимание на четирите прави ОА, ОВ, ОС, ОD, които са две по две в противоположни посоки (фиг. 1). При-

видно, те изглеждат независими една от друга, в същност, те имат обща връзка помежду си, движат се в кръг. За да върви хармонично в четирите посоки, човек трябва да знае начина, по който да ги координира. Две от противоположните посоки, за пример, посоките ос, оа представляват посоки на движение на чо-

вешкия ум и на човешкото сърце. Като се движат, макар и в противоположни посоки, умът и сърцето образуват кръг. Външно те изглеждат отдалечени един от друг, като два различни свята, но всъщност са близо, имат допирни точки. Като излиза от точка "О" и върви в посока ОА, умът се движи в две направления – АВ, АД, като образува полукръг. Сърцето също излиза от точка "О", върви в посока ОС, като се движи в направленията СВ, СД и пак образува полукръг. Двата полукръга се срещат в точките В и D и образуват пълен кръг. Когато казваме, че човек живее, имаме предвид четирите посоки, които се срещат в него. При движението си по тези посоки, той среща известни противоречия, които се дължат на различно гъстата материя – причина за движението на човека в кръг.

Това, което става със силите във физическия свят, става и с чувствата и мислите на човека. Тази е причината, където първоначално мислите и чувствата вървят в перпендикулярна посока на земята, но, като срещнат известно съпротивление, отвън или отвътре, те се отклоняват надясно или наляво и образуват крива линия – окръжност. За пример, мома и момък се обикват и се привличат взаимно един към друг, както земята се привлича от слънцето. Като по-голямо и мощно, слънцето привлича земята с голяма сила, но тя не може да се приб-

лижи до него, защото среща голямо съпротивление в пространството. В стремежа си към момъка, момата среща съпротивления, от една страна от родителите си, които не ѝ позволяват да дружи с него, а от друга страна, от някоя мома, която обича същия момък. Момата започва да се смущава, как може да ѝ препятстват на любовта. Тя мисли, че нейно е правото да обича момъка. Колкото има право едната мома да обича момъка, толкова право има и втората. Грешката не е в това, че двете моми го обичат, но в мисълта, която и двете държат в ума си, всяка да го привлече към себе си. Това е невъзможно. Нито момата може да привлече момъка към себе си, нито момъкът – момата. Причината за това е проста: момата и момъкът излизат от един общ център – техният господар, който разполага и с двамата. Никой човек не е господар на себе си, нито на своята съдба. Мислите ли, че човек е господар на съдбата си, вие сте на крив път. Човек само отчасти е господар на съдбата си, но не напълно. Колко време трае обичта между пиленцата или агънцата? Ако две пиленца или агънца се обикнат и след няколко дни дойде господарят им, хване едното от тях, слага ножа на врата му и го занася в дома си; останалото започва да плаче, да вика подир другарчето си. На другия ден още идва господарят с ножа в ръка и решава и неговата съдба.

Ще кажете, че това е противоречие. Може да е противоречие, но каквото и да се говори за противоречията, все пак хората се питат, защо съществуват те. Не е важно, защо съществуват; важно е, хората да не си създават взаимно противоречия и ако са си създали вече, как да ги изправят. Противоречията трябва да се обясняват научно. Днес повечето хора страдат, защото нямат нужните знания. Чувате някой да изнася известни факти, но не знае дълбоките причини, които произвеждат явленията. Те изнасят природните закони, разискват върху тях, но разпокъсано. И въз основа на няколко факти и закони те създават научни теории. Едно е нужно при изучаване на явленията и законите, на които те се подчиняват – да се свързват всички явления. Като се изучава

едно явление от физическия свят, трябва да се пренесе и в духовния, и в умствения свят; не се ли прави тази връзка, явява се една разпокъсаност, при която съществуват празнини, както в науката, така и във философията. Отделните явления, закони и принципи не разрешават въпросите. За пример, не е достатъчно да констатирате факта, че двама души не живеят добре. Важно е, защо не могат да живеят. Като проследите условията, при които се намират, виждате, че единият живее в рядка среда, а другият – в гъста. Невъзможно е да заставите рибата да живее заедно с кокошката. Рибата живее във водата, а кокошката – във въздуха; рибата плава, а кокошката ходи по земята. Рибата може да дойде до брега на езерото, да си подаде главата за момент, да поприказва с кокошката, но нито кокошката може да влезе във водата, нито рибата да излезе на брега.

Днес всички говорят за любовта, търсят я, но щом я намерят, оплакват се от нея. Защо се оплакват от любовта? – Противоречия имало в нея. Много естествено. Когато се срещат две същества от различни среди и се обикнат, непременно ще се натъкнат на противоречия. Каква любов съществува между рибата и кокошката? Рибата обича по един начин, кокошката – по друг. Те нямат допирни точки помежду си. Това е все едно да говорим за ангелска и човешка любов. Ангелът обича по един начин, а човек – по друг. За да се разберат в любовта си, те трябва да живеят в един и същ свят. Всъщност, това е невъзможно: нито ангелът може да живее на земята, нито човек – в ангелския свят. Това внася разногласие в любовта им. Когато говорим за любовта, ние имаме предвид същества, които живеят в един свят и се разбират. Между тях не съществуват никакви недоразумения. Затова е казано, че любовта изключва всякакви противоречия.

Докато е на земята, човек неизбежно минава през противоречия. Той е слязъл на физическия, или материалния свят, който не е толкова устойчив, както се вижда привидно. Материята, от която е създаден физическия свят, сама по себе си, е неустойчива, минава през четири състояния: от твърдо в теч-

но, от течно във въздухообразно и от въздухообразно в светлинно. Както физическата материя минава от едно агрегатно състояние в друго, така се мени и материята на чувствата. Казваме, че имаме твърди чувства, течни, въздухообразни и светлинни. Всеки вид чувства се подчинява на особени закони, но между всички закони има съгласие. Сцеплението между частиците на твърдата материя е голямо, затова тя е неподвижна, устойчива и не може да се мести. В течните тела сцеплението е по-слабо, а във въздухообразните – още по-слабо. Тази е причината, където течните тела са подвижни и лесно се преливат от един съд в друг. Въздухообразните пък са толкова подвижни, че частиците им лесно се разпръсват и не могат да се държат в отворени съдове. Въпреки различието между разните видове материя, при известни условия те минават от едно състояние в друго. Ето защо, когато се натъкне на твърдо чувство в себе си, човек трябва да познава законите за превръщане или трансформиране на енергиите: твърдото чувство може да се превърне в течно, във въздухообразно и най-последно в светлинно. Промени стават с всички видове материя. От човека се иска да знае, как и кога да превръща материята, изразена в мисли, чувства и постъпки.

Това са научни положения, които всеки трябва да знае, за да може да се освободи от противоречията, в които изпада. Без да знае законите за превръщане на енергиите, човек не може да помогне нито на себе си, нито на другите. Докато не измените и оправите своя живот, по никой начин не можете да помагате на другите. Англичаните са правили опита да изменят живота на индийците, но всякога излизали безрезултатни. Те взимали индийци в Лондон, давали им гимназиално и университетско образование, но щом се връщали в Индия, заживявали по стар начин, както живели бащите им. Външното образование и възпитание не са в състояние да изменят човека. Правили опити с коне, да го учат да смятат и донякъде са успели. Някои коне се научавали да броят, даже да изваждат квадратен корен от някои числа, но щом се намирали между своите, забравяли математиката. Можете ли да

накарате коня да вярва в Бога? Преди всичко, той няма религиозно чувство. В същото положение ще се намерите и с човека, ако религиозното чувство в него не е развито, а вие искате да го направите религиозен. Казват, че не е мъчно да се моли човек. Ще вдигне ръцете и очите си нагоре и молитвата е свършена. Ще излезе, че Бог е само горе. Как ще се молиш, ако си вързан с краката за едно дърво, а главата ти виси надолу? Ще се молиш ли при това положение? Ще се молиш, разбира се, макар че погледът и главата ти са надолу. Значи, не е важно външното положение и външната среда; важно е вътрешното разположение на човека за молитва. Най-естественото положение за молитва е да затвориш очите си и да се вгълбиш в себе си. Да насочиш погледа си нагоре, това значи, да отправиш мисълта си в умствения свят, след това да слезеш в сърцето си, а оттам да отидеш в душата и в духа си. Посоката "ОА" означава умствения свят в човека, "ОС" – сърдечния свят, "ОВ" светът на душата и "ОД" – светът на духа. Тези светове имат допирни точки помежду си. Първата и най-важна допирна точка е центърът "О", където всички се сливат и откъдето черпят своите жизнени сили.

Сегашните хора нямат ясна представа за света, създаден от Бога, поради което често изпадат във вътрешни смущения и безпокойства. Плаши ги мисълта, какво ще стане с тях. Ако обичат някого или ги обичат, страхуват се да не изгубят любовта си. Един човек може да те обича толкова, колкото той сам обича Бога. При това, той ще те познава дотолкова, доколкото ти познаваш Бога. Той е готов да се жертвува за тебе, ако ти се жертвуваш за Бога. Устойчивостта и постоянството в любовта на другите към вас зависи от вашата любов към Бога. Любовта ви към Бога определя любовта на ближните ви към вас. Сигурността на живота ви се определя също така от вашата любов към Бога и от Неговата любов към вас. Любовта е единствената сила, която регулира нещата. Трябва ли след това да питате, защо е нужно да вярвате в Бога и да Го обичате? Някои мислят, че за да вярват в Бога и да Го обичат, трябва първо да Го познават,

да Го видят. Това е невъзможно. Той е безграничен, всеобемаш, изпълва цялата вселена. За да Го видиш, трябва да Го ограничиш, а това е невъзможно. Той сам се ограничава, смалява се, става толкова малък, че никой не може да Го види. Обичайте Бога, вярвайте в Него, после ще Го познаете. Детето първо обиква майка си и баща си, после започва да ги познава, да се разговаря с тях. Някои си представят Бога като човек, подобен на техния баща. Отчасти това е вярно. Има бащи на земята, които донякъде могат да се уподобят на Небесния Баща, но повечето са се изменили, отклонили са се от правия път.

Един въпрос, върху който най-много се е говорило и продължава да се говори, е любовта. Въпреки това, тя и до днес още остава неразбрана. Някои смесват любовта с чувствата, други – с вътрешната сила и подтик, трети – с благородните прояви и т.н. Любовта събужда чувствата, мислите, благородните прояви, силата и подтиците в човека, но тя не е нито чувство, нито мисъл, нито благородна проява, нито сила. Тя е извън всички видими и невидими неща. Тя е нещо необятно, невидимо, неограничено, затова остава неразбрана. Тя минава и заминава край хората, вижда, че плачат и се радват, но не се спира да скърби и да се радва заедно с тях и да ги утешава. Тя знае причините за радостите и скърбите на хората. Вижда, че една майка плаче за умрялото си дете. Тя погледне към нея, нищо не казва, но изпраща друго дете, подобно на първото. Ако и вземат и второто, изпраща и трето. Любовта може да даде на майката, колкото деца иска. Колко деца има рибата? – Стотици хиляди. Хората ядат децата на рибата, без тя да забележи, колко липсват. Тя не знае броя им, нито ги познава и различава едно от друго. Хората, които минават за паметливи, не боравят с много думи в речта си. Направете опит, да видите, с колко думи си служите в говоримата и в писмената реч. Обикновените хора си служат най-много с четири хиляди думи, а писателите – с около пет, шест, седем до осем хиляди думи. Милтон си служил с 8–10 хиляди думи. Шекспир – с 15

хиляди. Даже англичаните, като четат Шекспир, си служат с речник – не знаят всички думи.

Как обогатява човек речта си? – С учене, с умствена и духовна работа. Който не обича да учи, да работи, оправдава се с отслабване на зрението си. От какво отслабват очите? От неправилен живот, от неправилни мисли, чувства и постъпки. За да усили зрението си, човек трябва да подобри мислите и чувствата си не по външен, но по вътрешен, духовен начин. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека са чисти, той не се страхува, не се тревожи и безпокои. Каквито болести да дойдат, той остава неуязвим. И да заболее, болестта ще мине и замине, не остава никакви следи. Коя е причината за това? – Чистата кръв.

Следователно, за да издържате на болести и страдания, да се справяте лесно с противоречията си, изчистете мислите, чувствата и постъпките си. Това е тъй наречената вътрешна чистота. Който има тази чистота в себе си, кръвта му е чиста. Здравето, силата и разположението на човека се дължат на чистата кръв. В това отношение са правени много опити. Вкарвани са холерни бацили в човека с чиста кръв, но той не заболял. Вътрешната чистота прави човека привлекателен. Няма ли тази чистота, той отблъсква хората. Чистият човек създава около себе си приятна, здравословна атмосфера, която привлича хората. Нечистият няма такава аура и отблъсква окръжаващите. Благоприятната атмосфера се дължи понякога на чистотата на мислите, понякога – на чистотата на чувствата. Затова, ако погледнете човека с окото на ясновидеца, ще забележите около главата му светло сияние, или ще усетите приятна, мека топлина около него. Значи, причината за здравето и разположението на човека се крие в самия него. Който живее според законите на Бога, той всякога се радва, на добро здраве и бодър дух. Такъв човек има малко противоречия. Не живее ли според великите закони на Битието, той е недоволен от себе си, от близките си и вместо да се справи с мъчнотиите и противоречията си, повече се обърква. Всеки иска да излезе от дисхармонията в живота, но не знае как. Той

е свързан с хиляди поколения преди него, които са грешили и предавали своите грешки на бъдещите поколения. Ето защо, за да изправи грешките си, човек трябва да надникне в миналото, където се крият, както добрите и положителни черти, така и отрицателните. Като работи съзнателно върху себе си, човек работи и върху ония, с които е свързан. Като изправя себе си, той изправя и своите близки. За пример, в миналото човек е работил много за развиване на личните си чувства. Днес те са спънка при духовното му развитие. Ако не може да се справи с тях, човек започва да страда и мисли, че хората не го уважават, не му се кланят, не го зачитат. Бъди извор, всички ще те уважават и почитат. Да бъдеш извор, това значи, да даваш. Давайте на хората от богатството на своя ум, на своето сърце, на своята душа и те ще ви обичат, ще ви бъдат близки. Бъдете проводници на Божиите блага и енергии, за да ви търсят и почитат. Всеки се нуждае от нещо. Като задоволите нуждите му той ще ви обича.

Христос казва: "Любете враговете си". На този зов всички възразяват: Невъзможно е човек да люби врага си. Как ще любиш онзи, който ти е причинил страдания и пакости? Когато обичате онези, които ви обичат и ви правят добро, това е естествено; но да обичате онези, които не ви обичат и ви причиняват злини, е неестествено. Така е за хората, но не и за Христос, човек на любовта. Когато ходите по улиците и се каляте, бързате да изчистите обувките и дрехите си, за да не внесете калта в къщи. Обаче, от същата кал растенията вадят хранителни вещества, обработват ги и дават сладки плодове и хранителни продукти. Растенията заравят главите си в черната земя и се ползват от нея. Те намират в земята това, което хората не виждат и не знаят, как да го използват. Растенията стоят с години заровени в земята и тихо, спокойно работят. Ние виждаме едно дърво, окичено със сладки, зрели плодове, но как са станали тези плодове, не мислим за това.

Срещате един певец, възхищавате се от гласа му и пожелавате и вие да имате такъв глас. Срещате богат човек, поже-

лавате и вие да бъдете богати. Добро е желанието ви да имате хубав глас, да сте богати, но запитайте се, как е постигнато това. Всяка дарба, всяка способност е резултат от взаимната работа на човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкия дух. Те са работили в съгласие, в единство и днес човек се радва на своите плодове. Лесно е да се каже, че някой има силен дух, широка душа, светъл ум и благородно сърце, но как ги е координирал, как е работил, не знаете. При това, трябва да знаете, къде се проявява силата на духа, на душата, на ума и на сърцето.

Работете съзнателно върху себе си и не се страхувайте, че черната земя ще ви окаля и опетни; не се страхувайте и от нечистия въздух; не се страхувайте и от нечистата вода. От черната земя излизат сладки плодове. Ако няма абсолютно чист въздух, приемете и нечистия. По-добре е да приемете нечист въздух, отколкото да живеете без въздух. Той все ще ви даде нещо. Като влезе в дробовете ви, той ще се пречисти. Ако няма никаква вода, ще приемете и нечистата. Водата е проводник на живота. С други думи казано: **Не бягайте от хората, не ги делете на лоши и на добри.** Хората представляват черната земя, от която излизат всички храни и плодове. Водата представлява човешките чувства, а въздухът – човешките мисли. Не се страхувайте от чувствата и мислите на хората. И да има нещо нечисто в тях, те носят известно богатство в себе си. **Учете се да трансформирате нещата, да отделяте чистото от нечистото.** Не гледайте на човека като на грешник. Вие слагате черни очила на очите си и виждате нещата черни. Много естествено. Каквито очила сложите на очите си, такива ще виждате предметите. Помнете: противоречията в живота произлизат от недоимъка, а не от изобилието. Дойде ли изобилието, противоречията изчезват.

Като се проповядва на хората да се обичат, да имат любов помежду си, ние разбираме, да отворят широко сърцата си и да дават. Който има широко сърце, дава еднакво на всички. Той знае, че това, което е право за него, право е и за

другите. Какво виждаме днес? Вълкът напада овцете и затова го преследват, убиват го. Защо? – Нямам право да яде овце. Човек коли овцете и ги яде, но имам право. Кой му дал това право? Ще кажете, че Господ му е дал правото да разполага с всички животни. Ето как разбираме ние даденото право. Бог живее във всички същества и чрез закона на жертвата, позволява на едни да се жертвуват за други. Значи, позволено е на овцата да се жертвува, но само за онзи, който придобие нейните качества – кротост и смирение. Следователно, позволено е на вълка да яде овце, но ако стане като тях. Остане ли си пак вълк, не му е позволено. Позволено е на човека да яде риба, ако придобие чистотата на рибата: не я ли придобие, не му е позволено. Позволено е на човека да придобива богатство, знание и сила, но ако част от придобитите блага дава на ближните си. Задържа ли всичко за себе си, тези блага не са от Бога. Няма да се мине много време, той ще ги изгуби. Човешките блага и придобивки са временни, а Божиите – вечни. Бог дава блага на човека само тогава, когато е готов да ги сподели със своите ближни.

Всички търсят любовта, но като ви каже някой, че ви обича, не вярвате в любовта му. Защо не вярвате? Не е ли по-добре да вярвате в любовта? Ще кажете, че днес ви обича, но утре ще се отрече от вас. Оставете го, сам да се изпита. Вярвайте, че в дадения момент в него има поне един, който ви обича. По-добре ли е да каже, че не ви обича? Понякога е по-добре, вълкът да не обича овцата. Кога вълкът не обича овцата? Когато е болна. Той я подбутне тук-там, помирише я и казва: Оставам те свободна. Като оздравееш, пак ще те посетя. Същото се отнася и до човешката любов. Добре е понякога да не ви обичат хората – ще бъдете живи. Обикне ли ви някой, непременно ще ви изяде. Страшно е, когато жената обикне мъжа, или мъжът – жената. Ако мъжът работи някъде, целият ден е като замаян. И жената се обърква от любовта на мъжа. Любов, която обърква и замотава хората, е човешка, користолюбива. Стремете се към онази любов, която повдига човека и го разширява. Тя внася мир и спокойствие

в човешката душа. При тази любов човешкото сърце се отваря за всички хора, не само за едного. Обикнете Онзи, Който отваря сърцето ви за всички хора, Който ви дава подтик към всичко разумно, велико и благородно.

Каквито са законите при яденето, такива са и при любовта. Наблюдавайте, как яде гладният и как – ситият. Когато яде гладният, приятно ти е да го гледаш и в тебе се явява желание да ядеш. Всички движения на устата и на лицето му са хармонични. Той хваща и огъва хляба с красиви и хармонични движения. Когато ситият яде, в него се забелязва недоволство: яденето не било достатъчно осолено, маслото било малко, хлябът не бил пресен. Лицето му е навъсено, веждите – свити. Движенията му са неправилни и дисхармонични. На същото основание, казвам: Когато любовта влезе в душата на човека, целият свят приема за него друг изглед. Където погледне, всичко му се усмихва. Цялата природа се радва и весели с него. Това е човекът, който гладува и жадува за любовта. Не гладува ли вътрешно за любовта, колкото и да говори за нея, човек е все недоволен. Каквото благо и да получи, ще намери, че нещо му липсва. Цялата природа, целият свят са затворени за него.

Казват, че любовта била неразбрана, но има нещо разбрано в нея. Кои неща наричаме разбрани? Които са в съгласие с духа, с душата, с ума и със сърцето на човека. Като влезете във връзка с разбраните неща, те ще ви дадат нужната светлина, да разберете неразбраните.

Сегашните хора се нуждаят от ново знание, да прилагат любовта правилно. Това подразбира, да се отнасят еднакво и към стари, и към млади. Обичайте и старата баба, както младата мома. Старата баба се е маскирала, не виждате красивото и лице, но тя има по-големи опитности и знания от младата мома. Ще дойде ден, когато ще хвърли маската си и тогава ще видите, какво богатство носи тя в себе си.

Като ученици на живота, стремете се да реализирате идеала, който новото учение поставя като задача на всички. Той се изразява с една дума – служене на Бога с духа, с душата,

с ума и със сърцето. Не отлагайте изпитите си за онзи свят. Тук трябва да ги издържите. Ако не ги издържите и отидете на онзи свят, веднага ще ви върнат назад. На онзи свят не е позволено да се правят грешки. Който направи една грешка, връщат го на земята да я изправи. Престане ли да прави грешки, човек може да остане там. Който поправя грешките си и не прави нови, той е добър певец; който прави грешки и не ги изправя, всякога го освиркват; онзи, който не прави вече грешки на него ръкопляскаат.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.

*

17. Беседа от Учителя, държана на
17 септември 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Красивото в живота

Размишление.

Чете се темата върху "приложението".

За следващия път напишете десет думи с различно значение; всяка дума да започва с различна буква.

Към кой свят се отнася прилежанието: към физическия, духовния или умствения? В кой свят човек най-много прилежава? Във физическия, при яденето. Човек би извършил чудеса, ако във всички светове прилежава така, както при яденето. И животните проявяват най-голямо прилежание в яденето. Искате ли да намерите прилежанието, търсете го в глада. При глада то стои всякога на пост, като войник. В това отношение, гладът е генерал, който заповядва на прилежанието. По съдържание и смисъл и думите имат чин, както военните. Някои думи са прости войници, а други – офицери от различни чинове, докато дойде до генерала. Всяка дума има специфичен характер, според службата и предназначението си. За пример, някои думи са крайно егоистични, понеже служат само на един човек. Други са по-широки, по-любвеобилни, защото са в услуга на цяло общество; трети пък имат Божествен произход и характер, защото са в услуга на цялото човечество. Думите имат и двояк смисъл. Казваме, за пример, че под думата светия разбираме човек, който свети, носи светлина на другите. Светия ли е този, който носи запалена свещ? Той

може да носи свещта, за да намери предмета, който е изгубил. Същевременно, той носи свещ и да осветява пътя на заблудилия се пътник.

Прилежанието, като сила, има три посоки на движение: нагоре, надолу и хоризонтално. В кое от трите посоки то е най-силно? Казвате за някого, че е прилежен, но как се проявява прилежанието му, не знаете – не правите анализ. Казвате за друг, че е учен, че знае много, но в какво се заключава неговата ученост, пак не знаете. Много неща знае човек, но не може да се ползва от знанието си. Истинско знание е това, което може да се използва при всеки даден случай. За пример, намираш се в някаква мъчнотия – ще си помогнеш с знанието. Не можеш ли да си помогнеш, знанието ти не е на място. Какво знание е това, което не може да ти помогне във време на мъчнотии и изпитания? Какво добро е това, което не може да ти помогне в трудни моменти? Същото можем да кажем и за злото.

Когато се говори за злото, хората имат особена представа за него. Те го разглеждат като отрицателна сила, която руши. Това не значи, че злото няма приложение. Когато скулпторът чука камъните, да извае от тях една красива статуя, зло ли върши той? За камъните е зло, но за него е добро. Значи, не всякога злото е зло. Не всякога правото върви по права линия. Казваме, че право е онова, което не ощетява никого. Пътят на правото е правата линия. Какъв е пътят на извора или на реката? Водата обикновено криволичи, но пътят ѝ е строго определен. Тя има една цел – да се влее в морето. От това гледище, реката, както и да криволичи, върви в прав път, защото отива към морето. Кой човек е по-силен, който криволичи, или който върви по права линия? Представете си, че една река тече и срещне на пътя си голяма канара. Какво трябва да направи? – Или да пробие канарата, или да я обиколи. Ако започне да я пробива, трябва да спре движението си – това е невъзможно. Нищо друго не ѝ остава, освен да обиколи канарата. Реката внимателно ще ѝ се извини и ще я обиколи – ще се отбие от пътя си. В случая, реката е по-слаба

от канарата, затова тя ѝ се извинява. Ако беше по-силна, реката щеше да я отнесе, без никакво извинение и да продължи пътя си. Ако слабият не се извини и не се отбие от пътя си, главата му ще се пръсне в силния. Обикновено слабият обикаля, отбива се от пътя си и криволичи, а силният, или стои на едно място, или върви по права линия.

Мнозина искат да бъдат силни. Като канари ли искат да бъдат силни? Ако сте силни като канари, ще стоите на едно място и ще отбивате хората от пътя им. Какво особено може да направи онзи, който е силен, като канара? Нищо особено. Привидно водата е слаба, обикаля, лъкатуши, но много полезни работи върши. Понякога върши и пакости, но повече добри работи прави. От човешко гледище, водата върши пакости, но от гледище на природата, тя върши работа, която отговаря на свойствата и способностите ѝ.

Съвременните хора лесно се поддават на отрицателни влияния и от най-малката отрицателна мисъл произлизат лоши последствия. За пример, срещне ви някой и казва: Защо си толкова пожълтял? Да не си болен нещо? Щом чуете думата "болест", вие настръхвате, започвате да мислите, че наистина сте болен. Чудно нещо, минавате за учени хора, а не можете да си въздействате, да се противопоставите на едно внушение. Защо ви плаши жълтият цвят? Той е цвят на мисълта, на човешката интелигентност. Вие свързвате жълтия цвят с болезненото състояние на човека. Защо се страхувате от болестите? Те са професори, които преподават уроци на болния. Докато лежи, болният учи преподадените уроци. Чрез болестта той придобива нещо ценно: ако е бил непослушен, започва да слуша, подчинява се на лекарските съвети. Лекарят му казва да се обърне на лявата страна и той се обръща. После на дясната – веднага се обръща. Особено мнение не се чува вече от устата му. Дават му капки, хапове, той ги пие с вяра и на определеното време. Ако е бил груб, сега става мек, внимателен към всички, благодари за грижите, които полагат за него. Близките му го гледат, радват се, че изпълнява съветите на лекаря. Болният е учен човек, лежи в леглото си, но с

мисълта работи, копае, иска да извади нещо ценно от болестта. И най-после, когато болестта му се превърне в радост, той оздравява.

И тъй, гледайте на болестите като на уроци, в които се крие нещо ценно, някакво богатство. Щом намери богатството, болният оздравява, т.е. минава в по-горен клас. Докато не намери скъпоценния камък в болестта, болният лежи и пъшка. Значи, при всяко минаване от един клас в друг, човек боледува. През много изпити трябва да мине той, за да свърши училището на земята. Същото става и в живота. Преди да влезе в живота, ученикът минава от едно училище в друго, докато най-после дойде до университета. Пред всеки изпит той трепери, да не го скъсат. Откъде произлиза думата "скъсване"? Конецът се къса, но как ще скъсаш ученика? Значи, той е бил вързан с нещо. С какво? С мързела. Оттук вадим следното заключение: учителят къса само онзи ученик, който е вързан за мързела. Щом е така, ученикът трябва да благодари на учителя си, че го освобождава от мързела.

Като ученици на живота, вие трябва да правите верни преводи, да влагате в думите такова съдържание, каквото са имали първоначално, в първичния език. За пример, при обикновеното статично смятане, ние казваме, че единицата е най-малкото число, а 2, 3, 4, 5, 6 и т.н. са по-големи от нея. Обаче, от гледище на динамичната, жива математика, не е така. Най-голямото число е единицата, след това двойката, тройката и т.н. И тогава, извършваме действието изваждане по следния начин: $2-3=1$. При обикновеното изваждане е обратно: $3-2=1$. Числото две е майката, три е детето. Значи, детето излиза от майката, а не майката от детето. Като действия от различни светове и от различен порядък и $3-2$ е вярно и $2-3$ е вярно. Човек трябва да знае, в кой свят и в кой порядък на нещата се намира. Ако имате три царевични зрънца, ще видите, че по външен вид те си приличат, но по тегло и по съдържание всяко зърно има по нещо особено, различно от другите. Разнообразието е отличителна черта на природата – и в най-мал-

ките си форми тя внася нещо ново, особено, което ги отличава от подобните им.

Като изучавате човека външно, ще видите, че двете му половини – лявата и дясната се различават. Това различие съществува в очите, в ушите, в ноздрите, в устните, в ръцете, в краката. Едното око е положително, другото – отрицателно; едната ръка е положителна, другата – отрицателна; единият крак е положителен, другият – отрицателен. Значи, човек е съставен от плюсове и минуси, които взаимно се регулират. Положителното дава, а отрицателното взима. Плюсът показва, че имаш да даваш, а минусът – имаш да взимаш. Като вземе нещо, човек трябва да дава. Не може постоянно да се взима, или постоянно да се дава – смяна трябва да става. Който е давал, ще взима; който е взимал, ще дава. Който се е натоварил, трябва да даде част от товара си на онзи, който нищо няма. Щом се облекчи, отново ще взима. В това отношение гладът играе важна роля в живота. Докато не гладува, човек не яде; щом не яде, той не взима никаква храна и не я обработва. Храната, като материя, трябва да се обработва, да се превърне от по-ниско в по-високо състояние.

Кой процес се е явил по-рано: даването или взимането? – Даването. Природата е дала първа, а след нея всички съществува. Значи, първият процес е даването, а вторият – взимането. Тройката, т.е. детето взима от майката, от двойката. Имаме процеса 2–3. Така е в динамичния свят, а не в статичния. Това показва, че ние живеем в относителен свят, в който нещата са верни по отношение на едно положение, а неверни – по отношение на друго. Благодарение на относителността на нещата, не може да се говори за абсолютни величини, за абсолютна истина.

Съществува една реалност в света, която нито се доказва, нито се отрича. С нея не може да се работи, понеже е мярка на нещата. Обаче, дойдете ли до работата, ще започнете с това, което отричате и доказвате. Някой отрича истината. Защо? – Защото допуска лъжата. И лъжата има своето място в природата, като полюс на истината. Истината показва пътя

към лъжата; лъжата показва пътя към истината. Като възприемете истината, виждате, с какви неверни понятия, криви разбирания живее човек. Затова казваме, че човек трябва да чисти речта си, да се освобождава от лъжливите и криви понятия, които е наследил от далечното минало. Някой казва, че има къща, ниви, имоти, че е богат. В същност, негова ли е къщата, негови ли са нивите? Къщата му е направена от материалите на природата; нивата също принадлежи на природата. Той взел всичко от природата и казва, че е негова собственост. Човек се е оплел в своите понятия, объркал се е и след това, сам не знае, кое е истина и кое не е. Някой погледне към слънцето и казва, че видял слънцето. Нищо не е видял. Това, което си видял, е микроскопическа част от слънцето. Някой видял Бога. Нищо не е видял. Това, което виждаме, е само творение на Бога, но не и самият Бог. Който се домогне до крайчеца на истината, вижда, колко малко неща знае. Радвайте се, че имате малко знания, за да можете да учите. Ако някой знае повече, ще дава. Значи, ако знаеш малко, ще взимаш; ако знаеш много, ще даваш. Като взима оттук-оттам, човек забогатява. А щом забогатее, той трябва да дава.

Помнете: Истината дава, лъжата взима. Когато Ева вкуси от забранения плод, веднага се роди лъжата. Щом вземеш нещо без позволение, лъжата идва. Ева мислеше, че, като яде от забранения плод, всичко ще научи. Това беше първата лъжа. Не само че тя нищо не научи, но изгуби и това, което знаеше. Който мисли, че като се роди, ще научи всичко, той се самоизлъгва. Като дойдеш на земята, можеш да станеш и цар, но един ден ще те детронират. Ако си виден учен, един ден ще изгубиш знанието си. Това не трябва да ви обезсърчава. Радвайте се, че като минавате от едно положение в друго, все ще научите нещо. Радвайте се на малките придобивки, а не на големите.

Кой е изходният път? Как може да се освободи човек от лъжата? – Като я впрегне на работа. Учен човек е този, който знае как да впрегне лъжата на работа. Разумен човек е този, който се учи от истината. Тя му говори на особен език,

свършено различен от човешкия. Чрез истината човек придобива прави възгледи за живота и за смъртта. Той знае вече, че формата, в която се е облякъл, като мъж, жена или дете, е временна. С нея той може да разполага най-много 120 години. Щом свърши работата си на земята, човек напуска формата, в която е живял и отива в друг свят, както младежите отиват в странство да се учат. Трябва ли да жали човек за старата си дреха? Трябва ли да плаче за света на относителните понятия?

Животът на земята е относителен, поради което и възрастните хора, като децата, изпадат в противоречия. Някое дете бръкнало в гърнето с меда, облизало пръстите си и веднага го наказват. Големият брат ял от същия мед, но никой не го наказва. Детето се чуди на това противоречие. Идва бирникът и срещу дълг задига вола на селянина. Селянинът мълчи, нищо не казва. Влязъл апаш в двора на селянина, взел вола му – всички го погват, дават го под съд. Има ли някакво противоречие между постъпката на бирника и на апаша? Привидно има противоречие, но има вътрешна причина за това противоречие. Бирникът взима вола на селянина и го освобождава от задължението му към държавата. Апашът взима вола, но, вместо да облекчи селянина, повече го натоварва. Някой се наема да съгради къща на едного, взима парите, дава срок, когато къщата ще бъде готова, но задига парите и избягва. Това наричаме престъпление. Така гледа и природата на нещата. Тя дава на човека кредит, да свърши някаква работа, но той задигне парите, изяде ги и не изпълнява обещанието си. Тази е причината, където човек е длъжен на природата във всички светове – и в умствения, и в духовния, и във физическия. За да изплати задълженията си към природата, човек трябва да бъде изправен и към най-малките си задължения и прояви. Дойде ли в ума ви една мисъл – колкото и да е малка, приложете я. Влезе ли някое чувство в сърцето ви, дайте му път, да се изяви навън, да свърши някаква работа. Искате ли да направите едно малко добро на физическия свят, веднага пристъпете към работа.

Следователно, не се обезсърчавайте, че не можете изведнъж да се справите с лъжата; не се обезсърчавайте, че не сте дошли още до истината. Лъжата слагате на работа, а от истината се учите, в каквато степен и да се изяви тя. Ще дойде ден, когато лъжата, във всичките и форми и цветове, като бяла и черна, ще изчезне от лицето на земята. Но, докато дойде този ден, използвайте я като слуга, да ви работи.

Обичайте истината и лъжата ще отстъпи мястото си и ще се прибере в архивата на живота.

Казано е в Писанието: "Възлюбил си истината в човека".

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

*

18. Беседа от Учителя, държана на
19 септември 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Царството Божие

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Евангелието на Матей. В нея се говори за деветте блаженства. Ако приложите блаженствата в живота, ще придобиете нещо ценно. Голямо богатство се крие в тях.

"Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно". (- 3 ст.). – Кой са нищите духом? – Които работят. Значи, който работи, ще наследи Царството небесно. Който работи, яде най-хубавата храна; който не работи, на него дават укрухите.

Сега, като ви говоря, само ушите се хранят, а не и очите. При това, всички не възприемат еднакво тази храна, понеже слухът им не е еднакво развит. Който има слаб слух, мъчно чува; не може да разбере това, което му се говори. За да чува добре, човек трябва да работи върху слуха си, да го развива. Понякога причината за слабото чуване се крие в ушната кал, която се събира в ушите. Очистете ушите си, за да чувате добре и да разбирате правилно.

Днес всички хора се запитват, какво ще стане със света. Питам: какво ще стане с вързания кон и крава? Господарят ги е вързал с въже за едно дърво и ги оставил заедно да пасат. Кравата се дърпа, иска да се освободи от въжето, а конят я пита: Къде отиваш? Защо не останеш при мене, заед-

но да пасем? Не съм вълк да те изям. И двамата сме тревопасни, разбираме се. При това, ти бодеш, а аз ритам; можем да се защитаваме. – Искам да бъда свободна – отговаря кравата. – Ако си свободна, ще влезеш в някоя нива да я изпасеш и господарят на нивата ще те накаже. По-добре да си вързана, отколкото господарят да те наказва. Ако съм свободен и аз ще направя някаква пакост. Докато ние, тревопасните, не си подадем ръка за взаимна работа; докато не съединим добродетелите си и не разчитаме едни на други, всякога ще се намери някой господар да ни връзва. Така се разговаряли конят и кравата около дървото.

Когато слушат някой говорител, хората се запитват, защо започва речта си по този начин. Много естествено. Говорителят е музикант и започва речта си от някой тон, за пример, от до, от ми, от ре, от фа. След това съчетава тоновете хармонично, според някои гами и образува цяла песен. Който разбира музиката, ще се ползва от песента. Ако тя започва от до, като основен тон, това показва, че нещо му тежи на сърцето – мъти някакво яйце. Ако започва от ре, яйцето вече се измътило, пиленцето излязло на бял свят – иска да яде. Докато пиленцето е под крилата на майка си, песента започва от ми; щом поизрасне, то се крие само вечер под крилата на майка си. Тогава песента започва от фа. Сутрин майката води пиленцето със себе си, предава му уроци, как да се храни – това е тонът сол. Щом започне само да се храни, майката го води по гости, на угощение – това е тонът ла. Най-после господарят му го продава, заколят го и го слагат в тенджерата да ври – това е тонът си. Всички гости се произнасят за пиленцето, че е охранено и добре сготвено. Това е символичното значение на тоновете в обикновения живот.

Като ученици, вие трябва да разбирате нещата по външните им прояви, да не чакате всичко наготово. За пример, спрял се някой под една круша и се запитва, дали крушите са узрели. Погледни на земята, ще познаеш. Ако има паднали круши, ще знаеш, че са узрели. Узрялата круша пада и от най-слабия ветрец. Вземи крушата и я използвай. Как да я

използвам? – Господарят ти ще те научи. Какъвто е господарят ти, на това ще те научи. Ако господарят ти има характер на свиня, ще те научи да ровиш; ако има характер на вълк, ще те научи да давиш овце; ако има характер на човек, ще те научи на добро. Стремете се да имате за господар истинския човек, да ви научи на добро и да ви води в правия път. Има хора, които стават господари, но не водят човека в правия път. Те не са още истински човеци. Те са самозвани господари. Задачата на човека се заключава в развиване на способността, да различава нещата.

И тъй, ще се учите да различавате доброто от злото, светлината от тъмнината, както в себе си, така и в окръжаващите. Научете се да различавате проявите на различните видове материи – твърда, течна, въздухообразна и светлинна и да се справяте с тях. За пример, ако не знаете, как да се справяте с твърдата материя, не можете да се лекувате от болестите, които тя е причинила. Ревматизмът се дължи на твърдите частици, натрупани около ставите. Недоволството е причина за ревматизма. Като знаете това, бъдете доволни от положението си. Ако днес нямате нещо, след време ще го придобиете. Пазете чистотата на ума и на сърцето си, за да бъдете здрави и добре разположени. Чистата кръв зависи от чистите мисли и чувства. Щом кръвта на човека е чиста, той е неуязвим – никакви болести, никакви смущения не могат да го победят. Той е устойчив и в психическо, и във физическо отношение. Следователно, пазете се от лоши мисли, които покварят сърцето; пазете се от лоши желания, които покварят ума. Докато е бременна, жената трябва да държи в ума си чисти желания и в сърцето си чисти мисли, да не поквари кръвта на детето си. Предаде ли своята нечиста кръв на детето си, то ще носи последствията на тази кръв цял живот. Ще се чудите след това, защо детето ви е болезнено и с жълт цвят на лицето.

Защо се страхуват хората от жълтия цвят? В духовния свят жълтият цвят е свързан с ума, с интелигентността на човека; на физическия свят, той е неприятен като цвят на

лицето. Човек се плаши от жълтия цвят, защото е изгубил мекотата си. Без мекота този цвят е опасен. Христос казва: "Ако солта обезсолее, хвърля се, нищо не струва". Следователно, когато жълтият цвят изгуби мекотата си, той не може да предаде знанието, което мъдростта носи в себе си. За такъв цвят казваме, че е обезсолил. Стремете се към естественото състояние на жълтия цвят, който съдържа мекота. Можете ли да възприемете трептенията на този цвят, вие придобивате нужната светлина и знание, да решавате мъчните си задачи, с по едно, две и повече неизвестни.

Какво означават неизвестните величини X, Y, Z? Те крият в себе си нещо ценно, което се познава само при известни условия. За пример, с буквата "Z" означаваме неизвестна величина. На български пък казваме "зет" и пак разбираме нещо неизвестно. Дойде някой момък в дома ви, представя се за добър човек, обича вашата дъщеря. Щом стане ваш зет и влезе помежду ви като приведен зет, тогава виждате, какво носи в себе си той, добро или зло. Ако работи, помага в общата работа и се отнася добре с всички, той е добър зет; ако мисли само за себе си и по цели дни се излежава, той не е добър. Значи, искате ли да познаете, какво носи човек в себе си, вземете го в дома си като приведен зет. Тогава неизвестната величина "Z" се превръща в известна. Ще кажете, че той е беден човек. Който има ум да мисли, сърце – да чувствава и воля – да действа, не е беден.

Като говоря върху известни въпроси, някои искат да знаят, кого имам предвид. Или всички имам предвид, или никого. Ако някой излезе на лице, той не е сам. Барабанчикът бие барабана, но той не е сам, след него идва цял полк. Той съобщава, че след него идват войници, които се предвождат от полковника си – своя началник. Затова, каквото се говори, то се отнася за всички. Христос казва: "Не съдете, за да не бъдете съдени".

"Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно". Това значи: блажени са ония, които не се съблазняват от земните блага и богатства. Какво ще научи ученикът, ако

отиде на училище с пълни торби блага и скъпоценности? Не само че няма да научи нищо, но ще смуцава и другарите си. Какво ще придобие човек, ако в ума му постоянно стои мисълта за забогатяване? Какво придобива, ако 40–50 години само яде и пие? Вместо да стане по-красив, от година на година той губи красотата и младостта си, лицето му се набръчкава и казва: Остарях вече! – Външно си остарял, сложил си маска на лицето си и играеш роля на старец. Всъщност, вътрешно си млад, имаш желание да живееш. От живота на човека зависи да бъде и външно, и вътрешно млад, да се радва на живота, да се ползва от добрите условия. Пазете се от актьорството. Не ставайте актьори в живота, преждевременно да си сложите бели коси, бради и мустаци и да се подпирате с тояги. Има смисъл да бъде човек истински актьор, да играе своя роля, а не чужда.

Във Варненско някъде, се случило нещо особено – един чорбаджия отворил очите на един слепец. Как станало това? Отишли двама просяци в дома на чорбаджията да просят: единият вървял напред и свирел на гадулка, а другият – след него – сляп, подпирал се на тояга. Чорбаджията бил нещо неразположен и като ги видял, започнал да ги ругае: Защо не работите, ами сте тръгнали да просите? Сега ще ви дам да разберете, кой съм аз! Взел тоягата и хукнал след тях. Пръв избягал слепият, след него гъдуларят. Чорбаджията се почувдил, как може сляп човек да бяга тъй бързо и да не се нуждае от чужда помощ. Каква била работата? Той не бил сляп; замазал очите си с восък – играл чужда роля. Чорбаджията се засмял, разположил се и казал на съседите си: Чудно нещо! До този момент не знаех, че мога да отварям очи на слепи.

Кога бият човека? – Когато играе чужда роля. Грешката на просяците не се заключава в това, че търсят начин за прехраната си, но където са избрали такъв, именно начин. Вместо да се представя за сляп, а другият да свири, по-добре щеше да бъде, ако единият играеше, а другият – свиреше. Така щяха да веселят и себе си и ония, от които искат помощ. Често хората си избират занаяти, които не им подходят и това става при-

чина да лъжат. Природата има голямо отвращение към лъжата. Тя прощава всички грешки на човека, но лъжата – никога. Избирайте си такова занятие, което ви подхожда. Не оставяйте ума и сърцето си в застои. Хранете се със светли мисли и възвишени чувства, които носят радост и веселие.

Съвременните хора се нуждаят от чистота в мисли, в чувства и постъпки. Ако си домакиня и месиш хляб, вземи прясно, доброкачествено брашно, а не такова, което е стояло четири-пет месеца в чували. Яжте всякога чиста, прясно сготвена храна. Американците, които минават за културни хора, се хранят изключително с месо. По три пъти на ден те ядат месо, поради което зъбите им не са здрави. Те имат обичай да пият кафе, а след това да ядат сладолед. Резките промени на храните се отразяват вредно на стомаха, затова много американци страдат от стомашно разстройство. Пазете се от контрастите в живота: в храната, в мислите, в чувствата и в постъпките. За да не страдате, не правете съдружие между добри и лоши мисли и чувства. Това съдружие прави човека недоволен, внася дисхармония в живота му. Очи има, недоволен е; уши, нос, уста има, пак е недоволен; здраве има, също е недоволен. Какво показва това? Нищо друго, освен нищетата на човека. Слаб, неспособен ученик е човек. Всичко му е дадено, но той не може да се ползва от него и не знае да се радва на богатството си.

Трябва ли човек да бъде недоволен, когато всичко в света работи за него? Минералите, кристалите, скъпоценните камъни работят за него. Те събират външната светлина, пречупват я в себе си и част от нея изпращат навън, за да се ползва човек от нея. Растенията приемат светлината в себе си и във вид на различни краски – червени, жълти, зелени, сини, розови я изпращат със своето благоухание навън, пак за човека. Той ги възприема във вид на светли мисли и чувства и се укрепва чрез тях. Те са крепост за него – правят го неуязвим в живота. Никаква сила в света не може да победи човека, който се храни със светлината и топлината на своите мисли и чувства.

"Блажени кротките, защото те ще наследят земята". (— 5 ст.). — Не е казано, че силните ще наследят земята, но кротките, т.е. разумните, добрите, които са полезни и за себе си, и за своите ближни. Който е полезен на себе си, на своите ближни, полезен е и на Бога. Това значи кротък човек. Той работи за името Божие и за славата Му. Той работи за Царството Божие на земята. Той работи и за изпълнение на Божията воля. Кроткият разбира смисъла на живота. Като изпълнява Божията воля, човек работи за себе си. Като търси Царството Божие и Неговата Правда, човек работи за ближните си. Като слави Божието Име, човек работи за цялата вселена. Работете по този начин, именно, за себе си, за ближния си и за цялата вселена, за да бъдете обиколени от добри и разумни същества, да придобиете блаженствата в живота.

Изпълнявайте Божията воля, за да бъдете здрави. Търсете Божието Царство и Неговата Правда, за да бъдете полезни на ближните си. Осветявайте Името на Бога, за да влезете във връзка с разумните и добри хора по света. Вън от тези неща човек остава странник и на този, и на онзи свят. Напишете в ума, в сърцето и във волята си следните мисли: Искам да изпълня Божията воля, за да бъда здрав и полезен на себе си. Искам да намеря Божието Царство и Неговата Правда, за да бъда полезен на ближния си. Искам да осветя Името на Бога на земята, за да се свържа с всички добри, разумни и възвишени души по целия свят.

Запишете последната и най-важна мисъл: Без истината не можете да изпълните Божията воля. Без мъдростта не можете да намерите Божието Царство и Неговата Правда. Без любовта не можете да осветите Името на Бога.

— Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.

*

19. Беседа от Учителя, държана на
21 септември 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрев.

Знание и сила

"И там имаше някой си
человек, болен от 38 години. *).

Тук се говори за някой знатен, виден човек, на когото името не се казва. Казва се само, че е боледувал 38 години. Все едно, че се говори за него, като за човек №38, който е пазил къпалнята, като стражар, цели 38 години. Когато Христос го видял, казал му: Бъди свободен! Откажи се от стражарството си. Само с една дума Христос го уволнява от старата му служба и му дава свобода.

Аз взимам числото 38 като число на освобождаване. И съвременното човечество се намира в положението на този болен, търси начин да се излекува от болестите и недъзите, които се крият в него. Христос не е слязъл още да освободи човечеството от недъзите му, да го оздрави. Ще дойде ден, когато всички хора ще бъдат здрави и силни, ще се излекуват от всички болести и недъзи. Христос идва вече и за сегашните хора. Как ще се яви? – В различни форми: във формата на науката, на религията. Едни търсят спасението си в науката, други – в религията. Наистина и науката, и религията имат за цел да помогнат на човечеството. Коя наука ще му помогне? – Която идва от Бога. Казано е, че Бог открива тайните на хората. Сегашното човечество се ползва от благоволенията на разумния свят. Днес му се откриват такива тайни, за които

* Йоан 5:5.

в миналото не е могло да се помисли. В миналото радиото е било достъпно само за посветените. Само те са могли да се съобщават с онзи свят и да се разговарят със заминалите. Те им съобщавали, какво има на онзи свят. Оттам посветените знаят, че на онзи свят има села, градове, както на земята; че там има училища, гимназии и университети. Каквото има на този свят, съществува и на онзи свят, но в най-красива форма, напълно усъвършенствана. Тук хлябът е направен от ечемик, ръж, царевица, жито – от добри и лоши качества, но хлябът на онзи свят е от съвършен, фин материал. Когато обработват земята и сеят житото, хората се карат, гневят се, отправят си обидни думи и т.н. Това жито, както и нивата, са опетнени, нямат нужната чистота. Храната, която човек употребява, трябва да бъде и физически, и психически чиста, без никакви примеси и лоши влияния.

При какви условия се ражда чистото жито? Само онзи може да изкара чисто и здравословно жито, който е орал, сял и жънал с любов и песен. Той излиза рано сутринта на работа, впряга воловете си и тихо, любовно се разговаря с тях. Целия ден той не казва лоша дума на някого, не допуска лоша мисъл в главата си. Ако няма своя нива и свое жито, той има силно обоняние, знае, къде има чист, доброкачествен хляб. Той не яде какъв и да е хляб. Ще кажете, че човек ще яде, какъвто хляб намери. Не е така. Не трябва човек да яде какъвто и да е хляб, нито да чете каква и да е книга, нито да вярва в какво и да е. Има нещо, през което са минавали и минават всички хора – това е букварът. От него човек изважда най-ценното – буквите и си служи с тях при всички времена и епохи.

Днес почти всички хора знаят азбуката на своя език, но малцина знаят азбуката на езика на природата. Какъв е езикът на природата, не се знае. Казва се, че най-стар език е ватанският. Санскритският език е произлязъл от ватанския. Обаче, езикът на природата е различен, не прилича на никой от старите, нито от новите езици. Много време трябва да живее човек на земята, докато научи езика на природата. Ако за пеенето се употребява десетки години, колко време е нужно,

за да се научи езикът на природата. Не е достатъчно само да се взимат правилни тонове, но трябва да се различават. При това, трябва да се познава, повишен ли е даден тон, или понижен. Затова се иска добре развит слух. Понякога хората искат да постигнат нещо, но не могат. – Защо? – Не го разбират, пък нямат и начин за постигането му. То е все едно да желаеш да научиш един език и да не знаеш, как да го постигнеш. Казваш: Кой език да уча? – Който език и да учиш, все е добре за тебе. Всички народи са служители на Бога. Дали те изпълняват Божията воля, това е друг въпрос. Важно е, че са поставени от Него на работа, да свършат нещо полезно, както за себе си, така и за ближните си.

Казвате: Кога ще се свърши войната, какво ще стане със света? – Това не ни интересува. Минавате край някоя кръчма, чувате, че някои се напили там, бият се, чупят главите си. В това време вие не можете да им помогнете, но, когато престанат да се бият и изтрезнеят, вие ще отидете при тях, да видите, каква нужда имат от вас. Ако някой е пукнал главата си, ще я превържете и ще се зарадвате, че му се дава възможност да научи един урок. Значи, вие имате отношение само към онзи, който е пострадал от виното, но не и към онзи, който иска пари, за да пие. Щом няма пари, да не пие. Пиянството не е човешко изобретение. То води началото си от пчелите. Първа пчелата се научила да пие, да смуче сокове от растенията. Гледате някоя пчела забила хоботчето си в цвета и дълго време стои там и смуче. Докато не се напие добре, тя не напуска цвета. Нека се опита някой да попречи на желанието и да смуче нектар от цветята. Тя ще го жилне, че да я помни. И пчелата ще отиде, но и човек ще помни, кога го е жилила пчела. Царицата съветва работничките-пчели да не забиват жилото си дълбоко, но те не я слушат. Колкото пчелите изпълняват съветите на своята царица, толкова и хората изпълняват заповедите на Бога. Това не значи, че са лоши. Човек е по-добър от много други неща. Той е по-добър от огъня, който може да го изгори; той е по-добър от водата, която може да го удави; той е по-добър от вятъра, който може да

разруши къщата му; той е по-добър и от канарите, които могат да го смачкат. Това не са празни думи, но верни и истинни. Казано е в Писанието: "Колко по-горе стои човек от овцата!" Наистина, човек е по-добър от много неща.

Когато искат да накарат някого да прояви силата, знанието, добротата, или богатството си, кажат му няколко думи, за да засегнат честолюбието му. За пример, казват на някого: Ти не си човек, баба си, страхливко си! И той започва: Аз ли съм баба? Ще ти покажа, кой е страхливко. И започва да търка ръцете си, да се готви за борба. Току виж, хвърлил се в борбата и ще го повалят на земята, или той ще повали противника си. Ако се отнася до знанието, пак ще се хвърли в борба да доказва и ще се изпита. Днес всички хора – мъже, жени и деца искат да минат за герои. Дойде някой отвън и ги предизвика и те изведнъж се хвърлят. Така ги изпитва и дяволът. Ако победят, дяволът плаща разноските; ако дяволът ги победи, те плащат. Който мисли, че е сиромас, той е победен от дявола и плаща разноските; който е богат, той е победил дявола и го заставил да плаща. Но борбата не е свършена нито за сиромаса нито за богатия. Дяволът никога не остава победен. Като види, че в едно отношение е победен, той търси друг случай. Отива при богатия и му казва: За нищо не те бива, ядеш като пчела. – Аз ли? Лъжеш се. Ето сега ще ти покажа, пчела ли съм, или човек. Започват да се състезават. Богатият яде и дяволът яде, докато най-после богатият започва да боледува. Хванала го подагра – от преяждане и от угаждане.

Следователно, за да се справи със злото, с дявола, човек трябва да владее своите мисли и чувства, своите мускули – цялото си тяло, т.е. да бъде господар на себе си във всяко отношение. Това не се постига изведнъж. Много работа се изисква от него, докато стане господар на себе си. Има какво да учи човек. Светът е пред него, като книга, която ще изучава. Така той ще дойде до истинското знание, да разбере, как е създаден светът. Ще провери истинността на човешките теории. За пример, според някои учени, слънцето е горещо тяло, с температура 25 милиона градуса; според други – 50 милио-

на градуса, според трети – още по-висока. Те изключват всякакъв живот на слънцето. Според най-новите теории, вътрешността на слънцето е твърда и там живеят разумни същества, а повърхността му е нагорещена, с висока температура. Това, именно, го предпазва от нападения. В бъдеще всеки човек сам ще провери истината и ще разбере, кои теории са верни. При това, пространството, което ни обикаля, е толкова обширно, че в него могат да се вместят много системи, като слънчевата. Обаче, всяка система, както и всяка планета, са поставени на големи разстояния, да не се сблъскват. Всичко е предвидено и наредено разумно и целесъобразно.

Чудно е, наистина, да се говори за нападения между планетите, но това е възможно. Понякога две слънца, които имат на разположение всичко, воюват помежду си. Защо воюват? – Има някаква причина. Виждате някоя царска дъщеря, задоволена напълно, нищо не и липсва, остава и само да работи, да се развива умствено. Но тя иска да се ожени, да стане майка, да ражда деца. Тя се заблуждава, никакви деца не може да роди. Колкото земята е родила дърветата и растенията, толкова и жената ражда. Земята отглежда само дърветата, но не ги ражда. Така и жената само отглежда децата, но не ги ражда.

Ние разглеждаме думата "женитба" в широк смисъл. Който е слязъл на земята и се облякъл в плът, той е вече женен. Плътта е материята, която той обработва, за да извае от нея нещо добро. В това отношение човек минава за керемидчия, но може да бъде и градинар – да облагородява цветята и плодните дървета. Най-последно той може да бъде и учител, да възпитава своите мисли и чувства. В какъвто смисъл и да разглеждате женитбата, човек трябва да бъде служител на Бога. Какво препятства и на двамата – на възлюбения и на възлюбената, да служат на Бога? В семейството мъжът и жената символизират известни добродетели. Обаче, всяка добродетел е ценна, когато се приложи на своето време. Не се ли приложи навреме, тя няма нужната стойност. Има знания, вяра, които не струват нищо. Кога? – Когато мине времето на

тяхното приложение. Следователно, за човека е важен настоящият момент, в който се проявява науката, религията, знанието, любовта. Що се отнася до миналото, то е изиграло ролята си; бъдещето пък е във връзка с настоящето – най-важно е настоящето.

Мнозина се гордеят с миналото си величие. Миналото не решава въпросите. Важно е, днес да бъдеш велик. Днес светът се нуждае от велики хора, от истински герои. – Кой човек наричаме герой? – Който носи любовта, мъдростта и истината в себе си. Те ще съградят неговото бъдещо тяло. Главата и тялото са построени по закона на мъдростта, сърцето – по закона на истината. Който има тези добродетели, радва се на добро здраве и богатство. Каквато работа започне, той има успех. Казват някои, че героят трябва да бъде въоръжен. Право е, той трябва да бъде въоръжен, но със снарядите на любовта, на мъдростта и на истината. Посилни снаряди от тях няма. Под закрилата на тези снаряди, човек е осигурен за вечни времена. – Реални ли са тези снаряди? – Реални са, защото не се изменят. Всяко нещо, което не се изменя, което не се губи и не се забравя, е реално.

Да се върнем към числото 38. Тройката означава нещо благородно, юпитерианско; осморката е крайно материалистично число. Болният, за когото се говори в Евангелието, лежал 38 години, защото не могъл пръв да влезе в къпалнята. На 39-тата година дошъл Христос и му казал: "Стани, дигни одъра си и ходи!" Девет е марсово число. Като видял болния, Христос му казал: Сложи осморката настрана; извади деветорката, т.е. ножа, прережи с него превръзките, които те държат на леглото и ще бъдеш здрав. Той повярва и оздравя. Осморката е поставена на очите, но в хоризонтално положение. Значи, човек гледа с очите през осморката, т.е. през материалистичното число, докато дойде до знанието и истината, които ще го освободят. В бъдеще човек ще има 12 очи, по едно око на всеки зодиак. Да имаш 12 очи, 12 прозореца, това значи, да имаш широко съзнание, да възприемаш светлината

от всички посоки. – Вярно ли е това? – Ще дойде ден, когато сами ще го проверите.

Време е вече, вярващите да правят опити, за да се създаде в тях положителна наука. Без опити никакво знание не може да се придобие. Ако имате някаква мъчнотия, призовете Името Божие. Няма да мине много време и мъчнотията ще се разреши. Гладен сте, три дни не сте яли – призовете Името Божие. След малко време хлябът ще се яви пред вас. Как става това, не се казва. Важно е да опитате силата на Божието Име. Като стане това, ще опитате думите ми. Човек трябва да знае, как да произнесе с любов, със знание и със сила, и хлябът ще дойде, и мъчнотията ще се разрешат. Това значи, да печелите на лотария, но всеки билет трябва да ви осигури само за един ден, а не за цял живот. Вие сте пътници, не ви трябва много товар. Ще носите на гърба си раница с провизии само за един ден. Малкото се благославя. С пет хляба и две риби Христос нахрани няколкохиляден народ, след което напълниха 12 кошници с укрухи.

Сегашните хора се безпокоят за дребни работи. Ако заболяят, веднага викат лекари, страхуват се. Те не подозират, че болестите крият известни блага в себе си. Всяка болест е задача за човека. Който реши задачата си, той сам изважда благото, което е скрито в болестта. Ако роптаят, благото се крие от тях. Колкото повече роптаят, толкова повече болести ги нападат. В това отношение, хората са майстори за болестите. Бог създаде живота, т.е. отвори вратата на живота, за да влезе Той сам при нас. Човек създаде смъртта, т.е. отвори вратата към нея. Бог каза на първите човеци: Няма да отваряте вратата към смъртта. Въпреки заповедта на Бога, Ева отиде при тази врата и посъветвана от змията да влезе вътре, тя леко похлопа, отвори вратата и влезе да види, какво има там.

Стрежете се към всичко, което води човека към вратата на живота, а не към вратата на смъртта. Това се постига само със светли мисли и възвишени чувства. То се постига с помощта на истинското, положително знание. Това значи, да

даде човек път на новите идеи в себе си по нов начин. Новите идеи водят към нов живот – животът на любовта. Новият живот изключва съмнението, подозрението, лъжата. Защо ще се съмняваш в любовта? Казано е, че Бог е Любов. Следователно, дойдете ли до Името на Бога, никакво съмнение не допускайте в ума и в сърцето си. Бог е непогрешим. Всички могат да правят грешки, но Бог – никога. Нищо не може да Го застави да направи най-малката грешка. Той е всякога на страната на слабите, защото те се нуждаят от подкрепа. Ето защо, когато някой ви повдига, когато ви създава радости, дава ви условия да растете, ще знаете, че това е Бог. Всичко положително, възходящо, красиво идва все от Него. В който свят и да влезете, там ще намерите Бога. Той наблюдава, помага, повдига страдащи и паднали, възраства всичко, което поклъва. Ще Го намерите и в органическия, и в неорганическия свят. Бог дава ухо на всеки зов, на всяка молитва. Както и да се моли човек, щом молитвата му излиза от дълбочината на сърцето, тя се приема.

В турско време имало един български учител, който знаел да свири добре на цигулка. Понеже малко му плащали, той решил да си помогне с цигулката, да изкарва прехраната си. Мъчно било по това време да се прехранва човек с цигулка, защото била в сила поговорката: "Цигулар къща не храни". Един ден той взел цигулката и тръгнал към църквата. Като стигнал там, влязъл вътре и започнал да свири и да пее. Всички минавали и заминавали край него, но никой нищо не му дал. Като видял, че богомолците не разбират цигулката му, той отишъл в кръчмата и започнал да свири. Всички присъстващи се развеселили, събрали се около него и се обърнали към кръчмаря: Дай по-скоро на даскала да си хапне и пийне нещо! В това време селският поп минавал покрай кръчмата и се ужасил, като видял, че даскалът свири там. Извикал го и го запитал: Даскале, дотам ли дойде? – Дядо поне, отговорил учителят, първо влязох в църквата, между богомолците. Свирих и пях там, но никой не ме разбра. След това дойдох в кръчмата. Още с влизането, всички ме приеха

добре – разбраха свиренето ми и благодариха. Църквата няма нужда от моята цигулка, кръчмата има нужда. Гладният има нужда от хляб, а не ситият. Добре е понякога човек да е гладен, за да усеща външна и вътрешна нужда от нещо. И като задоволи глада си, той трябва да пее.

Сега и на вас казвам: При каквото положение и да се намирате, пейте. Започвате една работа, пейте; свършвате работата, пак пейте. Намирате се пред някаква мъчнотия, пейте; излезете от мъчнотията, пак пейте. Пейте и веселете се. Пейте и хвалете Господа.

Осветявайте Името Божие с любов.

Търсете Царството Божие и Неговата Правда с любов.

Изпълнявайте Божиата воля с любов.

Т. м.

*

20. Беседа от Учителя, държана на
21 септември 1941 г. 10 ч. пр.об. София. – Изгрев.

От север към юг

Размишление.

Животът е красив, когато всички неща стават навреме. Не стават ли навреме, човек се разочарова. Той мисли, че не може да постигне желанията си.

Днес е 22 септември, денят, когато слънцето заминава за чужбина, в другото полукълбо. Досега ни беше на гости. През това време то весели хората, весели цветята, дърветата и тревите, направи много услуги и като свърши работата си, пригответи се за заминаване. Къде, именно, отива слънцето, какво ще прави, за мнозина това представлява неизвестна величина – хикс. Хиксът не е нищо друго, освен два полукръга, допрени в една точка при най-изпъкналата си част. Важно е да се намери, какво могат да направят два гърба, допрени в една обща точка. Ако двама войника допрат гърбовете си и стрелят, те си помагат взаимно. Понякога човек мисли, че може сам да направи много неща. И сам може да направи нещо, но двама могат да свършат повече работа. Какво ще направиш сам, ако двама неприятели те обстрелват, един в гърдите, друг в гърба? Но ако дойде някой твой приятел и опре гърба си на твоя, положението е добро: ти ще стреляш напред, приятелят ти – назад и ще прогоните неприятеля си.

Какво представляват двете полукълба на земята? Северното полукълбо представлява личния живот на човека, а южното – живот на ближния. Досега слънцето беше при нас, в

северното полукълбо. През това време ние се ползвахме от топлината и светлината му, от всички негови блага. То ни остави доста плодове: ябълки, круши, сливи, грозде. Хамбарите ни са пълни с жито. Слънцето ни осигури за зимата; от нас зависи да разпределим правилно благата и да живеем разумно. Слънцето казва: Изпълних дълга си към вас. Сега отивам в южното полукълбо, там да занеса своите блага. Вие имате, какво да ядете, осигурени сте. Хапнете си, попейте си и напролет ще дойда да ви чуя.

Всеки ден носи нещо в себе си. И днешният ден има свое съдържание, своя програма. Ако очите ви са отворени, ще видите около себе си онези, които вършат Божията воля и ще се зарадвате. В живота и в природата има много неща, които човек не вижда. – Защо? – В затвор е още. Когато излезе от затвора, ще види слънцето, небето, цветята, птичките, изворите и душата му ще се зарадва. Това е духовният свят.

Следователно, когато очите ви се отворят за духовния свят, благодарете на Бога за милостта, която има към вас. Ще кажете, че виждате много неща от духовния свят. Важно е, какво виждате – сенките на нещата, или тяхната реалност. Ако виждате сенките, вие още не сте влезли в реалността. Виждаш портрета на баща си и на майка си – това е тяхната сянка, а не реалността. Когато те проговорят и ти донесат някакви блага, тогава стават реални. Значи, реално е това, което човек едновременно вижда, чува, чувствава, пипа, помирихва. Опитвайте нещата с външните и вътрешните си сетива, да различавате, сенки ли са, или действителност.

На съвременния човек са дадени добри условия за развитие, но, въпреки това, малко успява. – Защо? – Той е влюбен в себе си: мисли само за себе си, работи само за себе си. Където ходи, все се оглежда, иска да знае, добре ли е облечен, вчесан, измит. Не е лошо да се грижи човек за себе си, но, едновременно с това, трябва да има предвид и своя ближн. За предпочитане е да бъде добре облечен, вчесан и омит, отколкото да е окъсан, рошав и неомит. Но животът не се върти само около него. Добре е човек да бъде здрав, разполо-

жен, да може добре да работи, но трябва да има предвид, за кого работи. Той не е дошъл на земята да живее само за себе си.

Тази сутрин вие сте дошли да чуете нещо от мене и да го приемете като закуска. Ако постъпите така, аз няма да бъда доволен. Искам да хапнете нещо, но семената да посадите в земята, идната година да имате плодни дървета. Човешкият ум и човешкото сърце са плодни градини, в които трябва да се посадят доброкачествени цветя и плодни дървета. Добрите мисли и чувства са семената на плодните дървета. Не е достатъчно само да ги посадите и да знаете, че имате плодни дървета, но да ги отглеждате грижливо и първо вие да опитвате плодовете им, да знаете с какви плодове разполагате. След това можете да предлагате и на своите приятели. Голяма е радостта на онзи, който намира в градините си узрели, сладки плодове. Той ходи между дърветата, разхожда се и се чувства доволен и щастлив, че трудът му е възнаграден. Какво ще бъде положението му, ако няма нито един плод в градината си, а у съседите му има много плодни дървета, увиснали от зрели, сочни плодове? Той ще страда, ще роптае и ще се чуди, защо Бог е създал така света. Кой е виновен за това? Той сам. Щом имате градини и ниви, насаждайте ги първо с жито, а после с плодове и цветя. Някои обичат цветята и само с цветя се занимават. И това е добре, но не пренебрегвайте житото и плодните дървета. Цветята, със своето благоухание, привличат вашите ближни; с тях можете само да се лекувате, но не и да се нахраните. За пример, който е неразположен, нека мирише роза. Ако мирисането не помага, да вземе няколко листа от цвета на розата и да натърка носа, устата, ушите и ръцете си. Розата лекува човека и физически, и психически. Ползвайте се от всичко, което природата ви е дала за укрепване на здравето, за увеличаване на красотата и силата. Бог иска да види човека здрав, силен, красив.

Използвайте, без никакво отлагане, богатата и условията, които природата ви е дала. Не отлагайте днешната работа за утре. Мнозина отлагат работите си, като казват: Да имаме

работа и за другия живот. Другият живот има своя програма. Ти трябва да свършиш това, което е предвидено за този живот, за да продължиш в другия. Ако днес купиш вълна и я определиш, ще си направиш дреха, с която ще се облечеш. Ако не си направиш още днес дреха, в идущия живот ще бъдеш гол. Ако в този живот напълниш хамбарите си с жито и в другия живот ще има, какво да ядеш; ако в този живот не си орал и сял, в бъдещия живот ще търсиш трохички тук-там, да си хапнеш. След всичко това ще казвате, че условията на живота са лоши.

Какво представляват лошите условия? – Миналия живот на човека. Ако в миналото някой е бил княз, разполагал с къщи, ниви, лозя, градини, но се отнасял зле със своите слуги и съседи, той си приготвя лошо бъдеще. Слугите, съседите му въстават против него и се явяват като преграда, като противодействие между неговата душа и Бога. Той се чуди, защо условията му са толкова лоши и не подозира, че в миналото, като княз, не е използвал добрите условия и вместо приятели, си създал неприятели. Сега идва на земята не като княз, но като слуга, като обикновен човек да съзнае положението си и да изправи грешките си. Вашите лоши мисли и чувства са първите ви неприятели, които застават на пътя ви и не позволяват да вървите напред. Те са вашите слуги и съседи, с които сте се отнасяли зле. Затова, именно, се препоръчва на човека да живее добре, да храни добри мисли и чувства, за да оправи пътя си към Бога.

Мойсей е един от великите посветени на времето си, но за една своя грешка напуснал Египет и отишъл в пустинята, където прекарал 40 години като овчар. Един ден той видял, че една къпина гори. Приближил се към къпината да разбере, защо гори, но от къпината се чул глас: "Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято". Един ден Слънцето ще изгрее и за вас, и всички ще чуете глас: "Събуйте обувките си, защото мястото, където живеете, е свято". Като чу гласа на Бога от къпината, Мойсей трябваше да се приготви за нова мисия. Бог му казал: "Чух воплите и страданията на

своя народ, ще те изпратя да го освободиш. В първия момент Мойсей се отказал под предлог, че е гъгнив, че не може да говори. В същност, той бил страхлив, боял се да не го хванат за убийството на египтянина. До това време Мойсей бил смел, решителен, но след убийството на египтянина изгубил смелостта си. Но Бог му казал, че ще изпрати с него брат му Арон, който бил красноречив човек. Като остаряят, някои религиозни и духовни хора се отказват вече да работят, под предлог, че са стари. И Мойсей беше стар, когато отиде в Египет да освобождава своите сънародници. Старостта не пречи на човека да изпълни Божията воля. Също и гъгнивостта не е пречка. Кога става човек гъгнив? Когато много говори, а малко работи. За да свърши възложената от Бога работа, той трябва да постъпва обратно: малко да говори, много да работи.

И съвременните хора, като Мойсей, се отказват от възложената им работа, под предлог, че не могат да говорят добре. От вас не се иска да говорите много, само да вдигате магическата пръчица. Малко ще говорите, много ще работите. Вие искате да получите Божието благословение и тогава да работите. Няма защо да чакате да ви се даде всичко изведнъж. Всеки ден носи своето благословение. Какво ще правите, ако получите всичкото благословение изведнъж? Представете си, че ще живеете 120 години и получите всичката храна за това време в един ден. Вие не можете да изядете всичката храна в един ден, а като стои известно време, тя се разваля. Значи, цели 120 години трябва да употребявате развалена храна. Това е най-голямото нещастие, което може да ви сполети. Друг е въпросът, ако всеки ден вие получавате определената за деня дажба, прясна, чиста. Значи, животът е красив, когато се изявява с всички блага и придобивки, с всички радости и скърби по малко, капка по капка. При това положение, даже и страданията, от които се страхувате, няма да бъдат страшни. Тъй както Провидението дава страданията на човека, те са благословение. Плаши се човек от тях, защото не ги разбира. С неразбирането си той прибавя известни примеси към тях и

сам си създава излишни страдания. Представете си, че на златното перо, с което пишете красиви работи, сложите един голям диамант, да го украсите. Мислите ли, че ще пишете по-добре с това перо? По-добре няма да пишете и ще започнете да страдате. Има смисъл да сложите диаманта на врата си, като огърлица, но на перото е безпредметен. Всяко нещо трябва да бъде поставено на своето място.

Следователно, поставяйте всяко нещо на мястото му. Ако не можете да направите това, не размесвайте предметите в природата. Разумната природа е поставила всяко нещо на своето място. Някой върви по улиците, удари крака си в камък и започва да роптае: Защо Господ не е сложил очи на краката, да виждат, къде стъпват? Наистина, какво би представлявал човек, ако имаше очи на краката или на ръцете, а на главата нямаше? Бог е сложил очите, ушите, носа, устата на най-важното място – на главата; в сърцето е вложил чувствата – да страда и да се радва. Радвайте се и когато страдате. Пръв Бог е страдал и още страда. Мислите ли, че, когато Той ви казва, какво да правите, как да постъпвате, а вие не Го слушате, не Му причинявате страдания? Вие искате от Него всичко, каквото ви е нужно, а когато дойде до изпълнение на Неговата воля, отстъпвате. Бог е създал слънцето, луната, звездите, всички добри условия за вас да учите, да се развивате, да се радвате и след всичко това се питате: Съществува ли Бог, или не? Това е все едно, като виждаш любовта, грижите на родителите си към тебе, да питаш, имам ли майка и баща, или нямам. Да живееш с мисли на отрицание, това значи, да се обезобразиш. Не питай, тогава, защо си грозен, защото лицето ти потъмнява. Всяко съмнение, подозрение, безверие внася тъмнина в съзнанието, а оттам и лицето на човека потъмнява и погрознява. Щом си роден и съществуваш, живееш, ползваш се от благата на живота, ти трябва да познаваш и да обичаш Бога, да вярваш в Него, без да си Го видял. Какво ще стане, ако Бог се яви между хората, да Го видят, както ученикът вижда учителя си? Ако учителят предава уроците от дома си, като по радио и учениците слушат гласа му и решават

задачите си, те няма да се страхуват от него. Ще правят грешки, сами ще ги изправят и ще решават задачите си. Обаче, ако учителят е сприхав и влезе в клас с пръчка в ръка и на всяка грешка, този удари с пръчката, онзи удари, те ще изпитват страх и ужас от него, мисълта им ще се обърка. Не е ли по-добре, тогава, учителят да бъде невидим за учениците си? Бог не се гневи, но е справедлив и любещ. Той остава хората свободни, сами да решават задачите си. Когато Го потърсят с чисто сърце, Той веднага им се притича на помощ.

Съвременното възпитание не е достигнало още до онази степен, при която да се радва на резултатите си. Има общи методи на възпитание, но има и индивидуални. Котката ще възпитаващ по един начин, кучето – по друг, вълкът – по трети, а човекът – по особен начин. При това, за всички хора не може да се приложи един и същ метод. Когато искаш да накараш котката да те слуша, ще я хванеш на специално място за опашката. Не я ли хванеш на това място, както и да постъпваш с нея, тя не разбира. Ще влезе в дома ти и каквото намери, ще го вземе. Човек, обаче, стои много по-високо от котката. Ето защо, като влизате в Божествения дом, нищо не взимайте без позволение. Докато не дойде Бог и ви позволи да вземете нещо, ще стоите настрана. Всяко нещо, дадено с любов и разположение, се благославя.

И тъй, когато влизате в светилището си, бъдете изправни. Направете опит още днес да бъдете изправни към своя ум и към своето сърце. Една мисъл вложете в ума си, но да бъде свещена; едно чувство в сърцето си, но да бъде свещено. Радвайте се на Божиите блага, на Божието благоволение към вас. Радвайте се, че има Един в света, Който е благосклонен към всички души. Няма същество, малко или голямо, което Той да не е задоволил по начин най-добър за него. Няма същество, което да не е изпитало Божията благосклонност и любов към себе си. С какво трябва да Му отговорим и да благодарим? Само с едно: с изпълнение на Неговата воля. Бог върши заради нас всичко онова, което ние не можем да направим. Не трябва ли и ние да вършим волята Му на земя-

та, да не Го заставяме сам да слиза при нас? Когато си помагаме взаимно, ние изпълняваме волята на Бога. Той се проявява чрез нас и се радва, когато разпределяме правилно благата, които ни е дал.

Повечето хора се страхуват от Бога, отколкото да Го любят. Те се страхуват да не сгрешат, да не опитат пръчката Му на гърба си. Бог не си служи с пръчка. Това е механическо отношение към Бога. Като види, че някой човек греши, Бог се усмихва. Вижда, едно дете краде ябълки от някоя градина, Той пак се усмихва и следи, как ще постъпи градинарят. Последният взима пръчка и отива към детето да го накаже. Той си мисли, че дърветата са негови, че ги е заградил за тяхно благо. И градинарят, и детето живеят в заблуждения. Детето мисли, че дърветата са на Бога и няма защо да иска позволение да си откъсне две-три ябълки. Вярно е, че всичко е на Бога, но, преди да се качи на дървото, детето трябваше да иска позволение от Господаря на дървото. Понеже не направи това, то опитва на гърба си пръчката на втория господар – на градинаря.

Голямо е користолюбието на съвременните хора, поради което не се разбират. Те се нагрубяват едни-други, било с пръчка в ръка, или с обидни думи, с груби чувства. В Божествения свят грубостта е изключена. Да се гневи човек на място и на време е едно нещо, а да бъде груб е друго нещо. Щом не се гневиш на място, ти ставаш груб. Ако видя едно дете, че посяга със запалена клечка кибрит към сеното в една плевня, веднага ще ударя ръката му, за да хвърли кибрита далеч от плевнята. Това не е грубост, но справедливо проявен гняв. Аз нямам време да му говоря – то е насочило вече кибрита към сеното. След това ще се приближа към детето и ще му кажа: Ти искаш да направиш нещо хубаво, но не си избрал мястото. Ако запалиш сеното, животните ще гладуват, няма какво да ядат. Щом искаш да запалиш нещо, иди в църквата и запали всичките свещи. Сега и на вас казвам: Когато искате да запалите нещо, идете в дома на някой беден и страдащ, който живее в тъмнина и в студ и запалете свещ-

та му, да се радва на светлина; запалете огън на огнището му, да се стопли, да се раздвижат замръзналите му стави. Това значи разумно живеене. Ходете в домовете на хората, да палите техните умове и огъня на техните сърца. Тази е задачата на всеки човек.

Следователно, ще знаете, че човек е роден да живее не за себе си, но за Бога. Живейте за Бога и умирайте за Бога. Който умира за Великото в света, той минава от по-нисък в по-висок свят. Ако сиромашът умира за сиромашията и се ражда за богатството, тази смърт е на място; ако затворникът умира за затвора и влиза в широк, просторен свят и тази смърт е на място. Страшно е, когато човек умира и не може да скъса връзките си със земята. Някой лежи на леглото си, минава за умрял, а той е вързан с хиляди нишки за земята, не може да се освободи: той сам не иска да къса връзките си, окръжаващите не могат да ги разкъсат и го разпъват. Дойде ли часът на заминаване, добре е сами да сте скъсали всички връзки със земята, да сте се облекли с нови дрехи, с нови обувки, добре вчесани и измити. Още докато сте на земята, трябва да сте съблекли старите си дрехи и да сте облекли нови. Който иска да се яви пред лицето на Бога, трябва да бъде облечен в нови, чисти премени. Когато блудният син се върна при баща си, бащата заповяда на слугите си да му съблекат старите, окъсани дрехи, да го окъпят, да го облекат с нова премяна и тогава да се яви при него. След това баща му го прегърна, целуна и го запита: Синко, видя ли, какво нещо е земята? Всички хора са минали през опитността на блудния син, всички са яли и пили, всичко разпиляли, но малцина са готови да се върнат при баща си с разкаяние и смирение, да пожелаят да бъдат негови слуги.

И тъй, правете всичко, каквото желаете но разумно и с любов. Съмнявайте се, но разумно и с любов. Искате да кажете на някого една строга дума – кажете я с любов. Прилагайте любовта навсякъде. Като знаете закона на кооперирането, прилагайте го с любов. Някой има една нива, но няма средства за работници. Ако 40–50 души впрегнат труда си

взаимно, за един ден ще я изорат. След това той ще помогне на другите. Като работите с любов, ще се ползвате от благоволенията на разумните същества. Щом ги обичате, те ще ви помагат при разрешаване на всяка умствена, сърдечна и физическа работа.

"В начало бе Словото и Словото бе Бог". Словото е разумното в света, чрез което Великият ни призовава към свещена работа. Дали си баща, майка, брат, сестра, учител, свещеник, слуга, изпълни длъжността си, както Бог я изпълнява. Има модели в света, които трябва да следвате. Казано е в Писанието, че за Израел Бог бил като натоварена камила. Пазете се и вие да не изпаднете в същото положение, да товарите Бога с вашите грешки. Всяка крива мисъл, всяко лошо чувство са товар, с който претоварвате своята и Божествената кола. Казано е в Писанието: "Потърсете ме в ден скръбен". Това значи: потърсете Господа с всичкото си сърце, с всичката си любов. Само при това положение ще бъдете свободни от мъчнотии и страдания, от изкушения и болести. Изкушенията представляват слабостите в човешкия живот.

Работете съзнателно върху себе си, да просветите ума си, да възприемете великото и красивото в живота. Някой се отказва да работи на земята и желае да отиде на онзи свят, там да почива. Какво ще правите на онзи свят неподготвени? И там не искат неспособни хора. Друг е въпросът, ако сте виден музикант, художник, философ, учен – все ще свършите някаква работа. А обикновения учен какво ще направи? Той едва е започнал с азбуката. Какво ще каже, като отиде на онзи свят и кой ще го разбере? Ако си българин, ще кажеш "добър ден", но никой няма да те разбере. И в този, и в онзи свят, само онези думи са разбрани, които носят светлина. Кажеш ли на някого думата "слушай", преди всичко твоят ум, твоето сърце и твоята воля трябва да започнат да работят. Като се намерите в мъчнотия, казвате: Послушай ни, Господи. Бог се отзовава на молитвата ви и Неговият ум и Неговата воля започват да работят за вас. Преди да сте поискали нещо от Него, Той задоволява нуждите ви. Когато каже някой, че

слуша, това значи, че умът, сърцето и волята му започват да работят.

Време е вече да излезете от стария живот и да влезете в новия. Докато детето е още на ръцете на майка си, то живее по стар начин – наготово. Щом стъпи на краката си, то влиза в новия живот. Съвременните хора отдавна са стъпили на краката си, но не живеят по нов начин. Гледайте да не закъснееете. След вас идват други поколения, които ще ви изпреварят. Ще кажете, че не вярвате в Бога. Това не е истина. **Вие сте вярващи, но не искате да признаете.** Качили сте се на висок трон, не сте готови за работата, която се изисква от вас, а не искате да слезете долу. **Вземи мотиката и започни да работиш; нека седне на трона онзи, който е готов.** Работете с любов, за да осмислите живота си. И като дишате, пак можете да изпращате своите добри мисли и чувства към онези, които се нуждаят от тях. **Каквито лоши мисли и чувства сте хранили в себе си, превърнете ги в добри.** Искате да биете някого. Спрете се за момент, вземете четката в ръка и нарисуйте една картина; вземете чук и камък, да извадете една статуя; вземете перото в ръка и напишете нещо хубаво.

И тъй, работете с любов. Каквото и да работите, колкото малко да е, то се благославя. **Вън от любовта и големите работи остават безрезултатни.** Ако дадете на някого един милион без любов, всичко ще се разтопи и изчезне. **Любовта внася сила, живот и здраве в човека.** Работете всеки по отделно с любов; работете всички заедно с любов. **Кооперирайте се и работете в единство, съгласие и любов.** Само така ще имате Божието благословение, Божията радост и Божието веселие.

– Бог е Любов и които Го познават, да Му служат с Дух и Истина.

*

21. Беседа от Учителя, държана на
22 септември 1941 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Съдържание

1. Възможности за щастие	3
2. Същината на човека	20
3. Тя иде	36
4. Новият път	51
5. Зората на живота	64
6. Правилно дишане	74
7. Служене с любов	83
8. Предназначението на човека	93
9. Прави възгледи	105
10. Гладът	117
11. Което не е	126
12. Възелът	138
13. Малкият опит	150
14. Трите перпендикуляра	160
15. Единственото нещо	174
16. Двама или трима	189
17. Четирите положения	208
18. Красивото в живота	221
19. Царството Божие	229
20. Знание и сила	236
21. От север към юг	245

**Библиография на Словото
на Учителя Петър Дънов /Беннса Дуно/
Издадени на български език томове
лекции и беседи от Учителя
до 1949 година**

Наименование на тома	Год. на изнасяне	Год. на издаване
I. Първи слова		
Наука и възпитание	1896	1896
Възване към народа ми	1898	1849
Хно ели мели месаил	1899	1899
II. Неделни беседи		
Сила и живот	1914	1915
		1924
Сила и живот	1915-17	1915
		1927
		1933
Сила и живот	1915-19	1920
		1929
Да възлюбиш Господа	1916-20	1946
Все що е писано	1917	1942
Може ли?	1918	1942
Великите условия на живота	1919	1944
Ще управлява всички народи	1920-21	1948
Новият човек	1921	1947
Сила и живот	1921-22	1922
Сила и живот	1922	1922
Живият Господ	1922	1948
Поучаваше ги	1923	1949
Петимата братя	1923	1949
Двата природни метода	1923-24	1924
Настанало е царството Божие	1924-25	1925
Който дойде при мен	1924-25	1950
Сила и живот (За слава Божия)	1925-26	1927
Затова се родих	1926	1929
Влизане	1927	1930
Праведният	1927	1930
Вехтото премина	1927	1932
Мнозина казваха	1927	1933
Ни мъж, ни жена	1927-28	1933
Синове на Възкресението	1928	1934
За съдба дойдох	1928	1929
Учителю благи!	1929	1924
Който има невестата	1929	1935
Голямото благо	1929	1936
Крадецът и пастирят	1929	1937
Да ви даде	1929-30	1938

Условия за растение	1930	1942
Делата Божии	1930	1942

II.1. Неделни беседи – утринни слова

Абсолютната истина	1930–32	1949
Ново разбиране	1932	1949
Сеятелят	1932–33	1950
Дрехата на живота	1932–33	1950
Учение и работа	1934–35	1939
Ценната дума	1935	1941
Трите родословия	1935–36	1943
Устойчиви величини	1936	1943
Той създава	1936–37	1947
Старото отмина	1937	1947
Ликвидация на века	1937–38	1848
Красотата на душата	1938	1948
Вечно подмладяване	1943	1944
Новото начало	1943–44	

III. Общ окултен клас

Трите живота	1922	1922
	1942	
Положителни и отрицателни сили		
в природата	1922	1922
Високият идеал. Разумност в Природата.	1923	1923
Абсолютна справедливост	1924–25	1924
Козативни сили	1925–26	1930
Светлина на мисълта	1926	1930
Условия за разумния човек	1926	1930
Простите истини	1926	1933
Неразрешеното	1926–27	1933
Възможни постижения	1927	1934
Четирите кръга	1927	1934
Великото и красивото	1927–28	1935
Малки и големи придобивки	1928	1936
Добри и лоши условия	1928	1937
Ключът на живота	1928	1937
Смени в природата	1928–29	1938
Форми в природата	1929	1938
Определени движения	1929	1938
Естествен ред на нещата	1929	1939
Степени на съзнанието	1929–30	1939
Доброто оръжие	1930	1939
Божият глас	1930	1940
Просветено съзнание	1930–31	1940
Реалности и сенки	1931	1941
Събуждане	1931–32	1944
Законът на любовта	1932	1936
Начало на мъдростта	1932	1948

Новата мисъл	1932	1947
Работа на природата	1933	1948
Трите посоки	1933	1948
Новият светилник	1943-44	1946

IV. Специален клас

Двата пътя	1922	1934
Противоречия в живота	1922	1934
Допирни точки в природата	1922-23	1935
Добри навици	1923	1936
Разумният живот	1923-24	1925-26
Лекции на младежкия окултен клас (4 тома)	1925	1929
1,2 и 3 лекции на младежкия окултен клас (5 тома)	1925	1929
Влияние на светлината и тъмнината	1925-26	1937
Жива реч	1926	1937
Посока на растене	1926-27	1938
Светото място	1927	1939
Божествената мисъл	1927-28	1942
Божествените условия	1928-29	1942
Отворени форми	1929	1943
Служене, почит и обич	1929-30	1940
Закони на доброто	1930	1940
Път към живота	1930-31	1941
Методи на самовъзпитание	1930-31	1941
Живот и отношения	1931-32	1947
Фактори в природата	1932	1947
Великата разумност	1932-33	1949
Съразмерност в природата	1933	1949
Силите на природата	1943-44	1947

IV. 1. Специален клас – съборни лекции

Разцъфтяване на човешката душа	1923	1923
Да възлюбиш	1924	1940
И обхождаше Исус всичката Галилея	1925	1940
Вътрешни и външни връзки	1926	1940
Мислещият човек	1927	1940
Закон за единство и общност	1928	1928
Първите стъпки	1929	1929
Право си отсъдил	1930	1930

V. Съборни и планински беседи, лекции, обяснения и упътвания

Мировата любов и космичната обич	1919	1919
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя	1919	1919
Беседи и напътствия на събора 1920г.	1920	1920
Новото човечество	1920	1920
		1947
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя	1921	1921
Беседи и упътвания от Учителя	1922	1922

Разумният живот	1924	1924
Наряд и упътвания	1925	1925
Две свещени положения	1925	1925
Свещеният огън	1926	1926
Пътят на ученика	1927	1927
Любов към знанието		1927
Ключът на живота		1929
Абсолютна чистота	1929	1939
По бога направени	1929	1929
Благословена между жените	1930	1930
Любов към Бога	1931	1931
Нашето място	1931	1932
Отиване и връщане	1931	1932
Светът на великите души	1932	1933
Ценното из книгата на великия живот	1932	1932
Бъдещото верую на човечеството	1933	1934
Часът на любовта	1934	1934
Великото в живота	1934	1934
Царският път на душата	1935	1935
Да им дам живот	1936	1936
Лъчите на живота	1937	1937
Двигатели на живота	1938	1938
Езикът на любовта	1939	1939
Божествен и човешки свят	1940	1940
Възможности за щастие	1941	1941
Опорни точки в живота	1942	1942
Вечното благо	1944	1944

VI. Последно слово

Заветът на любовта	1944	1944
Заветът на любовта	1944	1944
Заветът на любовта	1944	1944

VII. Музикални и музикално-хореографски творби

Песни на Всемирното Братство	1921-22	1922
Песни от Учителя (I част)	1938	1938
Паневритмия (голямата)	1938	
Песни от Учителя	1938	
Паневритмия (малката)	1941	1941
Слънчеви лъчи	1944	1944
Песни от Учителя (II част)	1944	1944

VIII. Специална книга съставена от Б. Дуно

Заветът на цветните лъчи	1912	1940
--------------------------	------	------

В тази библиография са включени само отпечатани книги с беседи и лекции. Още около 1800 лекции и беседи не са публикувани. Смята се, че изнесените беседи и лекции са всичко около 7 000.

**Страница приложение към издаваните книги
с беседи на Учителя Петър Дънов
Издадени книги с беседи на Учителя Петър Дънов
до този момент от издателство "Хелиопол"**

Закони на доброто	Опорни точки в живота
Новият ден	Методи на самовъзпитание
Път към живота	Великата разумност
Начало на мъдростта	Абсолютната истина
Божествената мисъл	Степени на съзнанието
Божият глас	Доброто оръжие
Лъчи на живота	Събуждане
Царският път на живота	Реалности и сенки
Трите живота	Ключът на живота
Новата мисъл	Красотата на душата
Простите истини	

Издателството заявява своята готовност да продължи да издава книгите с беседи на Учителя Петър Дънов. Периодът на първоначалното запознаване на обикновения българин с отделни книги или беседи бе много важен и при него като едно начало в труден период бе поставено условието – възможността за достигане на беседите до обикновените хора, които въобще не бяха чували за тях – ето защо на този етап не се прилагаше абсолютното спазване последователността на беседите по реда, по който са били дадени от Учителя Петър Дънов. На един втори етап очевидно изниква необходимостта от запознаване с необятното поле от беседи, оставени от Учителя Петър Дънов, но вече в систематизиран вид. Както и спазването на последователност по години и класове в издателската линия.

Издателството ще публикува във всяка една своя книга кратката библиография /издадени в България книги до 1949 година – наименование на тома, година на изнасяне на беседите в него, година на издаване на тома/с беседи от Учителя Петър Дънов, за да може читателят да се ориентира и да си изгради представа за Учението като една система спомагаща на търсещия да се справи с изпитите на Школата на живота.

Предстоящи за издаване книги с беседи на Учителя Петър Дънов

Божествен и човешки свят

Възможности за щастие

Добри и лоши условия

Положителни и отрицателни сили в Природата

Светлина на мисълта

Поредица "Общ окултен клас" – неиздадени книги досега от "Хелиопол"

Поредица "Неделни беседи" – утринни слова

Издателството предлага едно **изчистване на понятийния апарат свързан с Учението**, изнесено от Учителя Петър Дънов, **изчистване и уясняване** на някои понятия и изрази, с оглед преодоляване неправилното интерпретиране на някои моменти от Учението, с оглед правилното предаване същността на Учението за хора, които тепърва се запознават с него, най-вече с оглед на краткото и ясно, непозволяващо двусмислие първоначално разяснение същността на беседите, на работещите в мас медите.

Издателството предлага няколко съждения, които следва да се проверят също и едва тогава възприемат официално, с оглед на тяхното налагане във всекидневното мислене.

1. Това Божествено Учение /неправилно именовано "дъновизъм"/ е преди всичко Христово.

2. Това Учение не е персонално на Учителя Петър Дънов.

3. Това учение няма нищо общо с понятието "дъновизъм".

4. Това учение не бива да се именува като Учение на Бялото братство /самото "Бяло братство" не може да бъде някаква земна организация, регистрирана в земните административни институции/ или като Учение на Петър Дънов, защото то е в своята цел "Учение за Изгряващата Шеста Раса". Учение което подготвя основите на Новата шеста култура, самата тя основа на поредната шеста раса.

5. Това Учение е **Учение за изгряващата шеста раса.**

Учение за **Божествената школа на живота**

Учение за **изгряването на Новата Култура**

Учение, което учи хората да **трансформират** злото, отрицателните енергии и да **преодоляват** и да **се справят** с трудностите в живота, като ги **преобразяват**, извличайки урока от поредното изпитание и изпит в живота.

Учение, което подготвя цели двадесет века след идването на Христос **"съработници на Христа"**.

От осъзнаване значимостта на тези няколко кратки съждения, зависи правилното разпространение на самото Учение, и от самите дела на последователите на това Учение. Тези, които са се нарекли последователи биха могли да се замислят дали все пак няма някаква логика в появата на неправилното понятие "дъновизъм". Ако се спазваха словата на Учителя Петър Дънов, тогава как би могло да се появи такова понятие. Там където има обожествяване личността на един изразител на едно Божествено Учение, там Учението среща трудности. Божествените слова се изнасят от хора, които най-малко биха искали поклони пред физическото им тяло или земна същност. В случая с Петър Дънов/Бейнса Дуно/- "поклоните" пред него се тълкуват като "поклони пред Дънов". Никой Учител не се нуждае от външна почит.

"От човеци слава не приемам" Йоан 5:41

Божественото Учение на Христос, се развива с Учението изразено чрез беседите на Учителя Петър Дънов.

Издателството обявява конкурс за най-кратко изразяване същността на Учението в сегашните модерни времена – с минимум думи – максимално обхващане същността на необятното поле от беседи. На първите три сполучливи опита за определяне със свои думи на тази същност, издателството ще предостави **безплатен абонаментен фиш** за следващите десет книги с беседи.

Издателска страница – резултати от конкурса "Беседите на Петър Дънов"

Издателство "Хелиопол" обявява резултатите от конкурса за най-кратко и съдържателно изразяване същността на Учението в сегашните модерни времена. Ще бъдат публикувани три сполучливи опита за изразяване с малко думи на този океан от съдържание, каквото е Учението за Школата на живота, изнесено от Учителя Петър Дънов. Авторите на тези три опита получават безплатен абонаментен фиш за следващите десет книги с Беседи на Учителя, издавани от "Хелиопол".

Впрочем в редакцията на издателството пристигнаха толкова хубави писма, с отговор на зададения въпрос от конкурса, че издателство "Хелиопол" би искало с тази страница преди всичко да благодари на всички онези, които **подпомагат и побутват общата работа**, било като само си купуват дадената книга и по този начин допринасят за бързото ѝ преливане в следващата, било като изпращат топли думи на съпричастие и разбиране чрез своите писма.

Как най-кратко и съдържателно ще изразите същността на това Учение?

Първи отговор: кратък и синтетичен

"Път Към Духа". Тази мисъл е закодирана в Неговото външно име Петър Константинов Дънов, докато другото Му име – Беинса Дуно е шифър.

Втори отговор: съдържателен и точен

"Ще се опитам с малко думи да опиша есенцията на това Учение:

Учението, дадено ни от Учителят Беинса Дуно, е **божествено Учение за живота**. То ни учи:

- да обичаме, без да очакваме да ни обичат
- да даваме, без да очакваме нещо в замяна
- да живеем в настоящето, а не в миналото или в бъдещето
- да търсим истината за живота и Вселената, за всичко около нас
- да бъдем това, което сме, а не онова, което искаме да бъдем
- да се стремим към чистота и съвършенство
- да живеем в хармония с цялата Вселена
- да бъдем доволни от всичко, което печелим, и всичко, което губим

– да се стремим към Светлина и Красота – към светлината, която ни носи истинско знание и към красотата, която крият разумните взаимоотношения между всички живи същества

Ако всеки от нас **приложи** една частица от това Учение, животът на земята ще се подобри, хората ще станат по-добри, и природата ще ни се отблагодари."

Отговорът съдържа и едно чудесно стихотворение, което може да бъде публикувано впоследствие, засега само един стих от него:

"О, хора, о, братя
с измъчени свити сърца
спомнете си – вий сте
Божествени малки деца."

Трети отговор: актуално звучащ и кратък, точен
"Творящо се християнство през нашият двадесети век"

В заключение от редакцията на издателство "Хелиопол" може само да се добави – **Приложение на Божественото Учение за Школата на Живота.**

Всички на работа!

20 Ноември 1994,
София

Издателство „Хелиопол“

P.S. В своите книги с беседи на Учителя Петър Дънов, издателство „Хелиопол“ ще дава възможност за изразяване на лично мнение в рубриката „Гледна точка“. Ще бъде дадена възможност за диалог между отделните читатели в рубриката „Диалог“. Всичко това в поредицата книги с беседи, в края на всяка една книга, в т.нар. „блок на издателските страници“.

ОМИРОТВОРЯВАНЕ В ИМЕТО НА РАЗПРОСТРАНЕНИЕТО СЕМЕНАТА НА СЛОВОТО

Настоящата година постави началото на едно **омиротворяване**, проявено и сред българската духовна общност "Бяло братство". Докато за съществуване на обществото са необходими външни видими белези на участие, общността има за критерий **вътрешното участие**, работата за идеята. В общността има съидейници, съмишленици в Духа, а когато общността е наистина духовна – **съработници на Бога**.

През 1994 година се постави началото и на още един процес, процеса свързан с **по-широкото разпространение** на Словото-Беседи на Петър Дънов – Учителя – разпространение вътре в страната и разпространение навън.

Ето какво говори Учителя: "Аз ви предадох едно **Божествено Учение**, и от вас зависи доколко бързо ще бъде разпространено То".

Учението изнесено от Беинса Дуно – **Учение за Изгряващата Шеста Раса** не е само за българите. А как ще го получат и другите, които са извън тесния кръг на дадено общество, група или братство? Западна Европа е пренаселена с окултни групи, окултни общества, но тя няма подобен аналог като блестящата интерпретация и актуализация на Христовото Учение.

Учението не е обаче, и само за едно малцинство от хора, привързали се и оковали се към физическата личност на носителя – отдалечили се безкрайно от съдържанието, което този "изпълнител съработник на Бога" е искал да им предаде.

Как обикновенният човек от българския народ ще се сблъска с това национално богатство? Как и другите народи сред които има също запалени искрици ще се докоснат до тази съвременна и толкова актуално звучаща, разбуждаща форма на Учението на Христа.

Чия е отговорността за всяко едно забавяне?

Колко малко се познава това богатство от беседи сред хората от народа? Западноевропейските нации не са чували за името на Петър Дънов нито за подобно Учение на Школата на живота. Защо това е така? **Защото не се работи достатъчно. Защото се чака отгоре или отвън помощ, защото не се осъзнава огромната отговорност, защото все още има конфликти в междуличностните отношения**, а личността отдавна се знае, че пречи на връзките и работата на отделните индивидуалности. Нима в България

липсват ярки индивидуалности? Напротив, но те трябва да се научат с цената на взаимни компромиси в междуличностните отношения на съвместна работа, в екип. Едва тогава Учението ще надхвърли тесните национални рамки и ще тръгне навън като освободил се поток. **Липсва организация и всеобща територия на действие, липсва един общ проект, коловоз по който да се канализира енергията на съидейниците**, но всичко това може да се постигне при желание да се обединят усилията в името на така скъпото за всеки Учение.

Време е за работа, време е за помирение. В името на Идеята или Учението, компромиси в междуличностните отношения могат да се направят. Който е привързан към Словото с беседи на Учителя, той може да постави своето име най-накрая или пък въобще да не иска афиширане. Той не иска място по първите скамейки, той действа съобразно "Принципа на теменужките", невидимо, безшумно, безкористно. Теменужките разпръскват своя аромат без да ги виждаме.

Време е да се разчупи тесния кръг, да се даде възможност за очертаване на една широка окръжност в чиято територия на беседите от Словото на Петър Дънов-Учителя, ще бъде гледано не само като наследство на един тесен кръг негови последователи, а преди всичко като национална ценност, като национално богатство и наследство. Като такава, това слово, тези беседи би трябвало да бъдат поставени под закрилата на държавата. Но първо те трябва да бъдат съхранени вътре. Точно това "вътре" и това "съхраняване като национално богатство" изискват някои неотложни промени.

Оперативната работа изисква обединяване на усилията в издателския сектор. Нека да има двигател в издаването на беседите. Само онзи, който докаже своето безкористно отношение към тях, и че няма да помрачи изначалната същност, ще има правото да издава. Но над всички издателства ще трябва да стои една структура, която ще контролира процеса на издаване, чистотата на превода, синхронизирането на видовете издателски линии. От гледна точка на проблема за съхранение на беседите става все по належащо създаването на **регистрирана издателска структура "Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"**, последната единствено разполагаща с правото на издаване на Беседите.

Но тази структура **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"** не би трябвало да бъде само издателска. Напротив, тя трябва да бъде глобална, а в нея да има отделен издателски сектор: Например – **"Издателски кръг към Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"**, включващ участие на всяко едно издателство занимаващо се с Беседите, или книги-съставителство по Учението.

Самата **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"** ще представлява една просторна конструкция, даваща възможност за в бъдеще да бъде обитавана от разнородни представители, както на науката и изкуството, така и на педагогиката, окултната музика, паневритмията, астрологията, астросоциологията и т.н.

Кое налага преименуването на старата конструкция, тоест превръщането на досегашното **"Духовно общество Бяло братство"** в подобна много по обширна и светлинна конструкция като **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"**. Нека посочим аргументите и си послужим с езика на фактите.

1. **"Културна асоциация"** – асоциация означава широк кръг, обединени усилия, също така предполага нов подход

2. Лявото звучене **"Културна асоциация"** в самия израз се уравнирява с дясното **"Бяло братство"**. Материалната структура се балансира с духовната. А по средата застава общността, вече не общество, последното впрочем звучащо твърде изтъркано на фона на политическите партийни обществени структури. При това общността предполага изгладени външни противоречия, съмишленици. Тази общност следва да се дефинира като **"българска"** и да дава възможност за постоянно разширяване на нейния кръг, изпълване с хора от интелектуалния елит на нацията.

3. По същият начин би могло да съществуват **"Културна асоциация – Немска духовна общност – Бяло братство"**, различни по народност духовни общности, обединени под покрива на идеята за **Културна Асоциация в сферата на Духа**, т.е. **"Културна асоциация – Международна общност – Бяло братство"**.

4. Старата формулировка **"Духовно общество Бяло братство"** съдържа в себе си взаимно непоносими понятия. Дух, общество, братство. В сегашното си звучене, тоест отделена от по-широкото по обхват звучене **"културна асоциация"**, тази стара формулировка напомня за проблема на сектите и т.нар. неправилно **"дъновизъм"**.

Настоящата стара конструкция не дава възможност за много функции и обитаемост.

Настоящата предложена структура **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"** би могла да бъде регистрирана до края на месец декември, за да се извърши плавно прехода между изтичането на петдесетте години от авторското право и Новорегистрираната издателска структура, единствен носител на авторското право.

Вторият проблем, който възниква освен изграждането на подобна обширна светлинна постройка наречена **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло Братство"**, това е проблема с управлението и събранията. Управител, ръководител, наставник, административен отговорник, административни събрания, бюрократични структури в тази област са недопустими. Лидерствуването в този сектор се явява опасност, която би могла да разруши и най-добрия проект. Появата на "влезнали в самоинициатива – ученици на Учителя" също едва ли би допринесла добри плодове. Добре е да се черпи вода от извора, а когато оригиналното Слово липсва, едва ли коя да е личностна интерпретация може да го замени пълноценно. Защото Учението е само едно и то се базира на още по-древното Учение на Христа. Сепаратисткият подход в организацията, деленето на групи, всяка от които работи около своя водач, на този етап се явява разрушителен, спиращ процесите на обединението под флага на **Единна духовна българска общност**. Нека да има оригинални интерпретации на Учението, обаче процесите трябва да се степенуват. Не трябва ли отначало поне, самото Слово с Беседите – **оригиналното Слово** да бъде отправна точка за: доколко вярна е посоката в която се движи всеки. Общуване с живото оригинално Слово, ето това е най-добрия помощник за вътрешния Учител във всеки.

Изходът за да се неутрализира болния стремеж на кое да е его, личностен аз, се намира единствено в изграждането на силен кръг от хора с висока индивидуалност, самите те осъзнали безсмислението на самоинициатива от типа "аз-лично". Когато Азът изгрее, тогава самите самоинициативи, както и изказвания с "аз" се свеждат до минимум. Има един Дух, който иска да се проявава в рамките на общността и когато някое его иска лично то да заеме това място, се получават поредица от грешки. Там където управлява Духа, там място за междуличности конфликти няма.

Изграждането на един мощен кръг вътре в структурата на Културната асоциация би създало възможност за по-добро управление, но само при положение, че работата на този кръг се движи от Духа, а не от нечие его.

Всеки е прегърнал една част, видима или невидима от Учението или неговия носител, защото те са му донесли някакъв резултат. Прегърнал означава, че гледа на тях като на своя рожба. Тогава, нека припомним приказката на Соломон, в която мъдрият цар отсъдил, коя е истинската майка, по изпитанието на което ги подложил, като им предложил, разсичане на две на самото дете за което те и двете се биели в гърдите, че е тяхно. Две майки едно дете. А истинската майка, защото детето ѝ е скъпо е готова на компромиси, само и само за да го спаси. Ето защо тази настояща приказка би могла да послужи също като пробен камък, за да се разбере кой какво иска, кой истински милее и как бута колата напред? **С какви дела?** Дела, които са конструктивни търсят "об-единение" рано или късно на човешките енергии.

Да работим, като се опитваме да канализираме всяка една частица градивна енергия. Не може старите като физическа възраст, последователи на Учението да не искат да има една приемственост, за да се използва максимално техния опит. Деленето на стари и нови, на хора с новозаветен и старозаветен начин на мислене, може и да е вярно, но то не е препоръчително. Във всеки един човек, стар или млад трябва да се вижда божествената искра, и доколкото тази божествена искрица иска да предложи нещо, иска да допринесе нещо в името на общата светлина, тя е достойна да бъде уважавана, колкото и малка, колкото и слаба да е тя.

Нека завършим с едно припомняне, за нашата отговорност:

"Моята задача е да ви предам Божественото Учение. Вашата задача е да го предадете на българския народ. Задачата на българския народ е да го предаде на другите народи. Аз отговарям пред Бога ако не изпълня задачата си. вие отговаряте, ако не изпълните вашата задача и не предадете на българския народ това Учение. И българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде учението на другите народи"

И така, ще работим ли?

10 септември 1994
София

Издателство
„Хелиопол“

ХРИСТОС И НОВАТА КУЛТУРА

— няколко съждения

1. "Бог е баща на всички хора, и след като Отец е един за всички и **Божията бащинство** съществува, значи хората са братя и **равнопоставени в своя стремеж към своя баща.**"

2. Благовестието за Царството Небесно, донесено от Христос, е било заменено с благовестието за Божия произход на Исус.

3. Нещо повече, допуснатата бе йерархия в обичта към Бога.

4. Христос говори, че хората са синове на Божията слава, а не чада на Лукавия.

5. Духът не избира. Той се разпростира по равно върху всички смъртни, вярващи или не, така както слънчевата светлина огрява света без спазарявания и без да прави различие.

6. Двадесет века работа във външната църква, основаване и реформация на нейните външни одежди, без да се докосне същността, породила необходимостта от църква въобще като институция. Самите апостоли са постъпили като земни човеци — за съжаление не така както им е било доверено, а може да се каже като глупави прислужници, които са се разбрали помежду си да проповядват.

7. Словото на Исус трябва да блесне такова каквото е било, за да може да се тръгне по истинската пътека на това Учение. Досега човечеството не познава истински Учението, което Христос е проповядвал, то познава само християнството, като модел наложен от учениците.

8. "Зная, че Духът на истината води ръката ми върху този ръкопис." Само на написалия това може да се вярва.

9. Скритото до днес бащинство на Вселенският Отец трябва да бъде разбулено. Последницата от него, братството между човеците трябва да изплува и да се прояви, за да преобрази идните цивилизации.

10. Животът, смъртта, възкресението на Учителя са най-доброто доказателство, че вярата, доброто и истината ще превъзмогнат и ще поправят извършеното от силите на злото.

11. Христовата религия е религия възхваляваща живота, която ни изпълва с вяра, с надежда и любов. Религията, която Христос изповядваше имаше в основите си мир и радост, поради неминуемото допусчане за едно ново – вече духовно съществуване.

12. Животът, смъртта – всяка човешко същество се интересува от това какво го очаква, какво ще му се случи отвъд линията и какво представлява самата линия, наречена "смърт"? Христос дава отговор и може би това е била една от задачите, които е трябвало да изпълни – да покаже какъв е истинският произход на човека – божествен, че след смъртта на тялото, божествената същност в човека, тъй като е вечна, остава. Тоест "възкресението" не е мит, създаден от учениците на Христос, а факт, който доказва божествения произход на всеки човек, не само на Христос.

13. Животът е вечен, смъртта само е преход, смъртта всъщност е възкресение или продължение на съществуващата божествена част във всеки човек.

14. Учението, което Христос проповядва, е да няма страх от смъртта, да се знае, че всъщност животът е вечен, след като самият човек е син на Божественият Отец.

15. "Книга на мъртвите на древните египтяни" и Учението на Христос – **изворът** е един и същ.

16. Колко малко всъщност е разбрало съвременното човечество от словата на Христос. А когато някой започне да ги прилага той разбира какво са всъщност.

17. Словата на Христос и делата на съществуващата като институция църква са две различни неща. Едното е живото оригинално чисто слово и Учение, **истинската доктрина на Христос**, проповядвана от малцина в истинският ѝ вид. Другото е моделът на адептите, учениците, обикновените хора, които проповядват така както са разбрали Учението с ума, външно.

18. Учението изнесено от Христос не бива да се отъждествява напълно със съществуващата като институция "християнска църква" и фарисейското приложение на написаното в т.нар. "Нов завет".

19. Учението изнесено от Петър Дънов/Учителя/, това е **Христовото Учение в неговият най-чист вид**. Учителят е един и това е Христос. Петър Дънов /Учителя/ не бива да се отъждествява изцяло с Учителят – Христос, въпреки че едното е проявление на второто според делата и изнесените беседи. Учителят-Христос е един и лавината от "учители-гуру" през последното столетие само пречи на осъзнаването на последното. Да се смесва името на Петър Дънов с тези на нароилите се лъжеучители окултисти, това само допринася за неразбирането на Христовата същност на изнесените беседи и да се счита неправилно изнесеното от него учение като научно популярен окултизъм. **Запазването на триединството Бог-Отец, Син и Свети Дух /на Истината/, без доверяване на каквито ѝ да е "учители" е най-добрия изход за в бъдеще**. Изнесените беседи на Учителя, тоест Петър Дънов са толкова далеч от станалия популярен през последните два века

окултизъм, и толкова близо до изначалното Христово Учение проповядвано от самия Христос. Не би трябвало да се пречи да се види съществената разлика и това с което самите беседи изнасят едно чисто Христово Учение. "Не се наричайте учители, защото един е вашият Учител." /Христос/

"Учение на господин Дънов няма. Има едно Божествено Учение, което ми е известно. То е великото Божествено Учение за живота." /Петър Дънов/

"Какво искам от вас, сегашните хора. Искам да търсите Господа, а не мене." /Петър Дънов/

20. Учението на Христос започва своето истинско и вярно разпространение след двадесет века забавено развитие във външната църква, от България, чрез Беседите изнесени от Петър Дънов.

/Това твърдение би станало възможно, само ако се спази изпълнението на предишното./

21. На тези беседи, съдържащи Учението на Христос трябва да се гледа не само като национално наследство, а като интернационално богатство. Бъдещето на човечеството е свързано с Христос, вярното и истинско приложение на Словото Му.

22. За тези, които подреждат и класифицират Учителят и Учителя, нека знаят, че самите Беседи на Петър Дънов са най-точния отговор. Каква е била волята на този действащ в тишина, велик българин? И ако е била такава, защо да не я зачитат привързалите се към него като към икона ученици? Кое би им било по-скъпо, неговата воля или неговия образ в очите им? Волята на всеки един, който се опитва да направи нещо на този свят, за да облагороди земята е свята. А Учителя наистина създава един кръг от слушатели, само част от които разбират и прилагат. Другите външните ученици и слушатели не са можели всичко да разберат. Те пък

също допринасят за физическото и външно съхранение на Беседите.

23. Пред волята на Учителя всички трябва да са единомдушни, да я зачитат. **Каква е била Волята на Беинса Дуно?**

Каква е била Волята на Учителят-Христос?

"Ако днес дойде Христос на земята, сам ще се чуди, как са могли хората да изопачат учението му"/Из Беседите на Учителя/

Ако днес Петър Дънов /Учителя/ дойде в България и чуе какви приказки се разпространяват за т.нар. "дъновизъм", сам ще се чуди как са могли българите да изопачат до такава степен съдържанието в Беседите.

Каква е била Волята на Петър Дънов /Учителя/?

24. Нищо чудно, противодействащата сила на Учителят и на Учителя е една и съща, макар че тя си служи чрез различни носители. В различни времена и различни народи. Наистина глупостта и фарисейството са интернационални, но избраните народи при които се случват идването на Учителят и Учителя са юдейския и българския.

25. Христос го наричат "Учителят" тези, които не прилагат истински Учението Му. Апостолите Петър и Павел, създават външните атрибути на онова, което Христос е искал да създаде. Съдържанието, вдъхнато от Христос не успяват да наляят в институцията "Христова църква" поради допуснатите грешки и неприложени-те слова на самият Христос. "Един е вашият Учител, не се назовавайте Учители"

"Учителя" е името, което хората от народа, обикновените слушатели, присъждат на Петър Дънов. Те също не вникват в дълбочината на неговите Беседи, самите Беседи – живо Христово слово.

"Учителят" и "Учителя", споменават ги толкова често външните ученици, приказки и само думи. Който всъщност разбира и оценя Тяхното дело, не му остава нищо друго освен да работи.

Критиките и празнодумните оценки са всъщност толкова далеч от волята на самия Христос: "Не се взаимно одумвайте, отстранете от себе си склонността да се съдите и осъждате" /Приказката за гредата в окоето на ближния/. Какво да се каже по този въпрос за Учителя: Прочетете онова, което говори за Христос-Учителят – то е достатъчно, надникнете в това, което извършва с оставените Беседи, пълни с интерпретации на тема – истинско приложение на Христовото Учение.

Волята на всеки, който изгражда е свята и трябва да се зачита.

Волята на Христос, като историческа личност?

Волята на Петър Дънов /Учителя/ като историческа личност?

"Който постъпва според истината, отива към Светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога."

По делата им ще ги познаете и смелостта да се изправят да дадат отчет за свършената работа.

Би ли могло, да не се говори за "Всемирно Бяло братство" и "Всемирен Учител"? А да се говори за мъдростта в Беседите? Да се говори за Христовото Учение, проповядвано от Петър Дънов! Делото на Учителя не бива да се свързва с чудотворства и окултистки брътвежи. Беседите, които той изнася, това не е окултизъм, както някои се опитват да ги класифицират. Това е Христово Слово, което винаги се е дистанцирало от евтините прояви на окултното учение, което впрочем също не е чист "окултизъм". Трябва са се изтръгне Учението, изнесено от Учителя от душна-

та атмосфера на популярния окултизъм, от неправилно създаденото понятие "дъновизъм", от идеята за затворено окултно общество – само за призвани ученици. Христос е говорил за хората от народа, по това се различават истинските му последователи от евтините участници в окултния карнавал – продавачи на чудеса-окултисти създали рояк тесни затворени общества.

"Мнозина ме питат, как да се наричат – дъновисти или християни. Христос не е християнин и аз не съм дъновист. Какво проповядваше Христос? – Любовта. И аз проповядвам любовта. Христос казваше за себе си, че е Син Божи. Следователно и вие можете да се наречете Синове Божии. – Как да се наречем Синове Божии? – Това е богохулство! – Не е богохулство." /Петър Дънов./

Бог е баща на всички хора и всеки един е равнопоставен в своя свещен стремеж към него.

Възстановяването на вътрешната истинска Христова църква, след като двадесет века се е развивала в неправилна посока външната църква, това е един процес, който е пряко свързан с България и делото на Петър Дънов /Учителя/.

10.12. 1994 г.

София

Издателство

"Хелиопол"

Основни опорни точки

Приложение на Учението на Христос изнесено в Беседите и различаване изявата на Светият Дух /Духа на Истината/

(Приложение на Учението на Христа съдържащо се в Беседите
и изявата на Духа

– това да бъдат двата критерия, мярката с която мерим)

1. Поставяне в основата идеята за Триединството, Бог-Отец, Син-Христос и Светият Дух/Дух на Истината/.

2. "Не се назовавайте учители, един е вашият учител." Колко повече, това се отнася за втората част на триединството, Сина-Христос. Един е само Христос и е единственият упълномощен от Оцеца-Бог, следователно Той е Учителят.

3. Други Учители няма. В своята беседа "Учителите", Петър Дънов, говори: **"Онзи, който не е осенен от Духа Божии, няма право да учителствува, защото ще престъпи Божественния закон"**. Значи, че само там където се намира третата част от Триединството може да има повод за наименование "Учител".

Петър Дънов е наречен популярно от народа, от някои свои простодушни слушатели "Учителя", /а не "Учителят"/. Самият той казва: "Какво искам от вас, от сегашните хора? Искам да търсите Господа, а не мене." "Една воля съществува – Божията Воля. Един Господ – Бог на Любовта, никакъв Дънов! Слушам да преливат от пусто в празно по целидни, че кой е Учителя, кой е баща му, майка му, има ли братя и сестри, има ли роднини, къде и какво е учил, женен ли е и т.н. Нещата отвън не се познават. Кой, кой е и какъв е, отвън не се познава. Човек се познава по това, което съдържа в себе си. Искате да имате ръководството на Духа. Дайте си дума в десет дни да не мислите лошо един за друг и за никого. Само доброто и хубавото за всички! Това е Духът"! /За съдба дойдох-неделни беседи, год XI, 1928 год./

В 20-ти век, Учители с делата на Христос няма. След самият Христос друг Учител няма, има негови последователи и ученици, които се познават по това, че Духът на Истината работи в тях. Самото назоваване "учителю" и самото самопровъзгласяване за "ученик" е безпредметно. Учители и ученици няма, но има прило-

жители на Христовото слово, в които и чрез които действа самият Дух на Истината.

Петър Дънов говори за учител и ученик, но в училището на живота, в Школата на живота, в която всеки е и учител и ученик. Тоест няма провъзгласяване и звания "учител", "ученик на някого". "Ученикът и учителят трябва да работят едновременно двама с помощта на духа." Тоест самият Петър Дънов не признава никакви учители и ученици, освен тези от школата на живота, при това само тези зад които работи съвместно Духът на Истината./Сила и живот, беседата – "Учителите"/

И така, не се назовавайте нито учители, нито ученици на кое да е учение. Всички следват в Школата на Живота, някои после преминават в Университета. Няма деление на отворени и затворени общества, няма окултни общности, няма посветени, няма огласени. Който е такъв "посветен", той работи в тишина. Посвещението в настоящото време се извършва не с мистерии и шумотевица в окултния карнавал. То става в процеса на работата и не се придружава с духовни имена. Името истинско на човека касае единствено него на физическия свят. Другото е фойерверк и изява на личностния елемент в човека-его. Духовни външни учители и външни ученици на Дънов няма, външни ученици на Бялото братство няма, такова понятие "дъновизъм" няма. Ако се появи някой, който е истински Учител, той няма да иска да го познаете. Всички онези наричащи себе си Учители, "гуру" или пък ученици на едн кой си Гуру са или адепти, безкрайно далеч от десният-правият път – пътя на Светлината и Бялата ложа, или пък жалки измамници, изкарващи прехраната си чрез наивността на спящите.

Има учители и ученици само в окултния карнавал, на сцената на театъра на абсурда. Но в Божествената школа на живота маските се свалят рано или късно. По-добре по-рано. Крайно време е! Онези, които са привързани към личността на Петър Дънов, към т.нар. "Учителя", нека зачитат Неговата Воля! Това е най-добрият израз на любов към онзи, от Който са видели само Светлина. Нека имат смелостта и подтиснат личното в себе си, което търси привързване и нека осъзнаят, че Учителя, както го назовават не е искал да го търсят и назовават като "Учител" (**Беседите и Словото в тях е по-автентично от личните спомени на някои негови външни почитатели и назоваващи себе си ученици**). В него е действувал Духа на Истината и доколкото този Дух е бил чрез него в България, наистина той е имал право да бъде назован Учителят, но той не е позволил. Най-много, което е било допус-

нато, това е било протодушното "Учителя". Разлика има огромна между "Учителят" и "Учителя", не само една буква "т", а въпрос принципен. "Един е вашият Учител", говори Христос. "Само, който е осенен от Духа на Истината", говори Петър Дънов. Не може едно да се говори, а друго да се върши. Беседите "Учителите" и "Стари и нови мехове" биха помогнали на съвременния човек, който търси Истината в Беседите, в Словото, а не в субективните впечатления и спомени. **Не трябва ли да се вярва повече на самото оригинално Слово и на Духа, който се е проявявал зад повечето от Беседите,** отколкото на самопровъзгласилите се за негови последователи и ученици, неколцина, придържащи се към Буквата вместо към Духа да основат затворено общество от самото Учение и нарекли го "Бяло Братство". Какъв парадокс! Къде е Бялото братство, може би само в България и центърът на него са те, нарекли себе си "бели братя и сестри"? Ето защо, когато времето им изтича:

КРАЙ на системата "учители и ученици". Остава единствено тази система, в която критерият е "приложението на Учението на Христа, изнесено в Беседите и "изявата на Духа". Системата на вътрешните ученици! Как ще ги познаете? Чрез работата! Казано е как – "по плодовете им ще ги познаете". Колкото до Духът, той се изявява чрез Светлина около човека в който Е, видима и за обикновеното око.

"Който постъпва според Истината, отива към Светлината за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога."

4. Школата на живота няма нищо общо с кое да е окултно затворено общество. Тя е отворена постоянно и понятието окултизм в неговия външен аспект на скритост и затвореност е като такава най-чуждото нещо за Учението, което проповядва Христос. Няма външна школа на живота, няма външно училище на Живота, самото училище на живота е имплантирано в самият Живот. Божествената школа на живота не е херметична, нито е затворена за непосветените. Напротив точно по това, че посвещенията в нея се дават в самия ход на живота, а не от илюзията на масонските ритуали, това я прави Божествена. Самият Христос проповядва Учение не само за избраници измежду фарисеите и книжниците, а Учение за митаря и грешника, които като приказката за спасената овца биха могли също да са скъпи на Господ.

Къде са днешните книжници и фарисеи, ако не в църковната институция и затворените окултни общества, общества на интелекта и жаждата за окултна сила и опитности, общества в които

еднакво силно царува вируса на егоизма и безлюбието. Може името, което носи обществото да е "Братство", но в него да вирее свободно одумването, завистта и безлюбието. Общността /обществото/ става наистина "бяло братство", когато вътрешно се е организирано така, че да не дава място за подобни вируси.

Школата на живота не е външна школа, ето защо тези които основават общества като това на Бялото братство, /всъщност Бялото братство не е на земята/, би трябвало да знаят кому служат. На разпространението и приложението на Учението, изнесено в Беседите/възможно единствено при един отворен характер на съответната организация-общност/ или на вируса на безлюбието, който заплашва да унищожи тотално съвременната култура. Впрочем тя трябва да бъде сменена, но как ако не се даде възможност за отворен характер на Учението, без то да се затваря в рамките на затворено общество "Бяло братство".

В Божествената школа на живота не само, че няма място за учители и ученици, като досегашните, нароили се толкова много видове "гуру", но там няма място и за каквито и да е окултни-затворени-херметични общества.

Както няма външни учители и ученици, (ако въобще има действувачи учители и ученици, то те са вътрешни), така няма и външна Школа, външно общество. Има **приложение на Христовото учение и изява на Духа на Истината**, има една единствена Божествена Школа на Живота, в която е Учител самият Живот и Училище чиито класове се преминават от всеки, без делене на външни и вътрешни. В Божествената Школа няма външно назоваване на бели братя и сестри. В по-горните класове братята и сестрите са по вътрешен признак, затова и не се назовават като такива.

"Аз оставям всичко да върви по естествен ред и никого не насилвам, никого не пъдя, а изправям грешниците и приготвявам учениците за които ще дойде време да се запалят, а щом се запалят, то **угасване вече няма, ще започнат да дават плод**. Аз се жертвувам и те сега трябва да се отрекат от себе си. Аз не се вирам в техните погрешки, сега имам по-важна работа. Всичко зная и бих могъл да ги изправам, обаче не искам. Оставил съм ги свободно. Аз съм за свободата, не искам да се налагам. Съзнателният сам ще се изправи. Тази Школа върви по абсолютен път, защото и вън от школата пак е Школа, всичко е в плана на Бога."/Петър Дънов/

5. Нека Петър Дънов /Учителя/ да е един мъдрец за първокласниците на Божествената школа на живота, за следващите класо-

ве той вече става Беинса Дуно, олицетворение на Учител зад който говори Духа на Истината. Тези, които го назовават "Учителя" са извън Школата. Колкото и парадоксално да е това, то е факт. Но нека да остане "Учителя" като едно прозвище дадено му от народа. Имаме Учителя, имаме мъдрецът Петър Дънов, имаме Беинса Дуно, имаме Духът на Истината. Духът на Истината е над всички действащи Учители след Христос и не бива да се отъждествява този Дух на Истината с Беинса Дуно. Обръщението към народа от кого е? Не от Петър Дънов, не от Беинса Дуно, не от всемировият Учител, който впрочем не съществува. А от Духа на Истината! Има триединство. Учителите по-горни ли са от Духа на Истината? Питайте Христос! Та нали те ако са Истински Учители, Духът действа чрез тях. След Оцеа е Сина, след заминаването Му остава неговия пълномощник – Светият Дух. Другото е от човешката глупост. Имаме оригинално слово на Беинса Дуно, имаме оригинално слово на Духа на Истината. **Да се научим да търсим къде говори Духа на Истината.**

Ето какво заявява самият Петър Дънов, който изнася Беседите: "Работете с Беседите най-вече, защото там най-точно се проявява Духа на Истината и чрез тях той ще ви напътва."

6. Допуснати грешки – трябва да се отчетат, внимателно да се анализират и корегират.

Първа грешка – допуснато бе в разговорния език понятието "дъновизъм", а оттам и схващането за секта.

Втора грешка – допуснато бе съществуването на затворено общество, на понятието "ученици", на понятие "Всемировият Учител". Допуснато бе отъждествяване на Прилагането на Учението в Беседите със съблюдаването на външните признаци като вегетарианство, посрещане на слънцето и др.

Как ще се разпространява по този начин в света Учението? Защо Западна Европа е пълна с подобни херметични общества и групи и в същото време е безплодна откъм идеи за Духа откъм приложение на Христовото чисто учение, защо е така завладяна от егоизъм и безлюбие? От какво ще загине съвременната култура, ако не от егоизъм и безлюбие!

Трета грешка – поставен бе знак на съвместимост между понятието окултизъм и Учението. Не се показваше ясно, че това всъщност е Христовото Учение в най-чист вид.

7. Пречките за разпространението на Учението в настоящия период са:

Издателска страница

– отъждествяването му с понятието дъновизъм, тоест превръщането му в секта – смесването му с окултизъм от популярен вид

– ненамиране общ език на толерантност с православната църква като институция

– стремежа да се лидерствува между някои от последователите му, възприели Учението във външната му форма, това че гледат на Учението и Беседите като на бащиния, с която могат да разполагат лично, междуличностните отношения, осеяни с елементи на завист и стремеж кой да е на първата скамейка, кой да води хорото.

– неразбиране разликата между Дух на Истината и Бейнса Дуно, шестуващото в съзнанието на някои възрастни последователи понятие Всемирен Учител, тоест по-голям и от Христос, разпространилото се дори и в службата по регистриране на общности, понятие "Всемирно Бяло Братство"

– неразбиране разликата между истинското Христово Учение и настоящото християнство, смесването им като приложение, едното говори за прилагане в Духа, другото – в буквата и ритуалите.

– неразбирането на Беседите изнесени от Петър Дънов в техния Христов дух, като съдържание и като приложение на онова, което Христос е говорил, като актуализиран израз на истинското Христово Учение.

10.01.1995 г.
София

Издателство
"Хелиопол"

КНИГИТЕ НА „ХЕЛИОПОЛ“

**Издателска линия - Беседи на Учителя
Петър Дънов**

Издателска линия - Дзен и Будо

**Издателска линия - Външно и вътрешно
себеусъвършенствуване**

**Издателска линия - Езотерична литература,
класика и съвременни тенденции.**

Молим всички постоянни читатели на книгите с Беседи на Учителя Петър Дънов, които биха желали да получават всички новоизлезли книги, да се обадят на телефона или адреса на Издателството.

„Хелиопол“ – тел. (02) 71-73-17

София 1784, П.К. 88

бул. „Цариградско шосе“ № 113, ет. 8.

Търговска отстъпка за редовните читатели и за тези, които използват абонаментната система на Издателството.

За връзка с издателство „Хелиопол“

тел. (02) 71-73-17

или един от следните адреси

София 1784, П.К. 88

София 1407, П.К. 145